

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η ΖΩΗ
2. Η ΩΜΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ
3. Η ΕΥΤΥΧΙΑ
4. Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
5. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΚΚΡΕΜΟΥΣ
6. ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ
7. Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ
8. Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ
9. Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ
10. ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΕΓΩ
11. ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ
12. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΝΟΙΕΣ
13. ΜΝΗΜΗ - ΔΟΥΛΕΙΑ
14. ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ
15. Η ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΗ
16. ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΗΣΗΣ
17. ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ
18. Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΧΩΡΑ
19. ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ
20. ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ
21. ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ
22. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΠΟΤΡΟΠΗ
23. Ο ΕΣΩΤΕΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
24. Η ΧΡΙΣΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ
25. Ο ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ
26. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ
27. ΤΑ ΕΓΩ ΑΙΤΙΕΣ
28. Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ
29. ΤΟ ΑΓΙΟ ΓΚΡΑΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΖΩΗ

Όσο και αν φαίνεται απίστευτο, είναι πολύ βέβαιο και εξ ολοκλήρου αληθινό, ότι αυτός ο τόσο καυχώμενος σύγχρονος πολιτισμός είναι τρομακτικά άσχημος, δεν συγκεντρώνει τα υπερβατικά χαρακτηριστικά της αισθητικής έννοιας, δεν είναι προικισμένος με εσωτερική ομορφιά.

Είναι πολλά αυτά που συμπεραίνουμε με αυτά τα πάντοτε τρομακτικά κτίσματα που μοιάζουν με πραγματικές ποντικοφωλιές.

Ο κόσμος έχει γίνει φοβερά ανιαρός. Οι ίδιοι πάντοτε δρόμοι και οι τρομακτικές πολυκατοικίες παντού.

Όλα έγιναν κουραστικά στον κόσμο, στον Βορρά και στον Νότο, στην Ανατολή και στην Δύση.

Είναι η ίδια πάντοτε περιβολή: τρομακτική, αηδιαστική, στείρα. Μοντερνισμός! Αναφωνούν τα πλήθη.

Μοιάζουμε με πραγματικά παγώνια κορδωμένοι με τα ρούχα που φοράμε και τα τόσο γυαλιστερά παπούτσια, αν και εδώ, εκεί και παραπέρα κυκλοφορούν εκατομμύρια δυστυχισμένοι, υποσιτιζόμενοι, πεινασμένοι, άθλιοι.

Η απλότητα και η φυσική, αυθόρμητη και αφελής ομορφιά, χωρίς τεχνάσματα και μπογιές ματαιοδοξίας, εξαφανίστηκε από το Γυναικείο Φύλο. Τώρα είμαστε σύγχρονοι, έτσι είναι η ζωή.

Οι άνθρωποι έχουν γίνει φοβερά σκληροί: Η συμπόνια έχει κρυώσει, τώρα πια κανείς δεν ευσπλαχνίζεται κανένα.

Οι βιτρίνες των πολυτελών καταστημάτων λαμπρύνονται με πολυτελή εμπορεύματα που βρίσκονται οριστικά έξω από τις οικονομικές δυνατότητες των δυστυχισμένων.

Το μόνο που μπορούν να κάνουν οι παρίες της ζωής είναι να χαζεύουν μετάξια και κοσμήματα, αρώματα σε πολυτελή μπουκάλια και ομπρέλες για τις νεροποντές. Να

βλέπεις χωρίς να μπορείς να αγγίξεις, μαρτύριο ίδιο με του Τάνταλου.

Οι άνθρωποι αυτής της σύγχρονης εποχής έχουν γίνει υπερβολικά χυδαίοι: Το άρωμα της φιλίας και η ευωδιά της ειλικρίνειας εξαφανίστηκαν ριζικά.

Στενάζουν τα πλήθη υπερφορτωμένα με φόρους. Όλος ο κόσμος είναι μέσα σε προβλήματα, μας χρωστούν και χρωστάμε. Μας δικάζουν και δεν έχουμε με τι να πληρώσουμε, οι προβληματισμοί σκίζουν μυαλά, κανείς δε ζει ήσυχος.

Οι γραφειοκράτες με την καμπύλη της ευτυχίας στις κοιλιές τους κι ένα καλό πούρο στο στόμα, στο οποίο στηρίζονται ψυχολογικά, παίζουν βρώμικα πολιτικά παιχνίδια με τον νου τους, χωρίς να τους νοιάζει καθόλου ο πόνος των λαών.

Κανείς δεν είναι ευτυχισμένος αυτήν την εποχή και λιγότερο η μεσαία τάξη, αυτή βρίσκεται μεταξύ ξίφους και τοίχου.

Πλούσιοι και φτωχοί, άπιστοι και πιστοί, έμποροι και ζητιάνοι, υποδηματοποιοί και τενεκεδοποιοί, ζουν γιατί πρέπει να ζήσουν, πνίγουν τα βάσανά τους στο κρασί και γίνονται μέχρι και ναρκομανείς για να ξεφύγουν από τον εαυτό τους.

Οι άνθρωποι έγιναν κακοί, ζηλόφθονοι, δύσπιστοι, πονηροί, διεστραμμένοι, κανείς πια δεν πιστεύει κανέναν. Εφευρίσκονται καθημερινά νέες συνθήκες, πιστοποιητικά, περιορισμοί κάθε είδους, έγγραφα, συστατικά χαρτιά, κλπ, κι έτσι και αλλιώς τίποτα από αυτά δε χρησιμεύει πια, οι πονηροί κοροϊδεύουν όλες αυτές τις ανοησίες: Δεν πληρώνουν, αποφεύγουν τον νόμο ακόμα και αν πρέπει να πάνε με τα κόκαλά τους στην φυλακή.

Κανένα επάγγελμα δεν προσφέρει ευτυχία. Έχει χαθεί η έννοια της πραγματικής αγάπης και οι άνθρωποι σήμερα παντρεύονται και αύριο χωρίζουν.

Η ενότητα των σπιτικών έχει χαθεί δυστυχώς, η οργανική ντροπή δεν υπάρχει πια. Ο λεσβιασμός και η ομοφυλοφιλία έχουν γίνει πιο κοινά από το πλύσιμο των χεριών.

Το να μάθει κανείς κάτι πάνω σε όλα αυτά, το να προσπαθήσει να γνωρίσει την αιτία της τόσης σαπίλας, το να ρωτήσει, να ψάξει, είναι βέβαια αυτό που προτείνουμε στο βιβλίο αυτό.

Μιλώ στην γλώσσα της πρακτικής ζωής, επιθυμώντας να μάθω τι είναι αυτό που κρύβεται πίσω από αυτήν την φοβερή μάσκα της ύπαρξης.

Σκέφτομαι υψηλόφωνα και ας πουν οι χασομέρηδες της διανοήσης ότι τους κατέβει.

Οι θεωρίες έχουν γίνει πια κουραστικές και μέχρι που πουλιούνται και ξαναπουλιούνται στο εμπόριο ... Τότε;

Οι θεωρίες χρησιμεύουν μόνο στο να μας προκαλέσουν προβλήματα και να μας πικράνουν περισσότερο την ζωή.

Δίκαια είπε ο Γκαίτε: «Κάθε θεωρία σκοτεινή και μόνο το δένδρο των χρυσών καρπών, που είναι η ζωή, πράσινο»...

Οι καημένοι άνθρωποι κουράστηκαν πια με τόσες θεωρίες, τώρα μιλούν πολύ για εφαρμογή, πρέπει να είμαστε πρακτικοί και να γνωρίσουμε πραγματικά τις αιτίες των ταλαιπωριών μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η ΩΜΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Σε λίγο εκατομμύρια κατοίκων της Αφρικής, της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής, μπορούν να πεθάνουν της πείνας.

Το αέριο που εκπέμπουν τα σπρέι μπορεί να καταστρέψει ριζικά το Όζον της γήινης ατμόσφαιρας.

Μερικοί σοφοί προβλέπουν ότι το έτος 2000 θα εξαντληθεί το υπέδαφος της υδρογείου μας.

Τα θαλάσσια είδη πεθαίνουν εξαιτίας της μόλυνσης των θαλασσών, αυτό έχει ήδη αποδειχθεί.

Αναντίρρητα, με το βήμα που πάμε, γύρω στα τέλη αυτού του αιώνα όλοι οι κάτοικοι των μεγάλων πόλεων θα πρέπει να χρησιμοποιούν Μάσκες Οξυγόνου για να προστατευτούν από τον καπνό.

Αν συνεχίσει αυτή η μόλυνση με τον σημερινό της ανησυχητικό ρυθμό, μετά από λίγο καιρό θα είναι αδύνατο να τρώμε ψάρια, μιας και τα τελευταία ζώντας σε τέτοια νερά, τελείως μολυσμένα, θα είναι επικίνδυνα για την υγεία.

Πριν από το 2000 θα είναι περίπου αδύνατο να συναντήσει κανείς παραλία που να μπορεί να κάνει μπάνιο σε καθαρό νερό.

Εξαιτίας της υπερβολικής κατανάλωσης και εκμετάλλευσης του εδάφους και του υπεδάφους, σύντομα η γη δε θα μπορεί να παράγει τα γεωργικά προϊόντα τα αναγκαία για την διατροφή των ανθρώπων.

Το Διανοούμενο Ζώο, το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, μολύνοντας τις θάλασσες με τόσα απορρίμματα, δηλητηριάζοντας τον αέρα με τον καπνό των αυτοκινήτων και των εργοστασίων του και καταστρέφοντας την Γη με τις υπόγειες ατομικές εκρήξεις και την κατάχρηση βλαβερών στοιχείων για τον φλοιό της γης, είναι σαφές ότι έριξε τον Πλανήτη Γη σε μια μακριά και τρομακτική αγωνία που αναμφίβολα θα πρέπει να καταλήξει σε μια Μεγάλη Καταστροφή.

Δύσκολα ο κόσμος θα μπορέσει να διασχίσει το κατώφλι του έτους 2000, μια και το Διανοούμενο Ζώο καταστρέφει το φυσικό περιβάλλον με χίλια την ώρα.

Το Λογικό Θηλαστικό, το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, εγγυάται την καταστροφή της Γης, θέλει να την κάνει ακατοίκητη και είναι φανερό ότι το πετυχαίνει.

Όσον αφορά τις θάλασσες είναι σαφές ότι αυτές έχουν μετατραπεί από όλα τα κράτη σ' ένα είδος Μεγάλου Σκουπιδότοπου.

Το εβδομήντα τα εκατό όλων των απορριμμάτων της γης πηγαίνει σε κάθε μια από τις θάλασσες.

Πελώριες ποσότητες πετρελαίου, εντομοκτόνα κάθε είδους, ποικίλες χημικές ουσίες, δηλητηριώδη αέρια, νευροτοξικά αέρια, απορρυπαντικά, κλπ εκμηδενίζουν όλα τα ζωντανά είδη του ωκεανού.

Τα θαλασσοπούλια και το Πλαγκτόν, το τόσο απαραίτητο για την ζωή, καταστρέφεται.

Ασυζητητί, η εκμηδένιση του θαλασσινού Πλαγκτόν είναι ανυπολόγιστης σπουδαιότητας, γιατί αυτός ο μικροοργανισμός παράγει το εβδομήντα τα εκατό του γήινου οξυγόνου.

Μέσω της επιστημονικής έρευνας αποδείχθηκε ότι ήδη ορισμένα μέρη του Ατλαντικού και του Ειρηνικού είναι μολυσμένα με ραδιενεργά υπολείμματα, προϊόν των ατομικών εκρήξεων.

Σε διαφορετικές μητροπόλεις του κόσμου και ιδιαίτερα στην Ευρώπη, το γλυκό νερό πίνεται, εξαλείφεται, διυλίζεται και ξαναπίνεται πάλι.

Στις μεγάλες πόλεις, τις «Υπερπολιτισμένες», το νερό που χρησιμοποιείται στο τραπέζι περνά από τους ανθρώπινους οργανισμούς πολλές φορές.

Στην πόλη Κούκουτα, στα σύνορα με την Βενεζουέλα, της Δημοκρατίας της Κολομβίας στην Νότια Αμερική, οι κάτοικοι είναι αναγκασμένοι να πίνουν τα μαύρα και ρυπαρά νερά του ποταμού που κουβαλά όλες τις βρωμιές που έρχονται από τον Παμπλόνα.

Θέλω να αναφερθώ με έμφαση στον ποταμό Παμπλονίτα που τόσο απαίσιος έχει γίνει για το «Μαργαριτάρι του Βορρά» (Κούκουτα).

Ευτυχώς τώρα υπάρχει κι άλλο υδραγωγείο που εφοδιάζει την Πόλη, χωρίς με αυτό να εγκαταλειφθεί και η πόση των μαύρων υδάτων του ποταμού Παμπλονίτα.

Τεράστια φίλτρα, γιγαντιαίες μηχανές, χημικές ουσίες, προσπαθούν να καθαρίσουν τα μαύρα νερά των μεγάλων πόλεων της Ευρώπης και οι επιδημίες όλο και περισσότερο συνεχίζουν να μεταδίδονται από αυτά τα μαυρισμένα νερά, τα ακάθαρτα, που έχουν περάσει τόσες φορές από τους ανθρώπινους οργανισμούς.

Οι φημισμένοι Βακτηριολόγοι βρήκαν στο πόσιμο νερό των μεγάλων Πρωτευουσών παντός είδους: βακτηρίδια, κολοβάκιλλους, παθογόνα, βακτηρίδια φυματίωσης, Τύφου, Φλύκταινας, Προνύμφες, κλπ.

Αν και θα φαινόταν απίστευτο, μέσα στις ίδιες τις ποτιστικές δεξαμενές των ευρωπαϊκών χωρών, βρέθηκε ο ιός του εμβολίου της πολιομυελίτιδας.

Ακόμα, η σπατάλη νερού είναι τρομακτική. Σύγχρονοι επιστήμονες βεβαιώνουν ότι στο έτος 1990 το Λογικό Ανθρωποειδές θα πεθαίνει της δίψας.

Το χειρότερο απ' όλα αυτά είναι τα αποθέματα υπόγειου γλυκού νερού που κινδυνεύουν εξαιτίας των καταχρήσεων του Διανοούμενου Ζώου.

Η χωρίς συμπόνια εκμετάλλευση των πηγαδιών πετρελαίου συνεχίζει να είναι μοιραία. Το πετρέλαιο που εξάγεται από το εσωτερικό της γης, διαπερνά τα υπόγεια νερά και τα μολύνει.

Αποτέλεσμα αυτού είναι ότι από το πετρέλαιο, τα υπόγεια ύδατα της Γης έχουν γίνει μη πόσιμα πάνω από έναν αιώνα.

Σαφώς σαν αποτέλεσμα όλων αυτών, πεθαίνουν τα φυτά και πλήθος ανθρώπων.

Ας μιλήσουμε τώρα λίγο για τον αέρα που τόσο απαραίτητος είναι για την ζωή των πλασμάτων ...

Σε κάθε εισπνοή τα πνευμόνια παίρνουν μισό λίτρο αέρα, αυτό σημαίνει 12 κυβικά μέτρα την ημέρα περίπου. Πολλαπλασιάζοντας την αναφερόμενη αυτή ποσότητα με τα 4.500.000.000 των κατοίκων που έχει η Γη θα έχουμε την

ακριβή ποσότητα του οξυγόνου που καθημερινά καταναλώνει ολόκληρη η ανθρωπότητα, χωρίς να υπολογίσουμε ότι καταναλώνουν όλα τα άλλα ζωικά πλάσματα που κατοικούν στην επιφάνεια της Γης.

Το συνολικό οξυγόνο που αναπνέουμε βρίσκεται στην ατμόσφαιρα και οφείλεται στο Πλαγκτόν που τώρα καταστρέφουμε με την μόλυνση, όπως επίσης και στην φωτοσυνθετική δραστηριότητα των φυτών. Δυστυχώς τα αποθέματα οξυγόνου ήδη έχουν αρχίσει να εξαντλούνται.

Το Λογικό Θηλαστικό το εσφαλμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, μέσα από τις αναρίθμητες βιομηχανίες του μικραίνει συνέχεια την ποσότητα της ηλιακής ακτινοβολίας, την τόσο αναγκαία και απαραίτητη για την φωτοσύνθεση και γι' αυτό η ποσότητα του οξυγόνου που παράγουν σήμερα τα φυτά, είναι πάρα πολύ λιγότερη από εκείνη του περασμένου αιώνα.

Το πιο σοβαρό όλης αυτής της παγκόσμιας τραγωδίας είναι ότι το Διανοούμενο Ζώο συνεχίζει να μολύνει τις θάλασσες, να καταστρέφει το Πλαγκτόν και να εξαντλεί την βλάστηση.

Το Λογικό Ζώο συνεχίζει να καταστρέφει, δυστυχώς, τις πηγές του οξυγόνου του.

Το Νέφος, που το Λογικό Ανθρωποειδές διαρκώς προωθεί προς τον αέρα, εκτός του ότι σκοτώνει, θέτει σε κίνδυνο την ζωή του Πλανήτη Γη.

Το Νέφος, όχι μόνο εκμηδενίζει τα αποθέματα οξυγόνου, αλλά ακόμη, σκοτώνει και τους ανθρώπους.

Το Νέφος, προκαλεί περίεργες κι επικίνδυνες, αθεράπευτες ασθένειες, αυτό έχει πια αποδειχθεί.

Το Νέφος εμποδίζει την διέλευση του ηλιακού φωτός και των υπεριωδών ακτίνων προκαλώντας γι' αυτό μεγάλες διαταραχές στην ατμόσφαιρα.

Έρχεται μια εποχή κλιματολογικών αλλαγών, παγετώνων, προώθησης των πολικών πάγων προς τον Ισημερινό, τρομακτικοί κυκλώνες, σεισμοί κλπ.

Εξαιτίας όχι της χρήσης, αλλά της κατάχρησης της ηλεκτρικής ενέργειας, το έτος 2000 θα κάνει περισσότερη ζέστη σε μερικές περιοχές του Πλανήτη Γη και αυτό θα υποβοηθήσει στην διαδικασία της επανάστασης των αξόνων της Γης.

Σύντομα, οι πόλοι θα διαμορφωθούν στον Ισημερινό της Γης και αυτός ο τελευταίος θα μετατραπεί σε πόλους.

Η απόψυξη των πόλων έχει ήδη αρχίσει και ένας καινούργιος παγκόσμιος κατακλυσμός που προηγείται της φωτιάς επίκειται. Σε επόμενες δεκαετίες θα πολλαπλασιαστεί το διοξείδιο του άνθρακα, οπότε αυτό το χημικό στοιχείο θα σχηματίσει ένα παχύ στρώμα στην ατμόσφαιρα της Γης.

Ένα τέτοιο φίλτρο ή στρώμα θα ρουφήξει δυστυχώς την θερμική ακτινοβολία και θα δράσει σαν μοιραίο θερμοκήπιο.

Το κλίμα της Γης θα γίνει πιο ζεστό σε πολλούς τόπους και η ζέστη θα λιώσει τον πάγο των πόλων που για τον λόγο αυτόν θα ανεβάσει την στάθμη των ωκεανών τρομαχτικά.

Η κατάσταση είναι πάρα πολύ σοβαρή, το εύφορο έδαφος εξαφανίζεται και καθημερινά γεννιούνται 200.000 άνθρωποι που χρειάζονται τροφή.

Η κοσμική καταστροφή πείνας που επίκειται, θα είναι σίγουρα φοβερή. Βρίσκεται ήδη προ των πυλών.

Σήμερα πεθαίνουν 40.000.000 άνθρωποι τον χρόνο από πείνα, από έλλειψη τροφής.

Η εγκληματική βιομηχανοποίηση των δασών και η χωρίς σεβασμό εκμετάλλευση των ορυχείων και του πετρελαίου αφήνουν την Γη να γίνει μια έρημος.

Όσο είναι βέβαιο ότι η ατομική ενέργεια είναι θανατηφόρα για την ανθρωπότητα, άλλο τόσο είναι βέβαιο ότι υπάρχουν και σήμερα επίσης «Ακτίνες Θανάτου»,

«Μικροβιολογικές Βόμβες» και πολλά άλλα στοιχεία φοβερά καταστρεπτικά, κακοποιά, εφευρέσεις των επιστημόνων.

Αναντίρρητα για να επιτευχθεί η πυρηνική ενέργεια, απαιτούνται μεγάλες ποσότητες θερμότητας, δύσκολες στον έλεγχο και που οποιαδήποτε στιγμή μπορούν να προκαλέσουν καταστροφές.

Για να επιτευχθεί η πυρηνική ενέργεια, απαιτούνται τεράστιες ποσότητες ραδιενεργών ουρικών από τα οποία όμως εκμεταλλεύσιμα είναι μόνο το τριάντα τα εκατό. Αυτό κάνει να εξαντλείται το υπέδαφος γρήγορα.

Τα ατομικά απορρίμματα που μένουν στο υπέδαφος γίνονται τρομερά επικίνδυνα. Δεν υπάρχει σίγουρος τόπος για τα ατομικά απορρίμματα.

Αν το αέριο ενός ατομικού σκουπιδοτόπου έφθανε να διαφύγει ακόμα και αν ήταν μόνο το ελαχιστότερο μέρος, θα πέθαιναν χιλιάδες άνθρωποι.

Η μόλυνση των τροφών και των νερών επιφέρει γενετικές διαταραχές και ανθρώπινα τέρατα: Πλάσματα που γεννιούνται παραμορφωμένα και τερατώδη.

Πριν το 1999, θα συμβεί ένα σοβαρό ατομικό ατύχημα που θα προκαλέσει πραγματικό τρόμο.

Σίγουρα η ανθρωπότητα δεν ξέρει να ζει, έχει εκφυλιστεί φοβερά και πραγματικά έχει ριχτεί στην άβυσσο.

Το πιο σοβαρό όλου αυτού του ζητήματος είναι ότι οι παράγοντες μιας τέτοιας ερήμωσης, όπως είναι: πείνες, πόλεμοι, καταστροφή του Πλανήτη όπου ζούμε κλπ, βρίσκονται μέσα σ' εμάς τους ίδιους, τους φορτωνόμαστε μέσα μας, στον Ψυχισμό μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Οι άνθρωποι δουλεύουν καθημερινά, αγωνίζονται για την επιβίωση, θέλουν με κάποιο τρόπο να επιζήσουν, όμως δεν είναι ευτυχείς.

Αυτά τα της ευτυχίας είναι κινέζικα - όπως λέμε εδώ - το πιο σοβαρό είναι ότι οι άνθρωποι το ξέρουν, όμως μέσα σε τόσες πίκρες φαίνεται ότι δεν χάνουν τις ελπίδες τους να την επιτύχουν κάποια μέρα, χωρίς να ξέρουν πώς και με ποιο τρόπο.

Φτωχοί άνθρωποι! Πόσο υποφέρουν! Και όμως θέλουν να ζήσουν, φοβούνται να χάσουν την ζωή τους ...

Αν οι άνθρωποι καταλάβαιναν κάτι πάνω στην Επαναστατική Ψυχολογία, πιθανόν να σκέφτονταν διαφορετικά. Όμως στ' αλήθεια δεν ξέρουν τίποτα, θέλουν να επιζήσουν μέσα στην δυστυχία τους και αυτό είναι όλο.

Υπάρχουν στιγμές απολαυστικές και πολύ ευχάριστες αλλά αυτό δεν είναι ευτυχία. Οι άνθρωποι συγχέουν την απόλαυση με την ευτυχία.

Γιορτή, γλέντι, μεθύσι, όργια. Είναι ζωική απόλαυση, όμως δεν είναι ευτυχία ... Εντούτοις υπάρχουν υγιείς γιορτές χωρίς μεθύσια, χωρίς ζωϊσμό, χωρίς οινόπνευμα, κλπ, όμως ούτε αυτό είναι ευτυχία...

Είσαι ευγενές πρόσωπο; Πώς αισθάνεσαι όταν χορεύεις; Είσαι ερωτευμένος; Αγαπάς αληθινά; Πώς αισθάνεσαι χορεύοντας με το πρόσωπο που λατρεύεις; Επίτρεψέ μου να φερθώ λίγο σκληρά αυτές τις στιγμές λέγοντας ότι ούτε αυτό είναι ευτυχία.

Αν είσαι πια γερασμένος, αν δεν σε προσελκύουν τέτοιες απολαύσεις, αν σου δημιουργούν γεύση κατσαρίδας, συγχώρα με αν σου πω ότι θα ήταν διαφορετικά αν ήσουν νέος γεμάτος αυταπάτες.

Ούτως ή άλλως, ότι και να λέμε, είτε χορεύεις είτε δε χορεύεις, ερωτεύεσαι ή όχι, έχεις ή δεν έχεις αυτό που λέγεται χρήμα, εσύ δεν είσαι ευτυχισμένος αν και σκέφτεσαι το αντίθετο.

Περνά κανείς την ζωή ψάχνοντας την ευτυχία παντού και πεθαίνει χωρίς να την συναντήσει.

Στην Λατινική Αμερική πολλοί είναι αυτοί που ελπίζουν να κερδίσουν κάποτε τον πρώτον αριθμό του λαχείου, πιστεύουν ότι έτσι θα επιτύχουν την ευτυχία. Μερικοί στ' αλήθεια τον κερδίζουν, όμως δεν κατορθώνουν με αυτό την τόσο επιθυμητή ευτυχία.

Όταν κανείς είναι μικρός, ονειρεύεται την ιδανική γυναίκα, κάποια πριγκίπισσα από τις «Χίλιες και Μία Νύχτες», κάτι το εξαιρετικό. Έρχεται μετά η σκληρή πραγματικότητα των γεγονότων: Γυναίκα, μικρά παιδάκια να αναθρέψει, δύσκολα οικονομικά προβλήματα, κλπ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όσο τα παιδιά αναπτύσσονται, τα προβλήματα μεγαλώνουν επίσης μέχρι να γίνουν άλυτα ...

Κατά το μέτρο που το μικρό (κορίτσι ή αγόρι) μεγαλώνει, τα παπούτσια κάθε φορά γίνονται πιο μεγάλα και η τιμή πιο υψηλή, αυτό είναι ξεκάθαρο.

Όπως τα πλάσματα μεγαλώνουν, ο ρουχισμός ανεβαίνει όλο και περισσότερο. Αν υπάρχει χρήμα δεν υπάρχει σε αυτό το σημείο πρόβλημα, όμως αν δεν υπάρχει, τα πράγματα γίνονται σοβαρά και υποφέρουν φοβερά ...

Όλα αυτά γίνονται πιο υποφερτά λίγο πολύ, αν η γυναίκα είναι καλή, όμως αν ο φτωχός άντρας είναι απατημένος, γιατί η γυναίκα πάει με άλλον άντρα, τι του χρησιμεύει τότε να αγωνιστεί για να κερδίσει χρήματα;

Δυστυχώς, υπάρχουν εξαιρετικές περιπτώσεις, θαυμάσιες σύζυγοι, αληθινές συντρόφισσες τόσο στην ευημερία όσο και στην δυστυχία. Όμως, στην άκρη των άκρων, το χειρότερο απ' όλα είναι ότι τότε ο άντρας δεν ξέρει να την εκτιμήσει και μέχρι και την εγκαταλείπει για άλλες γυναίκες που θα του πικράνουν την ζωή.

Πολλά είναι τα κορίτσια που ονειρεύονται έναν «γαλάζιο πρίγκιπα», δυστυχώς στ' αλήθεια, τα πράγματα γίνονται πολύ διαφορετικά και στο πεδίο των γεγονότων παντρεύεται η φτωχή γυναίκα ένα δήμειο ...

Το μεγαλύτερο όνειρο μιας γυναίκας είναι να καταλήξει να έχει ένα όμορφο σπιτικό και να γίνει μητέρα: «Θείος προορισμός». Όμως και να της τύχει σύζυγος πολύ καλός, πράγμα ασφαλώς πολύ δύσκολο, στο τέλος όλα περνούν: Οι γιοι και οι κόρες παντρεύονται, φεύγουν ή το κακοπληρώνουν στους γονείς και το σπιτικό κλείνει οριστικά.

Γενικά σ' αυτόν τον σκληρό κόσμο όπου ζούμε, δεν υπάρχουν ευτυχισμένοι άνθρωποι. Όλα τα φτωχά ανθρώπινα όντα είναι δυστυχισμένα.

Στην ζωή γνωρίσαμε πολλούς «γαϊδάρους» φορτωμένους με λεφτά, γεμάτους προβλήματα, αγωγές κάθε είδους, υπερφορτωμένους με φόρους, κλπ. Δεν είναι ευτυχισμένοι.

Σε τι χρησιμεύει να είσαι πλούσιος αν δεν στέκεσαι καλά στην υγεία σου; Φτωχοί πλούσιοι! Μερικές φορές είναι πιο δυστυχισμένοι από οποιονδήποτε ζητιάνο.

Όλα είναι περαστικά σ' αυτήν την ζωή: Περνούν τα πράγματα, τα πρόσωπα, οι ιδέες, κλπ. Αυτοί που έχουν το χρήμα περνούν και αυτοί που δεν το έχουν επίσης περνούν και κανείς δε γνωρίζει την αληθινή ευτυχία.

Πολλοί θέλουν να δραπετεύσουν από τον εαυτό τους μέσα από το οινόπνευμα ή τα ναρκωτικά, όμως στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν πετυχαίνουν μια τέτοια φυγή, αλλά το χειρότερο, μένουν πιασμένοι μέσα στην κόλαση του βίτσιου.

Οι φίλοι του αλκοόλ ή του χασίς ή του L.S.D. κλπ, χάνονται ως διά μαγείας όταν ο διεφθαρμένος καταλήξει να αλλάξει ζωή.

Αποφεύγοντας τον εαυτό μας, το Εγώ μας, δεν πετυχαίνεται η ευτυχία. Θα ήταν ενδιαφέρον να «αρπάξει κανείς τον ταύρο από τα κέρατα», να παρατηρήσει το Εγώ, να το μελετήσει με σκοπό να ανακαλύψει τις αιτίες του πόνου.

Όταν κάποιος ανακαλύπτει τις πραγματικές αιτίες τόσο των αθλιότητων και πίκρας, είναι σαφές ότι μπορεί να κάνει κάτι ...

Αν καταφέρουμε να τελειώσουμε με τον «Εαυτό Μας», με τα «Μεθύσια Μας», με τα «Βίτσια Μας», με τις «Στοργές Μας», που τόσο πόνο προκαλούν στην καρδιά μας, με τα προβλήματά μας που μας καταστρέφουν το μυαλό και μας αρρωσταίνουν κλπ, κλπ, είναι ξεκάθαρο ότι τότε έρχεται αυτό που δεν είναι του χρόνου, αυτό που βρίσκεται πέρα από το σώμα, από τις συγκινήσεις και από τον νου, αυτό που πραγματικά είναι άγνωστο για την νοημοσύνη και που λέγεται: ΕΥΤΥΧΙΑ!

Ασυζητητί, όσο η συνείδηση συνεχίζει να είναι μποτιλιαρισμένη, μπλοκαρισμένη μέσα στον «ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ», μέσα στο «ΕΓΩ ΜΟΥ», με κανένα τρόπο δε θα μπορέσει να γνωρίσει την νόμιμη ευτυχία.

Η ευτυχία έχει μια γεύση που το «ΕΓΩ ΜΟΥ», ο «ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ», ποτέ δε γνώρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Η έννοια της Ελευθερίας είναι κάτι που δεν έχει γίνει ακόμα κατανοητό από την Ανθρωπότητα.

Πάνω στην έννοια Ελευθερία, βαλμένης πάντα λίγο πολύ σε λανθασμένη βάση, έχουν γίνει σοβαρότατα σφάλματα.

Σίγουρα αγωνίζονται για μια λέξη, εξάγονται συμπεράσματα παράλογα, διαπράττονται προσβολές παντός είδους και χύνεται αίμα στα πεδία των μαχών.

Η λέξη Ελευθερία είναι μαγευτική, αρέσει σε όλο τον κόσμο, εντούτοις δεν υπάρχει γι' αυτήν πραγματική κατανόηση, σχετικά με την λέξη αυτή υπάρχει σύγχυση.

Δεν είναι δυνατόν να συναντήσει κανείς μια δωδεκάδα άτομα που να δίνουν στην λέξη Ελευθερία τον ίδιο ορισμό και με τον ίδιο τρόπο.

Ο όρος Ελευθερία, δεν θα μπορούσε με κανέναν τρόπο, να γίνει κατανοητός από τον υποκειμενικό ορθολογισμό.

Καθένας έχει διαφορετικές ιδέες για τον όρο αυτό, υποκειμενικές γνώμες των ανθρώπων που στερούνται οποιασδήποτε αντικειμενικής πραγματικότητας.

Θέτοντας το ζήτημα Ελευθερία, εμφανίζεται ασυναρτησία, αοριστία, ακαταλληλότητα σε κάθε νομ.

Είμαι σίγουρος ότι ούτε καν ο Εμμανουήλ Κάντ, ο συγγραφέας του «Κριτική του Καθαρού Λόγου» και του «Κριτική του Πρακτικού Λόγου» ανέλυσε ποτέ την λέξη αυτή για να της δώσει την ακριβή της σημασία.

Ελευθερία, ωραία λέξη, όμορφος όρος. Πόσα εγκλήματα διαπράχθηκαν στο όνομά της.

Ασυζητητί, ο όρος Ελευθερία έχει υπνωτίσει τα πλήθη. Τα βουνά και οι κοιλάδες, οι ποταμοί και οι θάλασσες βάφτηκαν με αίμα στο όνομα αυτής της μαγικής λέξης ...

Πόσα λάβαρα, πόσο αίμα και πόσοι ήρωες έγιναν στην ροή της ιστορίας, κάθε φορά που έθεσαν επί τάπητος το ζήτημα Ελευθερία.

Δυστυχώς, μετά από την απόλυτη ανεξαρτησία που αποκτήθηκε με τέτοιο μεγάλο αντίτιμο, συνεχίζει να υπάρχει μέσα σε κάθε άνθρωπο η σκλαβιά.

Ποιος είναι ελεύθερος; Ποιός πέτυχε την περίφημη ελευθερία; Πόσοι χειραφετήθηκαν; Αχ, αχ, αχ!

Ο έφηβος ποθεί ελευθερία. Φαίνεται απίστευτο ότι πολλές φορές αν κι έχει τροφή, ρούχα και στέγη, θάθελε να φύγει από το πατρικό σπίτι σε αναζήτηση της ελευθερίας.

Καταλήγει να είναι άτοπο το γεγονός, ο νεαρός που τα έχει όλα στο σπίτι, να θέλει να ξεφύγει, να φύγει, να απομακρυνθεί από την κατοικία του, γοητευμένος από τον όρο Ελευθερία. Είναι περίεργο ότι ενώ απολαμβάνει όλων των ειδών τις ανέσεις σε ένα ευτυχισμένο σπιτικό, να θέλει να

χάσει αυτά που έχει, για να ταξιδέψει στα διάφορα μέρη του κόσμου και να βυθιστεί στον πόνο.

Το ότι ο δυστυχισμένος, ο παρίας της ζωής, ο ζητιάνος ποθεί στ' αλήθεια να απομακρυνθεί από το σπιτάκι, το καλύβι, με σκοπό να πετύχει κάποια αλλαγή καλύτερη, είναι σωστό. Αλλά ότι το καλό παιδί, το μικρό της μαμάς, αναζητεί διαφυγή να φύγει, είναι άτοπο μέχρι και παράλογο. Όμως έτσι είναι. Η λέξη Ελευθερία γοητεύει, μαγεύει, αν και κανείς δε μπορεί να την ορίσει επ' ακριβώς.

Το ότι η κοπέλα θέλει ελευθερία, ότι ποθεί να αλλάξει σπιτικό, ότι ποθεί να παντρευτεί για να φύγει από το πατρικό σπίτι και να ζήσει μια καλύτερη ζωή, είναι εν μέρει λογικό, γιατί αυτή έχει δικαίωμα να γίνει μητέρα. Εντούτοις παντρεμένη πια, ανακαλύπτει ότι δεν είναι ελεύθερη, και με υποταγή πρέπει να συνεχίσει να φορά τις αλυσίδες της σκλαβιάς της.

Ο υπάλληλος, κουρασμένος από τους τόσους κανονισμούς, θέλει να δει τον εαυτό του ελεύθερο και αν πετύχει να ανεξαρτητοποιηθεί, αντιμετωπίζει το πρόβλημα ότι συνεχίζει να είναι σκλάβος των ίδιων του των συμφερόντων και προβληματισμών.

Πραγματικά, κάθε φορά που αγωνιζόμαστε για την Ελευθερία, ακόμα κι όταν αποκτήσουμε την νίκη δεν παύουμε να νιώθουμε κάπως απογοητευμένοι.

Τόσο αίμα χυμένο άχρηστα στο όνομα της Ελευθερίας και όμως συνεχίζουμε να είμαστε σκλάβοι των εαυτών μας και των άλλων.

Οι άνθρωποι πολεμούν για λέξεις που δεν καταλαβαίνουν ποτέ, αν και τα λεξικά τις επεξηγούν γραμματικώς.

Η Ελευθερία είναι κάτι που πρέπει να πετύχουμε μέσα μας. Κανείς δε μπορεί να την κατορθώσει έξω από τον εαυτό του.

«Να ιππεύεις μέσω του αέρα» είναι μια πολύ ανατολίτικη φράση, που αλληγορικά παρουσιάζει την έννοια της γνήσιας Ελευθερίας.

Κανείς δεν θα μπορούσε στην πραγματικότητα να γευτεί την Ελευθερία όσο η Συνείδησή του συνεχίζει να είναι εγκλωβισμένη μέσα του, στον εαυτό του.

Επείγει να καταλάβουμε αυτό το Εγώ μας, τον εαυτό μας, αυτό που είμαστε, αν θέλουμε ειλικρινά να πετύχουμε την Ελευθερία.

Με κανένα τρόπο δεν θα μπορούσαμε να καταστρέψουμε τα σίδερα της σκλαβιάς, χωρίς προηγουμένως να έχουμε καταλάβει όλο αυτό το ζήτημά μου, όλο αυτό που αφορά στο Εγώ, στον εαυτό μου.

Σε τι συνίσταται η σκλαβιά; Τι είναι αυτό που μας κρατά σκλαβωμένους; Ποια είναι αυτά τα δεσμά; Όλα αυτά είναι που πρέπει να ανακαλύψουμε.

Πλούσιοι και φτωχοί, πιστοί και άπιστοι, είναι όλοι βασικά φυλακισμένοι, αν και θεωρούνται ελεύθεροι.

Ενώ η Συνείδηση, η Ουσία, το πιο άξιο και τίμιο που έχουμε μέσα μας, συνεχίζει να είναι εγκλωβισμένη στον εαυτό μας, στο Εγώ μας, σε μας τους ίδιους, στις ορέξεις και τους φόβους μας, στις επιθυμίες και τα πάθη μας, στους προβληματισμούς και τις βιαιότητές μας, στα ψυχικά μας ελαττώματα, θα βρισκόμαστε σε μια τυπική φυλακή.

Η έννοια της Ελευθερίας μπορεί να γίνει κατανοητή απόλυτα, μόνο όταν εκμηδενιστούν τα σίδερα της ίδιας μας της ψυχολογικής φυλακής.

Όσο υπάρχει «ο εαυτός μου», η Συνείδηση θα βρίσκεται φυλακισμένη. Η διαφυγή από την φυλακή είναι δυνατή μόνο με την βουδιστική εκμηδένιση, διαλύοντας το Εγώ, μετατρέποντάς το σε στάχτη, σε κοσμική σκόνη.

Η ελεύθερη Συνείδηση απαλλαγμένη από το Εγώ, με την πλήρη απουσία του εαυτού, χωρίς επιθυμίες, χωρίς

πάθη, χωρίς ορέξεις ή φόβους, πειραματίζεται άμεσα την αληθινή Ελευθερία.

Οποιαδήποτε ιδέα πάνω στην Ελευθερία, δεν είναι Ελευθερία. Οι γνώμες που σχηματίζουμε για την Ελευθερία, απέχουν πολύ από του να είναι πραγματικότητα.

Οι ιδέες που σφυρηλατούμε για το θέμα Ελευθερία, δεν έχουν τίποτα να κάνουν με την αυθεντική Ελευθερία.

Η Ελευθερία είναι κάτι που πρέπει να δοκιμάσουμε άμεσα και αυτό είναι δυνατόν μόνο πεθαίνοντας ψυχολογικά, διαλύοντας το Εγώ, τελειώνοντας για πάντα με τον εαυτό μας.

Δεν θα χρησίμευε σε τίποτα να επιμένουμε να ονειρευόμαστε την Ελευθερία, αν συνεχίζουμε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να είμαστε σκλάβοι.

Αξίζει περισσότερο να δούμε τους εαυτούς μας έτσι όπως είμαστε, να παρατηρήσουμε προσεκτικά όλα αυτά τα σίδερα της σκλαβιάς που μας διατηρούν σε μια τυπική φυλακή.

Αυτογνωριζόμενοι, βλέποντας αυτό που εσωτερικά είμαστε, θα ανακαλύψουμε την πόρτα της αυθεντικής Ελευθερίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΚΚΡΕΜΟΥΣ

Καταλήγει ενδιαφέρον να έχουμε ένα ρολόι τοίχου στο σπίτι, όχι μόνο για να ξέρουμε τις ώρες, αλλά και για να συλλογίζομαστε λίγο.

Χωρίς το εκκρεμές, το ρολόι δε λειτουργεί. Η κίνηση του εκκρεμούς είναι βαθειά σημασιολογική.

Στα αρχαία χρόνια, το Δόγμα της ανοδικής εξέλιξης δεν υπήρχε, οπότε οι σοφοί είχαν την ιδέα ότι οι ιστορικές διαδικασίες εκτυλίσσονται πάντοτε σύμφωνα με τον Νόμο του Εκκρεμούς.

Όλα ρέουν και ξαναρέουν, ανεβαίνουν και κατεβαίνουν, μεγαλώνουν και μικραίνουν, έρχονται και φεύγουν σύμφωνα με αυτόν τον θαυμαστό Νόμο.

Δεν είναι καθόλου παράξενο το ότι όλα ταλαντεύονται, ότι όλα υποτάσσονται στο πέρα-δώθε του χρόνου, ότι όλα εξελίσσονται ανοδικά και καθοδικά.

Στο ένα άκρο του εκκρεμούς βρίσκεται η χαρά, στο άλλο ο πόνος. Όλες οι συγκινήσεις μας, οι σκέψεις, οι πόθοι, οι επιθυμίες μας ταλαντεύονται σύμφωνα με τον Νόμο του Εκκρεμούς.

Ελπίδα και απελπισία, απαισιοδοξία και αισιοδοξία, πάθος και πόνος, θρίαμβος και αποτυχία, κέρδος και ζημία αντιστοιχούν σίγουρα στα δύο άκρα της κίνησης του εκκρεμούς.

Αναπήδησε η Αίγυπτος με όλη της την ισχύ και κυριάρχησε στις όχθες του ιερού ποταμού, όμως όταν το εκκρεμές έφθασε στην άλλη πλευρά, όταν υψώθηκε στο αντίθετο άκρο, έπεσε η χώρα των Φαραώ και υψώθηκε η Ιερουσαλήμ, η αγαπημένη πόλη των Προφητών.

Έπεσε το Ισραήλ όταν άλλαξε θέση το εκκρεμές και ανέβηκε στο άλλο άκρο η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Η κίνηση του εκκρεμούς ανασηκώνει και καταποντίζει Αυτοκρατορίες, κάνει να αναβλύσουν παντοδύναμοι Πολιτισμοί και μετά τους καταστρέφει, κλπ.

Μπορούμε να τοποθετήσουμε στο δεξιό άκρο του εκκρεμούς τις διάφορες ψευτο-εσωτεριστικές και ψευτο-αποκρυφιστικές σχολές, θρησκείες και αιρέσεις.

Μπορούμε να τοποθετήσουμε στο αριστερό άκρο της κίνησης του εκκρεμούς όλες τις σχολές υλιστικού, μαρξιστικού, αθεϊστικού, σκεπτικιστικού τύπου κλπ.

Είναι αντιθέσεις της κίνησης του εκκρεμούς, μεταβλητές, υποταγμένες σε διαρκή εναλλαγή.

Ο φανατικός θρησκευόμενος εξαιτίας οποιουδήποτε ασυνήθιστου συμβάντος ή απογοήτευσης μπορεί να

προχωρήσει στο άλλο άκρο του εκκρεμούς, να γίνει άθεος, υλιστής, σκεπτικιστής.

Ο φανατικός υλιστής, αθεϊστής, εξαιτίας οποιουδήποτε ασυνήθιστου γεγονότος, ίσως ενός μεταφυσικού υπερφυσικού συμβάντος, μιας στιγμής ανείπωτου τρόμου, μπορεί να οδηγηθεί στο αντίθετο άκρο της κίνησης του εκκρεμούς και να γίνει ένας αντιδραστικός, ανυπόφορος θρησκευόμενος.

Παραδείγματα: Ένας ιερωμένος νικημένος σε μια πολεμική από έναν εσωτεριστή, απελπισμένος, μετατράπηκε σε δύσπιστο και υλιστή.

Γνωρίσαμε την περίπτωση μιας κυρίας άθειας και δύσπιστης που χάρη σε κάποιο μεταφυσικό γεγονός, αποφασιστικό και οριστικό, έγινε μια θαυμάσια θεωρητική του πρακτικού εσωτερισμού.

Στο όνομα της αλήθειας, οφείλουμε να δηλώσουμε ότι ο άθεος υλιστής, ο πραγματικός και απόλυτος, είναι μια φάρσα, δεν υπάρχει.

Μπροστά στο πλησίασμα ενός αναπόφευκτου θανάτου, μπροστά σε μια στιγμή ανείπωτου τρόμου, οι εχθροί του αιώνιου, οι υλιστές και άπιστοι περνούν στην στιγμή στην άλλη άκρη του εκκρεμούς και καταλήγουν να προσεύχονται, να κλαίνε και να θρηνούν με άπειρη πίστη και απέραντη αφοσίωση.

Ο ίδιος ο Κάρολος Μαρξ, συγγραφέας του Διαλεκτικού Υλισμού, ήταν ένας φανατικός Θρησκευόμενος Εβραίος και μετά θάνατον του απέδωσαν νεκρικές πομπές μεγάλου ραβίνου.

Ο Κάρολος Μαρξ, επεξεργάστηκε τον Διαλεκτικό Υλισμό του με έναν μόνο σκοπό: «Να δημιουργήσει ένα όπλο για να καταστρέψει όλες τις θρησκείες. του κόσμου μέσω του σκεπτικισμού».

Είναι η κλασική περίπτωση των ακραίων θρησκευτικών αντιζηλιών. Με κανένα τρόπο ο Μαρξ δε

μπορούσε να δεχτεί την ύπαρξη άλλων Θρησκειών και προτίμησε να τις καταστρέψει μέσω της Διαλεκτικής του.

Ο Κάρολος Μαρξ εκπλήρωσε ένα από τα Πρωτόκολλα της Σιών που αναφέρει κατά λέξη: «Δεν ενδιαφέρει να γεμίσουμε τον κόσμο με υλισμό και απεχθή αθεϊσμό, την ημέρα που θα θριαμβεύσουμε, θα διδάξουμε την θρησκεία του Μωϋσή δεόντως κωδικοποιημένη και σε διαλεκτική μορφή και δε θα επιτρέψουμε στον κόσμο καμιά άλλη θρησκεία».

Καταλήγει πολύ ενδιαφέρον το ότι στην Σοβιετική Ένωση οι θρησκείες βρίσκονται υπό διωγμό και στον λαό διδάσκεται η υλιστική διαλεκτική, ενώ στις συναγωγές μελετάται το Ταλμούντ, η Βίβλος και η θρησκεία και δουλεύουν ελεύθερα, χωρίς κανένα πρόβλημα.

Οι ιθύνοντες της ρωσικής κυβέρνησης είναι φανατικοί θρησκευόμενοι του Νόμου του Μωϋσή, όμως αυτοί δηλητηριάζουν τον λαό με αυτήν την φάρσα του Διαλεκτικού Υλισμού.

Ποτέ δε θα μιλούσαμε ενάντια στον Ισραηλινό λαό. Δηλώνουμε μόνο εναντίον κάποιας αφρόκρεμας με διπλό παιχνίδι που, επιδιώκοντας ανομολόγητους σκοπούς, δηλητηριάζει τον λαό με τον Διαλεκτικό Υλισμό, ενώ στα κρυφά εφαρμόζει την θρησκεία του Μωϋσή.

Υλισμός και Πνευματικότητα με όλη την ακολουθία των θεωριών, τις προδικάσεις και τις προκαταλήψεις παντός είδους, διαδικάζονται στον νου σύμφωνα με τον Νόμο του Εκκρεμούς και αλλάζουν μόδα σύμφωνα με τους καιρούς και τις συνήθειες.

Πνεύμα και ύλη είναι δύο αντιλήψεις πολύ συζητήσιμες και αγκαθωτές που κανείς δεν κατανοεί.

Τίποτα δεν ξέρει ο νους για το πνεύμα, τίποτα δεν ξέρει για την ύλη.

Μια αντίληψη δεν είναι τίποτα περισσότερο από αυτό: μια αντίληψη. Η πραγματικότητα δεν είναι μια αντίληψη, αν

και μπορούν να σφυρηλατηθούν πολλές αντιλήψεις πάνω στην πραγματικότητα.

Το Πνεύμα είναι το Πνεύμα (το Είναι) και μόνο μέσω του εαυτού του μπορεί να γνωρισθεί.

Γραμμένο είναι: «Το ΕΙΝΑΙ είναι το ΕΙΝΑΙ και ο ΛΟΓΟΣ να ΕΙΝΑΙ, είναι το ίδιο το ΕΙΝΑΙ».

Οι φανατικοί του Θεού ύλη, οι επιστήμονες του Διαλεκτικού υλισμού είναι εμπειρικοί και παράλογοι εκατό τα εκατό. Μιλάνε για την ύλη, με μια εκθαμβωτική και βλακώδη αυτάρκεια, όταν στην πραγματικότητα δεν ξέρουν τίποτα γι' αυτήν.

Τι είναι ύλη; Ποιός από αυτούς τους ανόητους επιστήμονες το ξέρει; Η τόσο καυχώμενη ύλη είναι επίσης μια αντίληψη υπερβολικά συζητήσιμη και αρκετά αγκυλωτή.

Ποια είναι η ύλη; Το βαμβάκι; Το σίδηρο; Η σάρκα; Το άμυλο; Μια πέτρα; Ο χαλκός; Ένα σύννεφο ή τι άλλο; Το να πούμε ότι όλα είναι ύλη θα ήταν τόσο εμπειρικό και παράλογο σα να βεβαιώναμε ότι όλος ο ανθρώπινος οργανισμός είναι ένα συκώτι ή μια καρδιά ή ένα νεφρό. Προφανώς ένα πράγμα είναι ένα πράγμα και ένα άλλο πράγμα είναι ένα άλλο πράγμα, κάθε όργανο είναι διαφορετικό και κάθε ουσία διαφέρει. Τότε, ποια από όλες αυτές τις ουσίες είναι η τόσο καυχώμενη ύλη;

Με τις αντιλήψεις του εκκρεμούς παίζει πολύς κόσμος, αλλά στην πραγματικότητα οι αντιλήψεις δεν είναι η πραγματικότητα.

Ο νους γνωρίζει μόνο απατηλές μορφές της φύσης, αλλά τίποτε δεν ξέρει για την αλήθεια που περιέχεται σε τέτοιες μορφές.

Οι θεωρίες φεύγουν από την μόδα με τον καιρό και με τα χρόνια και αυτό που κάποιος έμαθε στο σχολείο καταλήγει μετά να μην είναι χρήσιμο. Συμπέρασμα: Κανείς δεν ξέρει τίποτα.

Οι αντιλήψεις του δεξιού ή του αριστερού άκρου του εκκρεμούς περνούν όπως η μόδα των γυναικών, όλες αυτές είναι διαδικασίες του νου, πράγματα που συμβαίνουν στην επιφάνεια της νοημοσύνης, ανοησίες, ματαιότητες της διανόησης.

Σε οποιαδήποτε ψυχολογική πειθαρχία αντιτίθεται κάποια άλλη πειθαρχία, σε οποιαδήποτε ψυχολογική διαδικασία λογικά δομημένη, αντιτίθεται κάποια άλλη παρεμφερής. Και μετά απ' όλα αυτά τι συμβαίνει;

Το Πραγματικό, η Αλήθεια, είναι που μας ενδιαφέρει. Όμως αυτό δεν είναι ζήτημα του Εκκρεμούς, δε βρίσκεται ανάμεσα στα πήγαινε - έλα των θεωριών και των πεποιθήσεων.

Η Αλήθεια είναι το άγνωστο από στιγμή σε στιγμή, από λεπτό σε λεπτό.

Η Αλήθεια βρίσκεται στο κέντρο του Εκκρεμούς, όχι στην δεξιά ή στην αριστερή άκρη .

Όταν ρώτησαν τον Ιησού: Τι είναι η Αλήθεια; κράτησε μια βαθιά σιωπή. Και όταν στον Βούδα έκαναν την ίδια ερώτηση, γύρισε την πλάτη και αποσύρθηκε.

Η Αλήθεια δεν είναι θέμα γνώμων, ούτε θεωριών, ούτε προκαταλήψεων της δεξιάς ή της αριστερής άκρης.

Η αντίληψη που μπορεί να σφυρηλατήσει ο νους σχετικά με την αλήθεια, ποτέ δεν είναι η αλήθεια.

Η ιδέα που μπορεί να έχει η νοημοσύνη σχετικά με την αλήθεια, ποτέ δεν είναι η αλήθεια.

Η γνώμη που μπορεί να έχουμε σχετικά με την αλήθεια, όσο αξιολογική και αν είναι αυτή, με κανέναν τρόπο δεν είναι η αλήθεια.

Ούτε τα πνευματιστικά ρεύματα ούτε τα αντίθετά τους υλιστικά δεν μπορούν να μας οδηγήσουν ποτέ στην αλήθεια.

Η Αλήθεια είναι κάτι που πρέπει να πειραματιστούμε με άμεσο τρόπο, όπως όταν κανείς βάζει το δάχτυλο στην φωτιά και καίγεται, η όπως όταν καταπίνει νερό και πνίγεται.

Το κέντρο του εκκρεμούς βρίσκεται μέσα σε εμάς τους ίδιους και εκεί είναι που πρέπει να ανακαλύψουμε και να πειραματιστούμε με άμεσο τρόπο το πραγματικό, την αλήθεια.

Χρειάζεται να αυτοεξερευνηθούμε απ' ευθείας για να αυτοανακαλυφθούμε και να γνωρίσουμε βαθιά τον εαυτό μας.

Η εμπειρία της αλήθειας έρχεται μόνο όταν έχουμε εξαλείψει τα ανεπιθύμητα στοιχεία που στο σύνολό τους αποτελούν το εγώ ο ίδιος.

Μόνο εξαλείφοντας το λάθος έρχεται η αλήθεια. Μόνο διαλύοντας το Εγώ ο ίδιος, τα λάθη μου, τις προκαταλήψεις και τους φόβους μου, τα πάθη και τις επιθυμίες μου, πεποιθήσεις και πορνείες, διανοητικούς εγκλωβισμούς και αυτάρκειες παντός είδους, έρχεται σε μας η εμπειρία του Πραγματικού.

Η Αλήθεια δεν έχει τίποτα να κάνει με αυτό που έχει ειπωθεί ή δεν έχει ειπωθεί, με αυτό που γράφτηκε ή δε γράφτηκε, αυτή έρχεται σε εμάς μόνο όταν το «Ο Εαυτός Μου» έχει πεθάνει.

Ο νους δε μπορεί να αναζητήσει την Αλήθεια γιατί δεν την γνωρίζει. Ο νους δε μπορεί να αναγνωρίσει την Αλήθεια γιατί ποτέ δεν την έχει γνωρίσει. Η Αλήθεια έρχεται σε μας με αυθόρμητο τρόπο όταν έχουμε εξαλείψει όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία που αποτελούν το «Ο Εαυτός Μου», το «Εγώ Μου».

Όσο η Συνείδηση συνεχίζει να βρίσκεται μποτιλιαρισμένη μέσα στο Εγώ ο ίδιος, δε θα μπορεί να δοκιμάσει αυτό που είναι το Αληθινό, αυτό που βρίσκεται πέρα από το σώμα, από τις συγκινήσεις και από τον νου, αυτό που είναι η Αλήθεια.

Όταν το «ο Εαυτός Μου» περιοριστεί σε κοσμική σκόνη, η Συνείδηση ελευθερώνεται για να ξυπνήσει οριστικά και να πειραματιστεί με άμεσο τρόπο την Αλήθεια.

Δίκαια είπε ο Μεγάλος Καβίρ Ιησούς: «ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΘΑ ΣΑΣ ΛΥΤΡΩΣΕΙ».

Σε τι χρησιμεύει στον άνθρωπο να γνωρίζει πενήντα χιλιάδες θεωρίες αν ποτέ δεν έχει δοκιμάσει την Αλήθεια;

Το διανοητικό σύστημα οποιουδήποτε ανθρώπου είναι σεβαστό πολύ, όμως σε οποιοδήποτε σύστημα αντιτίθεται άλλο και ούτε το ένα ούτε το άλλο είναι η Αλήθεια.

Αξίζει περισσότερο να αυτο-ερευνηθούμε για να αυτο-γνωριστούμε και να πειραματιστούμε κάποια ημέρα σε άμεση μορφή, το πραγματικό, την ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ποιός ή τι μπορεί να εγγυηθεί ότι η αντίληψη και η πραγματικότητα είναι απόλυτα ίδιες;

Η αντίληψη είναι ένα πράγμα και η πραγματικότητα άλλο και υπάρχει τάση να υπερεκτιμούμε τις ίδιες μας τις αντιλήψεις.

Πραγματικότητα ίδια με αντίληψη είναι κάτι το σχεδόν αδύνατο, εντούτοις ο νους υπνωτισμένος από την ίδια του την αντίληψη υποθέτει πάντα ότι αυτή και η πραγματικότητα είναι ίδιες.

Σε οποιαδήποτε ψυχολογική διαδικασία δομημένη σωστά μέσα από μία ακριβή λογική, αντιτίθεται άλλη διαφορετική ρωμαλέα σχηματισμένη με παρεμφερή ή ανώτερη λογική. Τότε τι συμβαίνει;

Δύο μυαλά αυστηρά πειθαρχημένα μέσα σε σιδερένιες διανοούμενες δομές συζητώντας μεταξύ τους, ασκώντας πολεμική πάνω σε αυτήν ή εκείνη την πραγματικότητα πιστεύουν το καθένα τους στην ακρίβεια της δικής του αντίληψης και στην σφαλερότητα της ξένης. Όμως ποιο από αυτά έχει δίκιο; Ποιο θα μπορούσε τίμια να εγγυηθεί σε αυτήν ή την άλλη περίπτωση; Σε ποιο απ' αυτά, αντίληψη και πραγματικότητα καταλήγουν ίδιες;

Ασυζητητί κάθε κεφάλι είναι ένας κόσμος και όπως σε όλους έτσι και στον καθένα μας, υπάρχει ένα είδος

θρησκευτικού και δικτατορικού δογματισμού, που θέλει να μας κάνει να πιστεύουμε στην απόλυτη ισότητα αντίληψης και πραγματικότητας.

Όσο πολύ δυνατές κι αν είναι οι δομές ενός συλλογισμού, τίποτα δε μπορεί να εγγυηθεί την απόλυτη ισότητα αντιλήψεων και πραγματικότητας.

Αυτοί που βρίσκονται αυτο-αποκλεισμένοι μέσα σε οποιαδήποτε διανοητική ορθολογική διαδικασία, θέλουν να κάνουν πάντα να συμπίπτει η πραγματικότητα των φαινομένων με τις επεξεργασμένες αντιλήψεις και αυτό δεν είναι τίποτα παραπάνω από το αποτέλεσμα της ορθολογιστικής ψευδαίσθησης.

Το να ανοιχτεί στο καινούργιο είναι η δύσκολη ευκολία του κλασικού. Δυστυχώς ο κόσμος θέλει να ανακαλύψει, να δει σε όλα τα φυσικά φαινόμενα, τις προσωπικές του προκαταλήψεις, αντιλήψεις, προκαταλήψεις, γνώμες και θεωρίες. Κανείς δεν ξέρει να είναι δεκτικός, να βλέπει το καινούργιο με καθαρό και αυθόρμητο νου.

Το να μιλούν τα φαινόμενα στο σοφό θα ήταν το ενδεδειγμένο, δυστυχώς οι σοφοί αυτών των καιρών δεν ξέρουν να δουν τα φαινόμενα, θέλουν μόνο να βλέπουν σε αυτά την επιβεβαίωση όλων των προ-ιδεών τους.

Αν και φαίνεται απίστευτο οι σύγχρονοι επιστήμονες δεν ξέρουν τίποτα για τα φυσικά φαινόμενα.

Όταν βλέπουμε στα φαινόμενα της φύσης αποκλειστικά τις ίδιες μας τις αντιλήψεις, σίγουρα δε βλέπουμε τα φαινόμενα παρά τις αντιλήψεις.

Όμως, παραπλανημένοι οι ανόητοι επιστήμονες από την γοητευτική τους διάνοηση, πιστεύουν με βλακώδη τρόπο ότι καθεμία από τις αντιλήψεις τους είναι απολύτως ίδια με αυτό ή εκείνο το παρατηρηθέν φαινόμενο, όταν η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Δεν αρνούμαστε ότι οι διαβεβαιώσεις μας θα απορρίπτονταν από όλους αυτούς που βρίσκονται αυτο-εγκλωβισμένοι στην τάδε ή στην δείνα ορθολογιστική

διαδικασία. Ασυζητητί η θρησκευτική και δογματική προϋπόθεση της διάνοησης με κανένα τρόπο δε θα μπορούσε να δεχτεί ότι σε αυτήν ή σε εκείνη την σωστά κατεργασμένη αντίληψη δε συμπίπτει ακριβώς η πραγματικότητα.

Αμέσως μόλις ο νους, μέσα από τις αισθήσεις, παρατηρήσει αυτό ή εκείνο το φαινόμενο, σπεύδει ευθύς να το καθορίσει με αυτόν ή τον άλλον επιστημονικό όρο που αναντίρρητα έρχεται να χρησιμεύσει μόνο σα μπάλωμα, για να καλύψει την άγνοιά του.

Ο νους στην πραγματικότητα δεν ξέρει να είναι δεκτικός στο καινούργιο, όμως ξέρει να εφευρίσκει περιπλοκότατους όρους με τους οποίους προσπαθεί να αξιολογήσει, αυτο-εξαπατούμενος, αυτό που σίγουρα αγνοεί.

Μιλώντας με την Σωκρατική έννοια αυτήν την φορά, θα πούμε ότι ο νους όχι μόνο αγνοεί, αλλά επιπλέον αγνοεί ότι αγνοεί.

Ο σύγχρονος νους είναι φοβερά επιφανειακός, έχει εξειδικευτεί στο να εφευρίσκει όρους δυσκολότατα φτιαγμένους για να καλύψει την ίδια την άγνοιά του.

Υπάρχουν δύο ειδών επιστήμες: Η πρώτη δεν είναι παρά αυτός ο σαπίδοτος από υποκειμενικές θεωρίες που αφθονούν εκεί. Η δεύτερη είναι η αγνή επιστήμη των μεγάλων πεφωτισμένων, η Αντικειμενική Επιστήμη του Είναι.

Αναμφισβήτητα, δε θα ήταν δυνατό να εισχωρήσουμε στο αμφιθέατρο της κοσμικής επιστήμης, αν δεν έχουμε προηγουμένως πεθάνει μέσα μας.

Χρειάζεται να διαλύσουμε όλα αυτά τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρνουμε μέσα μας και που στο σύνολό τους αποτελούν τον Εαυτό μας, το Εγώ της Ψυχολογίας.

Όσο η Υπερθετική Συνείδηση του Είναι συνεχίζει να βρίσκεται μποτιλιαρισμένη μέσα στον Εαυτό μου, μέσα στις ίδιες μου τις αντιλήψεις και τις υποκειμενικές θεωρίες, γίνεται απολύτως αδύνατο να γνωρίσουμε άμεσα την ωμή πραγματικότητα των φυσικών φαινομένων στον εαυτό τους.

Το κλειδί του εργαστηρίου της Φύσης το κρατάει στο δεξί του χέρι ο Άγγελος του Θανάτου.

Πολύ λίγα μπορούμε να μάθουμε για το φαινόμενο της γέννησης, όμως για τον θάνατο θα μπορέσουμε να τα μάθουμε όλα.

Ο απαραβίαστος ναός της αγνής επιστήμης βρίσκεται στα βάθη του μαύρου τάφου. Αν ο σπόρος δεν πεθάνει το φυτό δε γεννιέται. Μόνο με τον θάνατο έρχεται το καινούργιο.

Όταν πεθαίνει το Εγώ, η Συνείδηση ξυπνά για να δει την αλήθεια όλων των φαινομένων της φύσης έτσι όπως είναι στον εαυτό τους και από τον εαυτό τους.

Η Συνείδηση ξέρει αυτό που άμεσα δοκιμάζει από μόνη της, την ωμή πραγματικότητα της ζωής πέρα από το σώμα, τις συγκινήσεις και τον νου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Η ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Στην Εσωτερική Δουλειά την σχετική με την εξάλειψη των ανεπιθύμητων στοιχείων που φέρουμε στο εσωτερικό μας, ξεπηδά μερικές φορές η ενόχληση, η κούραση και η πλήξη.

Ασυζητητί, χρειάζεται να επιστρέφουμε πάντα στο σημείο της αρχικής εκκίνησης και να επανεκτιμούμε τις βάσεις της Ψυχολογικής Δουλειάς, αν στ' αλήθεια ποθούμε μια ριζική αλλαγή.

Η αγάπη για την Εσωτερική Δουλειά είναι απαραίτητη όταν πραγματικά θέλουμε μια απόλυτη εσωτερική μετατροπή.

Όσο δεν αγαπάμε την Ψυχολογική Δουλειά που οδηγεί στην αλλαγή, η επανεκτίμηση των αρχών καταλήγει να είναι κάτι περισσότερο από αδύνατη.

Θα ήταν παράλογο να υποθέσουμε ότι θα μπορούσαμε να ενδιαφερθούμε για την Δουλειά, αν στην πραγματικότητα δεν έχουμε φτάσει να την αγαπήσουμε.

Αυτό σημαίνει ότι η αγάπη είναι απαραίτητη όταν την μια ή την άλλη φορά προσπαθούμε να επανεκτιμούμε τις βάσεις της Ψυχολογικής Δουλειάς.

Επείγει προπάντων, να ξέρουμε τι είναι αυτό που καλείται Συνείδηση, μιας που πολλοί είναι οι άνθρωποι που ποτέ δεν ενδιαφέρθηκαν να μάθουν κάτι γι' αυτήν.

Οποιοσδήποτε κοινός και συνηθισμένος άνθρωπος δεν θα αγνοούσε ποτέ ότι ένας μποξέρ πέφτοντας νοκ-άουτ πάνω στο ρινγκ χάνει την Συνείδηση.

Είναι ξεκάθαρο ότι μόλις συνέρχεται ο άτυχος μποξέρ ξανανακτά την Συνείδηση.

Κατ' επέκταση, οποιοσδήποτε καταλαβαίνει ότι υπάρχει μια σαφής διαφορά ανάμεσα στην προσωπικότητα και την Συνείδηση.

Ερχόμενοι στον κόσμο όλοι έχουμε σαν απόθεμα ένα τρία τα εκατό Συνείδησης και ένα ενενήντα επτά τα εκατό διαμοιρασμένο ανάμεσα στο υποσυνείδητο, το παρασυνείδητο και το ασυνείδητο.

Το τρία τα εκατό της αφυπνισμένης Συνείδησης μπορεί να αυξηθεί κατά το μέτρο που θα δουλέψουμε πάνω στον εαυτό μας.

Δεν είναι δυνατόν να αυξήσουμε την Συνείδηση μέσα από διαδικασίες αποκλειστικά φυσικές ή μηχανικές.

Αναμφίβολα, η Συνείδηση μπορεί να αφυπνιστεί μόνο βάσει συνειδητών εργασιών και ηθελημένων ταλαιπωριών.

Υπάρχουν διάφορες μορφές ενέργειας μέσα σε εμάς του ίδιους πρέπει να καταλάβουμε. Πρώτη: Μηχανική ενέργεια. Δεύτερη: Ζωτική ενέργεια. Τρίτη: Ψυχική ενέργεια. Τέταρτη: Νοητική ενέργεια. Πέμπτη: Βουλευτική ενέργεια. Έκτη: Συνειδησιακή ενέργεια. Έβδομη: Ενέργεια του αγνού πνεύματος.

Όσο και αν πολλαπλασιάσαμε την αυστηρά μηχανική ενέργεια δε θα πετυχαίναμε ποτέ την αφύπνιση της Συνείδησης.

Όσο και αν αυξάναμε τις ζωτικές ενέργειες μέσα στον οργανισμό μας ποτέ δε θα αφυπνίζαμε την Συνείδηση.

Πολλές ψυχολογικές διαδικασίες πραγματώνονται μέσα μας χωρίς καθόλου να παρεμβαίνει γι' αυτό η Συνείδηση.

Όσο και αν είναι μεγάλη η πειθαρχία του νου, η νοητική ενέργεια δε θα πετύχει ποτέ να ξυπνήσει τους διάφορους λειτουργισμούς της Συνείδησης.

Η δύναμη της θέλησης ακόμα και αν πολλαπλασιαστεί μέχρι το άπειρο δεν πετυχαίνει την αφύπνιση της Συνείδησης.

Όλες αυτές οι μορφές ενέργειας κλιμακώνονται σε διάφορα επίπεδα και διαστάσεις που τίποτα δεν έχουν να κάνουν με την Συνείδηση.

Η Συνείδηση μπορεί να αφυπνιστεί μόνο με συνειδητές εργασίες και σωστές προσπάθειες.

Το μικρό ποσοστό Συνείδησης που κατέχει η ανθρωπότητα, αντί να το αυξάνει, συνήθως το σπαταλά άχρηστα στην ζωή.

Είναι σαφές ότι όταν ταυτιζόμαστε με όλα τα συμβάντα της ύπαρξής μας, χαραμίζουμε άχρηστα την ενέργεια της Συνείδησης.

Εμείς, θα έπρεπε να βλέπουμε την ζωή σα μια ταινία χωρίς ποτέ να ταυτιζόμαστε με καμιά κωμωδία, δράμα ή τραγωδία. Έτσι θα αποταμιεύαμε συνειδητή ενέργεια.

Η Συνείδηση στον εαυτό της είναι ένας τύπος ενέργειας με υψηλότερη παλμική συχνότητα.

Δεν πρέπει να συγχέουμε την Συνείδηση με την μνήμη, μιας και είναι τόσο διαφορετικές η μία από την άλλη όπως είναι το φως των προβολέων του αυτοκινήτου σε σχέση με τον αυτοκινητόδρομο στον οποίο κινούμαστε.

Πολλές πράξεις πραγματώνονται μέσα σε μας τους ίδιους, χωρίς καμιά συμμετοχή αυτού που λέγεται Συνείδηση.

Στον οργανισμό μας συμβαίνουν πολλές προσαρμογές και αναπροσαρμογές, χωρίς για τούτο να συμμετέχει η Συνείδηση σε αυτές.

Το κινητικό κέντρο του σώματός μας μπορεί να χειριστεί ένα αυτοκίνητο ή να διευθύνει τα δάχτυλα που χτυπούν τα πλήκτρα ενός πιάνου χωρίς την παραμικρή συμμετοχή της Συνείδησης.

Η Συνείδηση είναι το φως που το ασυνείδητο δεν συλλαμβάνει.

Ούτε ο τυφλός αντιλαμβάνεται το φυσικό ηλιακό φως, όμως αυτό υπάρχει από μόνο του.

Χρειάζεται να ανοιχτούμε για να δεισδύσει στα τρομαχτικά σκοτάδια του εαυτού μας, το φως της Συνείδησης μέσα μας.

Τώρα θα καταλάβουμε καλύτερα την σημασία των λόγων του Ιωάννη όταν λέει στο Ευαγγέλιο: «Το φως ήρθε στα σκοτάδια, αλλά τα σκοτάδια δεν το κατάλαβαν».

Θα ήταν όμως αδύνατον να μπορέσει το φως της Συνείδησης να διαπεράσει τα σκοτάδια του εαυτού μας, αν προηγουμένως δε χρησιμοποιούσαμε την θαυμάσια αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης.

Χρειάζεται να απελευθερώσουμε το πέρασμα του φωτός για να φωτίσουμε τα σκοτεινά βάθη του Εγώ της ψυχολογίας.

Ποτέ κανείς δεν θα αυτοπαρατηρούνταν αν δεν ενδιαφερόταν να αλλάξει. Τέτοιο ενδιαφέρον είναι δυνατόν μόνον όταν κανείς αγαπά σι' αλήθεια τις εσωτερικές διδασκαλίες.

Τώρα θα καταλάβουν οι αναγνώστες μας τον λόγο για τον οποίο συμβουλευόμαστε να επανεκτιμούμε ξανά και ξανά τις οδηγίες που αφορούν στην εργασία πάνω στον εαυτό μας.

Η αφυπνισμένη Συνείδηση μας επιτρέπει να πειραματιστούμε άμεσα την πραγματικότητα.

Δυστυχώς, το Διανοούμενο ζώο το σφαλερά αποκαλούμενο «άνθρωπος», γοητευμένο από την δύναμη της διατύπωσης της διαλεκτικής της λογικής, έχει ξεχάσει την Διαλεκτική της Συνείδησης.

Ασυζητητί, η δύναμη για να διατυπώνονται λογικές αντιλήψεις καταλήγει να είναι στο βάθος φοβερά φτωχή.

Από την θέση μπορούμε να περάσουμε στην αντίθεση και μέσα από την συζήτηση να φτάσουμε στην σύνθεση, όμως αυτή η τελευταία συνεχίζει να είναι από μόνη της μια διανοούμενη αντίληψη που με κανένα τρόπο δεν μπορεί να συμπίσει με την πραγματικότητα.

Η Διαλεκτική της Συνείδησης είναι πιο άμεση, μας επιτρέπει να πειραματιστούμε την πραγματικότητα οποιουδήποτε φαινομένου στον εαυτό του.

Τα φυσικά φαινόμενα με κανένα τρόπο δε συμπίπτουν επακριβώς με τις αντιλήψεις τις διατυπωμένες από τον νου.

Η ζωή εκτυλίσσεται από στιγμή σε στιγμή και όταν την αιχμαλωτίζουμε για να την αναλύσουμε, την σκοτώνουμε.

Όταν προσπαθούμε να συμπεράνουμε αντιλήψεις παρατηρώντας το τάδε ή το δείνα φυσικό φαινόμενο, εκ των πραγμάτων σταματάμε να αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα του φαινομένου και βλέπουμε σε αυτό το ίδιο μόνο την αντανάκλαση των θεωριών και των ταγκών αντιλήψεων που με κανένα τρόπο δε σχετίζονται με το παρατηρούμενο γεγονός.

Η διανοητική ψευδαίσθηση είναι γοητευτική και θέλουμε με το ζόρι να συμπίσουν όλα τα φυσικά φαινόμενα με την λογική μας διαλεκτική.

Η Διαλεκτική της Συνείδησης βασίζεται στις βιώσιμες εμπειρίες και όχι στον καθαρά υποκειμενικό ορθολογισμό.

Όλοι οι νόμοι της φύσης υπάρχουν μέσα σε μας και αν δεν τους ανακαλύπτουμε στον εσωτερικό μας κόσμο, δε θα τους ανακαλύψουμε ποτέ έξω από τον εαυτό μας.

Ο Άνθρωπος περιέχεται στο Σύμπαν και το Σύμπαν περιέχεται στον Άνθρωπο.

Αληθινό είναι εκείνο που από μόνος του κανείς πειραματίζεται μέσα του, μόνο η Συνείδηση μπορεί να πειραματιστεί την πραγματικότητα.

Η γλώσσα της Συνείδησης είναι συμβολική, εσωτερική, βαθιά σημασιολογική και μόνο οι αφυπνισμένοι μπορούν να την καταλάβουν.

Όποιος θα ήθελε να ξυπνήσει την Συνείδηση θα πρέπει να εξαλείψει από το εσωτερικό του όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία που αποτελούν το «Εγώ», το «Μου», το «Ο Εαυτός Μου», μέσα στα οποία βρίσκεται μποτιλιαρισμένη η Ουσία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

Η λογική διδακτική καταλήγει περιορισμένη και επιπλέον χαρακτηρισμένη από τις προθέσεις «εις» και «περί» που ποτέ δεν μας οδηγούν στην άμεση εμπειρία του πραγματικού.

Τα φαινόμενα της φύσης απέχουν πολύ από το να είναι όπως τα βλέπουν οι επιστήμονες.

Σίγουρα, την στιγμή που ένα οποιοδήποτε φαινόμενο ανακαλύπτεται, αμέσως προσδιορίζεται ή τιτλοφορείται με την τάδε ή δείνα δύσκολη ορολογία της επιστημονικής διαλέκτου.

Σαφώς, αυτοί οι δυσκολότατοι όροι του σύγχρονου επιστημονισμού χρησιμεύουν μόνο σαν μπάλωμα για να καλυφθεί η άγνοια.

Τα φυσικά φαινόμενα με κανένα τρόπο δεν είναι όπως τα βλέπουν οι επιστήμονες.

Η ζωή, με όλες της τις διαδικασίες και τα φαινόμενα εκτυλίσσεται από λεπτό σε λεπτό, από στιγμή σε στιγμή και όταν ο επιστημονικός νους την σταματά για να την αναλύσει, εκ των πραγμάτων την σκοτώνει.

Οποιοδήποτε συμπέρασμα, βγαλμένο από ένα οποιοδήποτε φυσικό φαινόμενο, με κανένα τρόπο δεν είναι ίδιο με την συγκεκριμένη πραγματικότητα του φαινομένου. Δυστυχώς ο νους του επιστήμονα, εξαπατημένος από τις προσωπικές του θεωρίες, πιστεύει σταθερά στην πραγματικότητα των συμπερασμάτων του.

Η εξαπατημένη διάνοηση, όχι μόνο βλέπει στα φαινόμενα την αντανάκλαση των δικών της αντιλήψεων, αλλά επιπλέον, και αυτό είναι το χειρότερο, θέλει δικτατορικά να κάνει τα φαινόμενα να συμβούν ακριβώς και απόλυτα ίδια με όλες αυτές τις αντιλήψεις που υπάρχουν στην διάνοηση.

Το φαινόμενο της διανοητικής ψευδαίσθησης είναι γοητευτικό, κανείς απ' αυτούς τους υπερσύγχρονους ανόητους επιστήμονες, δε θα αποδεχόταν την πραγματικότητα της ίδιας του της ψευδαίσθησης.

Βέβαια, οι πολυμαθείς αυτών των καιρών με κανένα τρόπο δε θα αποδεχόντουσαν να χαρακτηρισθούν σαν απατηθέντες.

Η δύναμη της αυθυποβολής τούς έκανε να πιστεύουν στην πραγματικότητα όλων αυτών των αντιλήψεων της επιστημονικής διαλέκτου.

Σαφώς, ο απατηθείς νους συμπεραίνει ότι είναι συνειδητός και δικτατορικά θέλει όλες οι διαδικασίες της φύσης να προχωρούν στις αυλακίες της πολυμάθειάς του.

Πριν καλά-καλά εμφανιστεί ένα νέο φαινόμενο, το ταξινομεί, το κατονομάζει και το τοποθετεί σε αυτό ή εκείνο το μέρος, σαν να το είχε στ' αλήθεια καταλάβει.

Είναι χιλιάδες οι όροι που εφευρέθηκαν για να καταγράψουν φαινόμενα, όμως δεν ξέρουν τίποτα οι ψευτοσοφοί πάνω στην πραγματικότητα αυτών.

Σα ζωντανό παράδειγμα όλων αυτών που βεβαιώνουμε στο κεφάλαιο τούτο, θα αναφέρουμε το ανθρώπινο σώμα.

Στ' όνομα της αλήθειας, μπορούμε να βεβαιώσουμε με έμφαση ότι αυτό το φυσικό σώμα είναι απόλυτα άγνωστο για τους σύγχρονους επιστήμονες.

Μια επιβεβαίωση αυτού του είδους θα μπορούσε να φανεί σαν πολύ αυθάδης μπροστά στους ποντίφικες της σύγχρονης επιστημολογίας, ασυζητητί αξίζουμε από αυτούς τον αφορισμό.

Εντούτοις, έχουμε πολύ σταθερές βάσεις για να κάνουμε μια τόσο τρομερή βεβαίωση. Δυστυχώς οι εξαπατηθέντες νόες είναι τόσο πεπεισμένοι για την ψευτοσοφία τους που ούτε κατά διάνοιαν δε θα μπορούσαν να δεχθούν την ωμή πραγματικότητα της άγνοιάς τους.

Αν λέγαμε στους ιεράρχες του σύγχρονου επιστημονισμού ότι ο Κόμης Καλλιόστρο ενδιαφέρουσα φυσιογνωμία του 16ου, 17ου, και 18ου αιώνα, ζει ακόμα και στον 20ο αιώνα, αν τους λέγαμε ότι ο διακεκριμένος Παράκελσος, περίφημος γιατρός του μεσαίωνα, υπάρχει ακόμα και σήμερα, να είσαστε σίγουροι ότι οι ιεράρχες της σύγχρονης επιστημολογίας θα γελούσαν μαζί μας και δε θα δέχονταν ποτέ τις επιβεβαιώσεις μας.

Και όμως είναι έτσι: Ζουν σήμερα στην επιφάνεια της γης οι αυθεντικοί Μουτάντες, άνθρωποι αθάνατοι με σώματα που χρονολογούνται χιλιάδες χιλιάδων έτη πίσω.

Ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου γνωρίζει τους Μουτάντες, όμως δεν αγνοεί τον σύγχρονο σκεπτικισμό την αυταπάτη των επιστημόνων και την κατάσταση άγνοιας των πολυμαθών.

Απ' όλα αυτά με κανένα τρόπο δε θα πέφταμε στο σφάλμα να πιστέψουμε ότι οι φανατικοί της επιστημονικής διαλέκτου θα δέχονταν την πραγματικότητα των ασυνήθιστων δηλώσεων μας.

Το σώμα οποιουδήποτε Μουτάντε είναι μια καθαρή πρόκληση στην επιστημονική διάλεκτο αυτών των καιρών.

Το σώμα οποιουδήποτε Μουτάντε μπορεί να αλλάξει μορφή και να ξαναγυρίσει στην φυσική του κατάσταση, χωρίς να δεχτεί καμιά βλάβη.

Το σώμα οποιουδήποτε Μουτάντε μπορεί να διεισδύσει στιγμιαία στην τέταρτη διάσταση και μέχρι και να αναλάβει οποιαδήποτε φυτική ή ζωική μορφή και μετά να ξαναγυρίσει στην φυσική του κατάσταση χωρίς να δεχτεί καμιά ζημιά.

Το σώμα οποιουδήποτε Μουτάντε προκαλεί βίαια τα παλιά κείμενα της επίσημης Ανατομίας.

Δυστυχώς, καμιά από τις δηλώσεις αυτές δε θα μπορούσε να πείσει τους απατηθέντες της επιστημονικής διαλέκτου.

Αυτοί οι κύριοι, καθισμένοι πάνω στους σταθερούς παπικούς θρόνους, ασυζητητί θα μας κοίταζαν με περιφρόνηση, ίσως και με θυμό, μέχρι ίσως και με λίγη λύπη.

Όμως, η αλήθεια είναι αυτό που είναι και η πραγματικότητα των Μουτάντες είναι μια αληθινή πρόκληση σε κάθε υπερσύγχρονη θεωρία.

Ο συγγραφέας του έργου γνωρίζει τους Μουτάντες όμως δεν περιμένει να τον πιστέψει κανείς.

Κάθε όργανο του ανθρώπινου σώματος είναι ελεγχόμενο από νόμους και δυνάμεις που ούτε κατά διάνοιαν δε γνωρίζουν οι απατηθέντες της επιστημονικής διαλέκτου.

Τα στοιχεία της φύσης είναι από μόνα τους άγνωστα για την επίσημη επιστήμη. Οι καλύτεροι χημικοί τύποι είναι ελλιπείς. H_2O , δύο άτομα υδρογόνου και ένα οξυγόνου για τον σχηματισμό του νερού, αποβαίνει κάτι το εμπειρικό.

Αν προσπαθήσουμε να ενώσουμε σ' ένα εργαστήριο το άτομο του οξυγόνου με τα δύο του υδρογόνου, δε γίνεται νερό ούτε τίποτα άλλο γιατί ο τύπος αυτός είναι ελλιπής, του λείπει το στοιχείο της φωτιάς, μόνο με αυτό το αναφερόμενο στοιχείο θα μπορούσε να δημιουργηθεί νερό.

Η διανοητικότητα όσο και αν φαίνεται να λάμπει, ποτέ δε μπορεί να μας οδηγήσει στην εμπειρία του Αληθινού.

Η ταξινόμηση των ουσιών και η δύσκολη ορολογία με την οποία αυτές κατονομάζονται, χρησιμεύει μόνο σαν μπάλωμα για να καλυφθεί η άγνοια.

Αυτό το να θέλει η διάνοηση να έχει αυτή ή η άλλη ουσία καθορισμένο όνομα και χαρακτηριστικά, καταλήγει παράλογο και ανυπόφορο.

Γιατί ο νους κορδώνεται σαν παντογνώστης; Γιατί αυτο-απατάται πιστεύοντας ότι οι ουσίες και τα φαινόμενα είναι όπως αυτός πιστεύει ότι είναι; Γιατί θέλει η διανοητικότητα να είναι η Φύση ένα τέλειο αντίγραφο όλων των δικών της θεωριών, αντιλήψεων, γνωμών, δογμάτων, προκαταλήψεων, προδικάσεων;

Πραγματικά τα φυσικά φαινόμενα δεν είναι όπως πιστεύεται ότι είναι και οι ουσίες και δυνάμεις της Φύσης με κανένα τρόπο δεν είναι όπως η διάνοηση νομίζει ότι είναι.

Η αφυπνισμένη Συνείδηση δεν είναι ο νους, ούτε η μνήμη, ούτε τίποτα παρόμοιο. Μόνο η απελευθερωμένη Συνείδηση μπορεί να πειραματιστεί από μόνη της και άμεσα την πραγματικότητα της ζωής ελεύθερης στην κίνησή της.

Όμως πρέπει να διαβεβαιώσουμε με έμφαση ότι ενώ μέσα μας βρίσκεται οποιοδήποτε υποκειμενικό στοιχείο, η Συνείδηση θα συνεχίσει να είναι μποτιλιαρισμένη σε αυτό το στοιχείο και συνεπώς δε θα μπορεί να απολαύσει την τέλεια και συνεχή φώτιση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

Ο σπινθηροβόλος διανοουμενισμός σα λειτουργικότητα εκφραζόμενη από το ψυχολογικό Εγώ, αναμφίβολα είναι Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ.

Όσοι υποθέτουν ότι ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ είναι ένα περίεργο πρόσωπο, γεννημένο σ' αυτό ή σ' εκείνο το μέρος

της γης ή ότι κατάγεται από την μια ή την άλλη χώρα, σίγουρα είναι απόλυτα λανθασμένοι.

Έχουμε πει με έμφαση ότι ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ δεν είναι με κανένα τρόπο ένα καθορισμένο άτομο, αλλά όλα τα άτομα.

Σαφώς ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ βρίσκεται στα βάθη κάθε ανθρώπου και εκφράζεται με ποικίλες μορφές.

Η διάνοηση στην υπηρεσία του Πνεύματος καταλήγει να είναι χρήσιμη. Η διάνοηση χωρισμένη από το Πνεύμα γίνεται άχρηστη.

Από τον διανοουμενισμό χωρίς πνευματικότητα ξεπηδούν οι απατεώνες, ζωντανή εκδήλωση του ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.

Σαφώς, ο απατεώνας ο ίδιος και αφ' εαυτού είναι ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ. Δυστυχώς ο σημερινός κόσμος με όλες του τις τραγωδίες και τις μιζέριες κυβερνιέται από τον ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟ.

Η χαοτική κατάσταση που βρίσκεται η ανθρωπότητα σήμερα αναμφισβήτητα οφείλεται στον ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟ.

Ο άνομος για τον οποίο μίλησε ο Παύλος από την Ταρσό στις επιστολές του, είναι σίγουρα η ωμή πραγματικότητα αυτών των καιρών.

Ο άνομος ήρθε πια και εκδηλώνεται οπουδήποτε, σίγουρα έχει το χάρισμα της πανταχού παρουσίας.

Συζητάει στα καφενεία, κάνει διαπραγματεύσεις στον ΟΗΕ, κάθεται αναπαυτικά στην Γενεύη, πραγματοποιεί εργαστηριακά πειράματα, εφευρίσκει ατομικές βόμβες, τηλεκατευθυνόμενους πυραύλους, ασφυξιογόνα αέρια, βακτηριολογικές βόμβες, κλπ, κλπ, κλπ.

Γοητευμένος ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ με τον ίδιο του τον διανοουμενισμό, απόλυτη αποκλειστικότητα των πολυμαθών, πιστεύει ότι γνωρίζει όλα τα φαινόμενα της φύσης.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ νομίζοντας τον εαυτό του παντογνώστη, εγκλωβισμένος μέσα σε όλο τον σαπίοτοπο

των θεωριών του, απορρίπτει τελείως οτιδήποτε μοιάζει με τον Θεό ή λατρεύεται.

Η αυτάρκεια του ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ, η υπερηφάνεια και η υπεροψία που έχει, είναι κάτι το ανυπόφορο.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ μισεί θανάσιμα τις Χριστιανικές αρετές της πίστης, την υπομονή και την ταπεινοφροσύνη.

Κάθε γόνατο γονατίζει εμπρός στον ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟ. Σαφώς εκείνος εφεύρε υπερηχητικά αεροπλάνα, θαυμαστά καράβια, πολυτελή αυτοκίνητα, εκπληκτικά φάρμακα, κλπ.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, ποιος θα μπορούσε να αμφισβητήσει τον ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟ; Όποιος τολμά αυτούς τους καιρούς να εκφραστεί ενάντια όλων αυτών των θαυμάτων και δημιουργημάτων του Γιου της απώλειας, καταδικάζεται από μόνος του στην κοροϊδία, τον σαρκασμό, την ειρωνεία των ομοίων του, θεωρείται ανόητος και αδαής.

Απαιτεί δουλειά το να κάνουμε να καταλάβουν αυτό το ζήτημα οι σοβαροί και μελετηροί άνθρωποι, αυτοί στον εαυτό τους αντιδρούν, προβάλλουν αντίσταση.

Είναι φανερό ότι το Διανοούμενο Ζώο το εσφαλμένα καλούμενο άνθρωπος, είναι ένα ρομπότ προγραμματισμένο με νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια, λύκεια, πανεπιστήμια κλπ.

Κανείς δε μπορεί να αρνηθεί ότι ένα προγραμματισμένο ρομπότ λειτουργεί σύμφωνα με το πρόγραμμα. Με κανένα τρόπο δε θα μπορούσε να λειτουργήσει αν αποπρογραμματιζόταν.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ εργάστηκε το πρόγραμμα με το οποίο προγραμματίζονται τα ανθρωποειδή ρομπότ αυτών των χρόνων της παρακμής.

Το να κάνω αυτές τις διευκρινίσεις, το να τονίζω αυτό που λέω, γίνεται τρομαχτικά δύσκολο μιας και είναι έξω από το πρόγραμμα.

Είναι τόσο σοβαρό αυτό το ζήτημα και τόσο τρομεροί οι εγκλωβισμοί του νου, ώστε με κανένα τρόπο οποιοδήποτε

ανθρωποειδές ρομπότ δε θα υποπτευόταν ούτε κατά διάνοιαν ότι το πρόγραμμα είναι άχρηστο, μιας και αυτό έχει ρυθμιστεί σύμφωνα με το πρόγραμμα και το να αμφιβάλλει γι' αυτό θα του φαινόταν κάτι σαν αίρεση, κάτι ανάρμοστο και παράλογο.

Το να αμφιβάλλει ένα ρομπότ για το πρόγραμμά του είναι μια παραξενιά, κάτι απόλυτα αδύνατο μιας και η ίδια του η ύπαρξη οφείλεται στο πρόγραμμα.

Δυστυχώς τα πράγματα δεν είναι όπως τα σκέφτεται το ανθρωποειδές ρομπότ. Υπάρχει και μια άλλη επιστήμη, μια άλλη σοφία, απαράδεκτη για τα ανθρωποειδή ρομπότ.

Αντιδρά το ανθρωποειδές ρομπότ κι έχει δίκιο στην αντίδρασή του, μιας και δεν έχει προγραμματιστεί για άλλη επιστήμη ούτε για άλλη κουλτούρα, ούτε για τίποτα το διαφορετικό από το γνωστό του πρόγραμμα.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ εργάστηκε τα προγράμματα του ανθρωποειδούς ρομπότ, το ρομπότ προσκυνά ταπεινά μπρος στον ιδιοκτήτη του. Πώς θα μπορούσε να αμφιβάλλει το ρομπότ για την σοφία του αφέντη του;

Γεννιέται αθώο και αγνό το μωρό. Η Ουσία όταν εκφράζεται σε κάθε πλάσμα είναι πολύτιμη σε μεγάλο βαθμό.

Ασυζητητί, η φύση εναποθέτει στους εγκεφάλους των νεογέννητων όλα εκείνα τα άγρια, φυσικά, ζώωδη, κοσμικά, αυθόρμητα, απαραίτητα στοιχεία για την σύλληψη ή την αντίληψη των αληθειών που εμπεριέχονται σε οποιοδήποτε φυσικό φαινόμενο, αντιληπτό από τις αισθήσεις.

Αυτό σημαίνει ότι το νεογέννητο θα μπορούσε από μόνο του να ανακαλύψει την πραγματικότητα κάθε φυσικού φαινομένου, δυστυχώς επεμβαίνει το πρόγραμμα του ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ και οι θαυμαστές ικανότητες που η φύση έχει εναποθέσει στον εγκέφαλο του νεογέννητου, γρήγορα καταστρέφονται.

Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ απαγορεύει να σκεπτόμαστε με διαφορετικό τρόπο, κάθε πλάσμα που γεννιέται, κατά διαταγή του ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ πρέπει να προγραμματιστεί.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ μισεί θανάσιμα εκείνη την πολύτιμη αίσθηση του Είναι, γνωστή σαν «ικανότητα ενστικτώδους αντίληψης των κοσμικών αληθειών».

Η αγνή επιστήμη είναι διαφορετική από όλο τον σαπίοτοπο των πανεπιστημιακών θεωριών που υπάρχουν εδώ, εκεί και παραπέρα, είναι κάτι το απορριπτέο για τα ρομπότ του ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.

Πολλούς πολέμους, πείνες και αρρώστιες έχει διαδώσει ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ σε όλη την σφαιρικότητα της γης και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα συνεχίσει να τα διαδίδει προτού φτάσει η τελική καταστροφή.

Δυστυχώς έφτασε η ώρα της μεγάλης αποστασίας της αναγγελθείσας από όλους τους προφήτες και κανένα ανθρώπινο όν δε θα τολμούσε να εκφραστεί ενάντια στον ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΕΓΩ

Αυτό το θέμα του εαυτού μου, αυτού που εγώ είμαι, αυτό που σκέφτεται, αισθάνεται και δρα, είναι κάτι που πρέπει να αυτοερευνηήσουμε, για να γνωρίσουμε βαθιά.

Υπάρχουν οπουδήποτε πολύ ωραίες θεωρίες που ελκύουν και γοητεύουν. Όμως δε θα χρησίμευαν σε τίποτα όλα αυτά, αν δε γνωρίζαμε τον εαυτό μας.

Είναι γοητευτικό να σπουδάσει κανείς αστρονομία ή να διασκεδάσει λίγο διαβάζοντας σοβαρά έργα, εντούτοις καταλήγει ειρωνικό να γίνει πολυμαθής και να μην γνωρίζει για τον εαυτό του τίποτα, για το τι είναι, για την ανθρώπινη προσωπικότητα που έχουμε.

Καθένας είναι πολύ ελεύθερος να σκέφτεται ότι θέλει και η υποκειμενική λογική του Διανοούμενου Ζώου του εσφαλμένα ονομαζόμενου άνθρωπος χρησιμεύει για όλα, κατά τον ίδιο τρόπο μπορεί να κάνει από έναν ψύλλο ένα

άλογο όπως και από ένα άλογο έναν ψύλλο. Είναι πολλοί οι διανοούμενοι που ζουν παίζοντας με τον ορθολογισμό, και μετά απ' όλα αυτά τι γίνεται;

Το να είσαι πολυμαθής δε σημαίνει ότι είσαι σοφός. Οι αγνοούντες μορφωμένοι αφθονούν σαν τα ζιζάνια και όχι μόνο δεν ξέρουν, αλλά επιπλέον ούτε που γνωρίζουν ότι δεν ξέρουν.

Εννοούνται αγνοούντες μορφωμένοι, οι δοκησίσοφοι που πιστεύουν ότι ξέρουν και ούτε που γνωρίζουν τον εαυτό τους.

Θα μπορούσαμε να διατυπώσουμε όμορφες θεωρίες για το Εγώ της Ψυχολογίας, όμως δεν είναι ακριβώς αυτό που μας ενδιαφέρει στο κεφάλαιο αυτό.

Χρειάζεται να γνωρίσουμε τον εαυτό μας με άμεσο τρόπο χωρίς την λυπηρή διαδικασία της επιλογής.

Δεν θα ήταν αυτό με κανένα τρόπο δυνατό αν δεν αυτοπαρατηρηθούμε στην πράξη από στιγμή σε στιγμή, από λεπτό σε λεπτό.

Δεν πρόκειται να δούμε τους εαυτούς μας μέσα από κάποια θεωρία ή από μια απλή διανοητική εικασία.

Το ενδιαφέρον είναι να δούμε τον εαυτό μας άμεσα όπως ακριβώς είναι, μόνον έτσι θα μπορέσουμε να φτάσουμε στην πραγματική γνώση του εαυτού μας.

Αν και φαίνεται απίστευτο, εμείς όσον αφορά τον εαυτό μας είμαστε γελασμένοι.

Πολλά πράγματα που πιστεύουμε ότι δεν έχουμε τα έχουμε και πολλά που πιστεύουμε ότι έχουμε δεν τα έχουμε.

Έχουμε σχηματίσει εσφαλμένες αντιλήψεις πάνω στον εαυτό μας και πρέπει να κάνουμε μια καταγραφή για να ξέρουμε τι μας περισσεύει και τι μας λείπει.

Υποθέτουμε ότι έχουμε αυτές ή εκείνες τις αρετές που στην πραγματικότητα δεν έχουμε και πολλές αρετές που έχουμε, σίγουρα τις αγνοούμε.

Είμαστε άνθρωποι κοιμισμένοι, ασυνείδητοι και αυτό είναι το σοβαρό. Δυστυχώς σκεφτόμαστε το καλύτερο για τον εαυτό μας και ούτε που υποπτευόμαστε ότι είμαστε κοιμισμένοι.

Οι ιερές γραφές επιμένουν στην αναγκαιότητα της αφύπνισης, όμως δεν εξηγούν τον τρόπο για να καταφέρει κανείς αυτήν την αφύπνιση.

Το χειρότερο της περίπτωσης είναι ότι είναι πολλοί αυτοί που έχουν διαβάσει τις ιερές γραφές και ούτε καταλαβαίνουν τουλάχιστον ότι είναι κοιμισμένοι. .

Όλος ο κόσμος πιστεύει ότι γνωρίζει τον εαυτό του και ούτε κατά διάνοιαν δεν υποπτεύεται ότι υπάρχει η Διδασκαλία των Πολλών.

Πραγματικά το ψυχολογικό Εγώ του καθένα είναι πολλαπλό, έρχεται πάντα σαν πολλά.

Με αυτό θέλουμε να πούμε ότι έχουμε πολλά Εγώ και όχι ένα μόνο, όπως υποθέτουν πάντα οι αγνοούντες μορφωμένοι.

Με το να αρνείται κανείς την Διδασκαλία των Πολλών, αποβλακώνει τον εαυτό του, μιας και εκ των πραγμάτων θα ήταν το άκρον άωτον να αγνοεί τις εσώτερες αντιφάσεις που καθένας μας κατέχει.

Θα διαβάσω μια εφημερίδα, λέει το Εγώ της διανοήσης, στον διάβολο τέτοιο διάβασμα, αναφωνεί το κινητικό Εγώ, προτιμώ να κάνω μια βόλτα με το ποδήλατο. Τι βόλτα, ούτε τι ζεστό ψωμί, φωνάζει το τρίτο διαφωνώντας, προτιμώ να φάω, πεινώ.

Αν μπορούσαμε να δούμε τον εαυτό μας σ' έναν ολόσωμο καθρέφτη έτσι όπως είναι, θα ανακαλύπταμε από μόνοι μας άμεσα την Διδασκαλία των Πολλών.

Η ανθρώπινη προσωπικότητα είναι μόνο μια μαριονέτα ελεγχόμενη από αόρατες κλωστές.

Το Εγώ που σήμερα ορκίζεται αιώνια αγάπη για την Γνώση, αργότερα αντικαθίσταται από άλλο εγώ που δεν έχει τίποτα να κάνει με τον όρκο, οπότε το άτομο υπαναχωρεί.

Το Εγώ που σήμερα ορκίζεται αγάπη αιώνια σε μια γυναίκα, αργότερα αντικαθίσταται από άλλο που δεν έχει τίποτα να κάνει με αυτόν τον όρκο, οπότε το άτομο ερωτεύεται άλλη και ο πύργος από τα τραπουλόχαρτα σωριάζεται στο πάτωμα.

Το Διανοούμενο Ζώο το σφαλερά ονομαζόμενο άνθρωπος είναι σαν ένα σπίτι γεμάτο με πολύ κόσμο.

Δεν υπάρχει τάξη ούτε καμία συμφωνία ανάμεσα στα πολυπληθή Εγώ, όλα αυτά ερίζουν μεταξύ τους και φιλονικούν για την υπεροχή. Όταν κάποιος από αυτά κατορθώσει τον έλεγχο των κύριων κέντρων της οργανικής μηχανής, αισθάνεται μοναδικό, αφέντης, όμως στο τέλος ανατρέπεται.

Θεωρώντας από αυτήν την άποψη τα πράγματα, φτάνουμε στο λογικό συμπέρασμα ότι το Διανοούμενο Θηλαστικό δεν έχει πραγματική αίσθηση ηθικής ευθύνης.

Ασυζητητή αυτό που λέει η μηχανή ή που κάνει κάποια δεδομένη στιγμή, εξαρτάται αποκλειστικά από το είδος του Εγώ που εκείνη την στιγμή την ελέγχει.

Λένε ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος έβγαλε από το σώμα της Μαρίας της Μαγδαληνής επτά δαιμόνια, επτά Εγώ, ζωντανή προσωποποίηση των επτά θανάσιμων αμαρτημάτων.

Σαφώς καθένα από αυτά τα επτά δαιμόνια είναι επικεφαλής λεγεώνας, κατά συνέπεια πρέπει να ταιριάξουμε σαν συμπέρασμα ότι ο εσωτερικός Χριστός μπόρεσε να διώξει από το σώμα της Μαγδαληνής χιλιάδες Εγώ.

Αναλογιζόμενοι όλα αυτά τα πράγματα μπορούμε να συμπεράνουμε ξεκάθαρα ότι το μόνο άξιο που κατέχουμε στο εσωτερικό μας είναι η ΟΥΣΙΑ, δυστυχώς αυτή βρίσκεται εγκλωβισμένη ανάμεσα σε όλα αυτά τα πολυπληθή Εγώ της Επαναστατικής Ψυχολογίας.

Είναι λυπηρό το ότι η Ουσία διαδικάζεται πάντα σύμφωνα με τον ίδιο της τον εγκλωβισμό.

Ασυζητητή η Ουσία ή Συνείδηση που είναι το ίδιο, κοιμάται βαθιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

ΤΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ

Ένα από τα πιο δύσκολα προβλήματα της εποχής μας είναι πραγματικά ο περίπλοκος λαβύρινθος των θεωριών.

Αναμφίβολα τον καιρό αυτό έχουν πολλαπλασιαστεί υπέρμετρα εδώ, εκεί και παραπέρα οι ψευτοεσωτεριστικές και ψευτοαποκρυφιστικές σχολές.

Η αγορά των ψυχών, βιβλίων και θεωριών είναι φοβερή, είναι σπάνιος εκείνος ο οποίος μπαίνει στον ιστό των τόσων αντιφατικών ιδεών και πετυχαίνει στ' αλήθεια να βρει τον μυστικό δρόμο.

Το πιο σοβαρό απ' όλα είναι η διανοητική γοητεία, υπάρχει η τάση να τρεφόμαστε αυστηρά με διανοητικό τρόπο, με ότι φτάνει στον νου μας.

Οι αλήτες της διανόησης δεν ευχαριστιούνται πια με όλο αυτό το υποκειμενικό βιβλιοπωλείο γενικού τύπου που αφθονεί στις αγορές βιβλίων, αλλά τώρα σαν αποκορύφωμα όλων γεμίζουν επίσης, προκαλώντας δυσπεψία, με τον φτηνό ψευτοεσωτερισμό και ψευτοαποκρυφισμό που αφθονεί παντού σαν τα ζιζάνια.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών των φλυαριών είναι η σύγχυση και ο ξεκάθαρος αποπροσανατολισμός των απατεώνων της διανόησης.

Διαρκώς δέχομαι γράμματα και βιβλία κάθε είδους. Οι αποστολείς όπως πάντα με ρωτούν γι' αυτήν ή την άλλη σχολή, για το τάδε ή το δείνα βιβλίο. Εγώ περιορίζομαι στην εξής απάντηση: Αφήστε την νοητική τεμπελιά. Εσάς δεν υπάρχει λόγος να σας ενδιαφέρει η ξένη ζωή, διαλύστε το ζωικό εγώ της περιέργειας, εσείς δεν πρέπει να ενδιαφέρεστε

για τις ξένες σχολές, σοβαρευτείτε, γνωρίστε τον εαυτό σας, μελετήστε τον εαυτό σας, παρατηρήστε τον εαυτό σας, κλπ, κλπ.

Πραγματικά, το σημαντικό είναι να γνωρίσεις τον εαυτό σου βαθιά, σε όλα τα νοητικά επίπεδα.

Τα σκοτάδια είναι η ασυνειδησία. Το φως: η Συνείδηση. Πρέπει να επιτρέψουμε στο φως να μπει μέσα στα σκοτάδια μας. Σαφώς το φως έχει την δύναμη να νικήσει τα σκοτάδια.

Δυστυχώς, οι άνθρωποι κλείνονται στον εαυτό τους, μέσα στο βρώμικο και ακάθαρμο περιβάλλον του νου τους, λατρεύοντας το αγαπημένο τους εγώ.

Οι άνθρωποι δε θέλουν να προσέξουν ότι δεν είναι κύριοι της ίδιας τους της ζωής, σίγουρα ο καθένας ελέγχεται από μέσα από πολλά άλλα πρόσωπα. Θέλω να αναφερθώ με έμφαση σε όλο εκείνο το πλήθος των Εγώ που φέρουμε μέσα μας.

Είναι φανερό ότι καθένα από αυτά τα Εγώ βάζει στον νου μας αυτό που πρέπει να σκεφτούμε, στο στόμα μας αυτό που πρέπει να πούμε, στην καρδιά μας αυτό που πρέπει να αισθανθούμε, κλπ.

Σε αυτές τις συνθήκες η ανθρώπινη προσωπικότητα δεν είναι παρά ένα ρομπότ κυβερνώμενο από διάφορα πρόσωπα που ερίζουν για την υπεροχή και που φιλοδοξούν τον ανώτατο έλεγχο των κύριων κέντρων της οργανικής μηχανής.

Στο όνομα της αλήθειας πρέπει να βεβαιώσουμε σοβαρά ότι το φτωχό Διανοούμενο Ζώο, το σφαλερά αποκαλούμενο άνθρωπος, αν και νομίζεται πολύ ισορροπημένο, ζει σε μια απόλυτη ψυχολογική ανισορροπία.

Το διανοούμενο θηλαστικό με κανένα τρόπο δεν είναι μονόπλευρο, αν ήταν έτσι θα ήταν ισορροπημένο.

Το Διανοούμενο Ζώο είναι δυστυχώς πολύπλευρο και αυτό φαίνεται μέχρι κορεσμού.

Πώς θα μπορούσε να ισορροπήσει το λογικό ανθρωποειδές; Για να υπάρχει τέλεια ισορροπία χρειάζεται αφυπνισμένη Συνείδηση.

Μόνο το φως της Συνείδησης κατευθυνόμενο όχι από τις γωνίες αλλά με πλήρη κεντρική μορφή πάνω μας, μπορεί να σταματήσει τις αντιθέσεις, τις ψυχολογικές αντιφάσεις και να εγκαταστήσει σε μας την πραγματική εσωτερική ισορροπία.

Αν διαλύσουμε όλο αυτό το σύνολο των εγώ που φέρουμε μέσα μας, έρχεται η Αφύπνιση της Συνείδησης και σαν συνέπεια ή πόρισμα η αληθινή ισορροπία του ίδιου μας του ψυχισμού.

Δυστυχώς δε θέλουν να προσέξουν οι άνθρωποι την ασυνειδησία στην οποία ζουν, κοιμούνται βαθιά.

Αν οι άνθρωποι ήταν αφυπνισμένοι, ο καθένας θα αισθανόταν τους συνανθρώπους του στο εσωτερικό του.

Αν οι άνθρωποι ήταν αφυπνισμένοι, οι συνάνθρωποί μας θα μας αισθάνονταν μέσα τους.

Τότε σαφώς οι πόλεμοι δε θα υπήρχαν και ολόκληρη η Γη θα ήταν στ' αλήθεια ένας παράδεισος.

Το φως της Συνείδησης με το να μας δώσει πραγματική ψυχολογική ισορροπία, έρχεται να βάλει το κάθε πράγμα στην θέση του και ότι πρώτα ερχόταν σε προσωπική σύγκρουση με μας, εκ των πραγμάτων μένει στην κατάλληλη θέση του.

Είναι τέτοια η ασυνειδησία του πλήθους που δεν είναι ικανοί ούτε να βρουν την υπάρχουσα σχέση ανάμεσα στο φως και την Συνείδηση.

Ασυζητητί, φως και Συνείδηση είναι δύο όψεις του ίδιου πράγματος. Όπου υπάρχει φως υπάρχει Συνείδηση.

Η ασυνειδησία είναι σκοτάδι και το τελευταίο υπάρχει μέσα μας.

Μόνο μέσα από την ψυχολογική αυτοπαρατήρηση επιτρέπουμε στο φως να διεισδύσει στα ίδια μας τα σκοτάδια.

«Το φως ήρθε στα σκοτάδια, όμως τα σκοτάδια δεν το κατάλαβαν».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΔΙΑΝΟΙΕΣ

Υπάρχουν παντού πολλοί απατεώνες της διανόησης χωρίς θετικό προσανατολισμό και δηλητηριασμένοι από τον αηδιαστικό σκεπτικισμό.

Σίγουρα, το αποκρουστικό δηλητήριο του σκεπτικισμού μόλυνε τους ανθρώπινους νόες με ανησυχητικό τρόπο από τον 18ο αιώνα.

Πριν από τον αιώνα εκείνο, το περίφημο νησί Νοντραβάδα ή Κρυμμένη που βρισκόταν απέναντι από τις ακτές της Ισπανίας, γινόταν ορατό και από συνέχεια.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτό το νησί βρίσκεται τοποθετημένο μέσα στην τέταρτη διάσταση. Είναι πολλά τα ανέκδοτα σχετικά με αυτό το μυστηριώδες νησί.

Μετά τον 18^ο αιώνα το νησί αυτό χάθηκε στην αιωνιότητα και κανείς δεν ξέρει γι' αυτό τίποτα.

Στην εποχή του βασιλιά Αρθούρου και των ιπποτών της στρογγυλής τράπεζας, τα στοιχειώδη της φύσης εκδηλώνονταν παντού διεισδύοντας βαθιά μέσα στην φυσική μας ατμόσφαιρα.

Είναι πολλές οι ιστορίες σχετικά με καλικάντζαρους, τζίνι και νεράιδες που ακόμη αφθονούν στην πράσινη Ερίμ, την Ιρλανδία. Δυστυχώς όλα αυτά τα αθώα πράγματα, όλην αυτήν την ομορφιά της ψυχής του κόσμου, δεν την αντιλαμβάνεται η ανθρωπότητα πια, εξαιτίας των δοκησιοφυιών των απατεώνων της διανόησης και της δυσανάλογης ανάπτυξης του ζωώδους Εγώ.

Σήμερα οι δοκησίσοφοι γελούν με όλα αυτά τα πράγματα, δεν τα δέχονται, αν και κατά βάθος ούτε κατά διάνοιαν δεν έχουν πετύχει την ευτυχία.

Αν ο κόσμος καταλάβαινε ότι έχουμε τρεις διάνοιες, άλλος πετεινός θα λαλούσε, ίσως μάλιστα μέχρι και να ενδιαφέρονταν περισσότερο για αυτές τις σπουδές.

Δυστυχώς, οι αγνοούντες μορφωμένοι, βουτηγμένοι στην περιστροφή της δύσκολης πολυμαθείας τους, ούτε που έχουν χρόνο για να ασχοληθούν σοβαρά με τις σπουδές μας.

Αυτοί οι φτωχοί άνθρωποι είναι αυτόρκεις, ξιπάζονται για τον μάταιο διανοουμενισμό τους, πιστεύουν ότι βαδίζουν στον σωστό δρόμο και δεν υποψιάζονται ούτε κατά διάνοιαν ότι βρίσκονται μπλεγμένοι σε αδιέξοδο.

Στο όνομα της αλήθειας πρέπει να πούμε ότι σε σύνθεση, έχουμε τρεις διάνοιες.

Την πρώτη μπορούμε και οφείλουμε να την ονομάσουμε Αισθησιακή Διάνοια, την δεύτερη θα την βαφτίσουμε με το όνομα της Ενδιάμεσης Διάνοιας και την Τρίτη θα την ονομάσουμε Εσωτερική Διάνοια.

Και τώρα ας μελετήσουμε ξεχωριστά και συνετά καθεμία από αυτές τις τρεις διάνοιες.

Ασυζητητί η Αισθησιακή Διάνοια επεξεργάζεται τις ιδέες περιεχομένου της διαμέσου των εξωτερικών αισθήσεων αντίληψης. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες η Αισθησιακή Διάνοια είναι φοβερά χοντροκομμένη και υλιστική, δε μπορεί να δεχτεί τίποτα που δεν αποδεικνύεται με φυσικό τρόπο.

Αφού οι ιδέες περιεχομένου της Αισθησιακής Διάνοιας έχουν σαν βάση τα εξωτερικά δεδομένα των αισθήσεων, αναμφίβολα αυτή δεν μπορεί να ξέρει τίποτα από το πραγματικό, από την αλήθεια, για τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου, για την Ψυχή και το Πνεύμα, κλπ.

Για τους απατεώνες της διανοήσης που είναι παγιδευμένοι τελείως από τις εξωτερικές αισθήσεις και εγκλωβισμένοι μέσα στις αντιλήψεις περιεχομένου της Αισθησιακής Διάνοιας, οι εσωτερικές μας σπουδές είναι τρελές.

Μέσα στην λογική την χωρίς λογική, στον κόσμο του παραλόγου, έχουν δίκιο αυτοί επειδή είναι περιορισμένοι από τον εξωτερικό κόσμο των αισθήσεων. Πώς θα μπορούσε να δεχτεί η Αισθησιακή Διάνοια κάτι που να μην είναι αισθησιακό;

Αν τα δεδομένα των αισθήσεων χρησιμεύουν σαν κρυφό ελατήριο για όλες τις λειτουργίες της Αισθησιακής Διάνοιας, είναι φανερό ότι αυτές θα πρέπει να παράγουν αισθησιακές αντιλήψεις.

Η Ενδιάμεση Διάνοια είναι διαφορετική, ωστόσο ούτε αυτή ξέρει τίποτα σε άμεση μορφή για το πραγματικό, περιορίζεται στο να πιστεύει και αυτό είναι όλο.

Στην Ενδιάμεση Διάνοια βρίσκονται οι θρησκευτικές πεποιθήσεις, τα απαράβατα δόγματα, κλπ.

Η Εσωτερική Διάνοια είναι βασική για την άμεση εμπειρία της αλήθειας.

Αναμφίβολα, η Εσωτερική Διάνοια επεξεργάζεται τις αντιλήψεις περιεχομένου της από τα δεδομένα που προμηθεύεται από την Υπέρτατη Συνείδηση του Είναι.

Ασυζητητί, η Συνείδηση μπορεί να δοκιμάσει και να πειραματιστεί το πραγματικό. Είναι αναμφίβολο ότι η Συνείδηση γνωρίζει πραγματικά.

Ωστόσο, για να εκδηλωθεί η Συνείδηση χρειάζεται ένα μέσον, ένα όργανο δράσης και αυτό είναι η Εσωτερική Διάνοια.

Η Συνείδηση γνωρίζει απευθείας την πραγματικότητα κάθε φυσικού φαινομένου και μπορεί να την εκφράσει μέσω της Εσωτερικής Διάνοιας.

Το να ανοιχτεί η Εσωτερική Διάνοια θα ήταν το ενδεδειγμένο με σκοπό να φύγουμε από τον κόσμο των αμφιβολιών και της άγνοιας.

Αυτό σημαίνει ότι μόνο ανοίγοντας την Εσωτερική Διάνοια γεννιέται η αληθινή πίστη στο ανθρώπινο ον.

Αν παρατηρήσουμε αυτό το ζήτημα από άλλη σκοπιά, θα πούμε ότι ο υλιστικός σκεπτικισμός είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της άγνοιας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι αγνοούντες μορφωμένοι καταλήγουν εκατό τα εκατό σκεπτικιστές.

Η πίστη είναι άμεση αντίληψη του πραγματικού. Βασική σοφία, εμπειρία αυτού που βρίσκεται πιο πέρα από το σώμα, από τα αισθήματα και από τον νου.

Ας ξεχωρίσουμε την πίστη από την πεποίθηση. Οι πεποιθήσεις βρίσκονται τοποθετημένες στην Ενδιάμεση Διάνοια. Η πίστη είναι χαρακτηριστικό της Εσωτερικής Διάνοιας.

Δυστυχώς, υπάρχει η γενική τάση στο να γίνεται πάντα σύγχυση ανάμεσα στην πίστη και την πεποίθηση. Αν και φαίνεται παράδοξο, θα τονίσουμε το εξής: «Αυτός που έχει αληθινή πίστη δε χρειάζεται να πιστεύει».

Η αυθεντική πίστη είναι εμπειρική γνώση, ακριβής επίγνωση, άμεση πείρα.

Εδώ και πολλούς αιώνες συμβαίνει να συγχέεται η πίστη με την πεποίθηση και έτσι τώρα χρειάζεται πολλή δουλειά για να καταλάβει ο κόσμος ότι η πίστη είναι πραγματική σοφία και ποτέ μάταιες πεποιθήσεις.

Οι σοφές λειτουργίες της Εσωτερικής Διάνοιας έχουν σαν εσώτερα ελατήρια όλα αυτά τα καταπληκτικά δεδομένα της σοφίας που περιέχεται στην Συνείδηση.

Όποιος έχει ανοίξει την Εσωτερική Διάνοια, θυμάται τις προηγούμενες ζωές του, γνωρίζει τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου όχι από αυτό που διάβασε ή δε διάβασε, όχι από αυτό που κάποιος άλλος είπε ή δεν είπε, όχι από αυτό που πίστεψε ή δεν πίστεψε, αλλά από άμεση εμπειρία, ζωντανή, φοβερά πραγματική.

Αυτά που λέμε δεν αρέσουν στην Αισθησιακή Διάνοια, δε μπορεί να τα δεχτεί, γιατί ξεφεύγουν από την κυριαρχία της, δεν έχουν καμία σχέση με τις εξωτερικές αισθησιακές αντιλήψεις της, είναι κάτι ξένο για τα νοήματα περιεχομένου

της, για εκείνο που της δίδαξαν στο σχολείο ή εκείνο που έμαθε σε διάφορα βιβλία, κλπ, κλπ, κλπ.

Ούτε και η Ενδιάμεση Διάνοια δέχεται αυτά που λέμε γιατί εκ των πραγμάτων αντιτίθενται στις πεποιθήσεις της, εξουδετερώνουν αυτά που την έκαναν να μάθει απ' έξω οι θρησκευτικοί της δάσκαλοι, κλπ.

Ο Ιησούς, Ο Μεγάλος Kabir ειδοποιεί τους μαθητές του λέγοντάς τους: «Προσοχή από την ζύμη των Σαδδουκαίων και των Φαρισαίων».

Είναι φανερό ότι ο Ιησούς Χριστός με τα λόγια αυτά αναφέρεται στις θεωρίες των υλιστικών Σαδδουκαίων και στους υποκριτές Φαρισαίους.

Η διδασκαλία των Σαδδουκαίων βρίσκεται στην Αισθησιακή Διάνοια, είναι η διδασκαλία των πέντε αισθήσεων.

Η διδασκαλία των Φαρισαίων βρίσκεται τοποθετημένη στην Ενδιάμεση Διάνοια, αυτό είναι αναμφισβήτητο, αναντίρρητο.

Είναι φανερό ότι οι Φαρισαίοι συνέρχονται στις λειτουργίες τους για να ειπωθεί γι' αυτούς ότι είναι καλοί άνθρωποι, για να προσποιηθούν μπροστά στους άλλους, αλλά ποτέ δεν εργάζονται πάνω στον εαυτό τους.

Δεν θα ήταν δυνατόν να ανοίξει η Εσωτερική Διάνοια, αν δε μάθουμε να σκεφτόμαστε ψυχολογικά.

Αναντίρρητα, όταν κανείς αρχίζει να παρατηρεί τον εαυτό του, είναι σημάδι ότι αρχίζει να σκέπτεται ψυχολογικά.

Όσο κανείς δε δέχεται την πραγματικότητα της προσωπικής του ψυχολογίας και την δυνατότητα να την αλλάξει εκ βάθρων, αναμφίβολα δεν αισθάνεται την ανάγκη της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης.

Όταν κανείς δέχεται την διδασκαλία των πολλών και την ανάγκη να εξαλείψει τα διαφορετικά Εγώ που φορτώνεται στον ψυχισμό του, με σκοπό να ελευθερώσει την Συνείδηση,

την Ουσία, αναμφίβολα εκ των πραγμάτων και δικαιωματικά αρχίζει την ψυχολογική αυτοπαρατήρηση.

Προφανώς, η εξάλειψη των ανεπιθύμητων στοιχείων που φορτωνόμαστε στον ψυχισμό μας προκαλεί το άνοιγμα της Εσωτερικής Διάνοιας.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι το αναφερθέν άνοιγμα είναι κάτι που πραγματοποιείται βαθμιαία σύμφωνα με τον ρυθμό που εξαλείφονται τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε στον ψυχισμό μας.

Όποιος έχει εξαλείψει τα ανεπιθύμητα στοιχεία από το εσωτερικό του εκατό τα εκατό, θα ανοίξει σαφώς εκατό τα εκατό και την Εσωτερική του Διάνοια.

Ένα άτομο τέτοιο θα κατέχει την απόλυτη πίστη. Τώρα λοιπόν θα καταλάβετε τα λόγια του Χριστού: «Αν είχες πίστη σαν κόκκο σιναπιού, θα μπορούσες να κινήσεις βουνά».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

ΜΝΗΜΗ - ΔΟΥΛΕΙΑ

Ασυζητητί κάθε άνθρωπος έχει την ιδιαίτερη ψυχολογία του, αυτό είναι αναπόφευκτο, αναμφισβήτητο, αναντίρρητο.

Δυστυχώς, οι άνθρωποι δεν το σκέφτονται ποτέ αυτό και πολλοί ούτε και το δέχονται επειδή είναι παγιδευμένοι στην Αισθησιακή Διάνοια.

Οποιοσδήποτε δέχεται την πραγματικότητα του φυσικού του σώματος, γιατί μπορεί να το δει και να το ψηλαφίσει, όμως η ψυχολογία είναι διαφορετικό θέμα, δε γίνεται αντιληπτή από τις πέντε αισθήσεις και γι' αυτό η γενική τάση είναι να απορριφθεί ή απλώς να υποτιμηθεί και να περιφρονηθεί αξιολογούμενη σαν κάτι χωρίς σημασία.

Αναμφίβολα όταν κάποιος αρχίσει να αυτοπαρατηρείται είναι αλάνθαστο σημάδι ότι έχει δεχτεί την φοβερή πραγματικότητα της ίδιας του της ψυχολογίας.

Είναι σαφές ότι κανείς δε θα αποπειρώταν να αυτοπαρατηρηθεί, αν δεν έβρισκε πρώτα κάποιο βασικό κίνητρο.

Σαφώς αυτός που ξεκινά την αυτοπαρατήρηση μετατρέπεται σ' ένα άτομο πολύ διαφορετικό από τα άλλα, εκ των πραγμάτων δείχνει την δυνατότητα κάποιας αλλαγής.

Δυστυχώς οι άνθρωποι δε θέλουν να αλλάξουν, είναι ευχαριστημένοι με την κατάσταση στην οποία ζουν.

Προκαλεί πόνο να βλέπει κανείς πώς οι άνθρωποι γεννιούνται, αναπτύσσονται, αναπαράγονται σα ζώα, υποφέρουν απερίγραπτα και πεθαίνουν χωρίς να ξέρουν το γιατί.

Η Αλλαγή είναι κάτι το βασικό αλλά αδύνατο αν δεν ξεκινήσουμε την ψυχολογική αυτοπαρατήρηση.

Είναι απαραίτητο να αρχίσουμε να βλέπουμε τον εαυτό μας με τον σκοπό της αυτογνωριμίας, μιας και στ' αλήθεια το λογικό ανθρωποειδές δε γνωρίζει τον εαυτό του.

Όταν ένας ανακαλύπτει ένα ψυχολογικό ελάττωμα, εκ των πραγμάτων έχει κάνει ένα μεγάλο βήμα γιατί αυτό θα του επιτρέψει να το μελετήσει μέχρι και να το εξαλείψει ριζικά.

Στ' αλήθεια, τα ψυχολογικά μας ελαττώματα είναι πολυάριθμα και δέκα χιλιάδες γλώσσες να είχαμε για να μιλάμε και σιδερένιο ουρανίσκο δε θα κατορθώναμε να τα απαριθμήσουμε όλα πλήρως.

Το πιο σοβαρό απ' όλα αυτά είναι ότι δεν ξέρουμε να μετρήσουμε την τρομαχτική πραγματικότητα οποιουδήποτε ελαττώματος. Πάντοτε το κοιτάμε μάταια χωρίς να του δίνουμε την δέουσα προσοχή. Το βλέπουμε σαν κάτι χωρίς σημασία.

Όταν δεχόμαστε την Επιστήμη των Πολλών και καταλαβαίνουμε την ωμή πραγματικότητα των εφτά δαιμόνων που ο Ιησούς Χριστός έβγαλε από το σώμα της Μαρίας Μαγδαληνής, φαινομενικά ο τρόπος σκέψης όσον αφορά στα ψυχολογικά ελαττώματα, υποφέρει μια ριζική αλλαγή.

Δεν είναι περιττό να βεβαιώσουμε με έμφαση ότι η Επιστήμη των Πολλών είναι Θιβετανική και Γνωστική εκατό τα εκατό.

Στ' αλήθεια, δεν είναι τίποτα το ευχάριστο να ξέρουμε ότι μέσα μας ζουν εκατοντάδες και χιλιάδες ψυχολογικά πρόσωπα.

Κάθε ψυχολογικό ελάττωμα είναι ένα πρόσωπο διαφορετικό που υπάρχει μέσα μας εδώ και τώρα.

Τα επτά δαιμόνια που ο μεγάλος Δάσκαλος Ιησούς Χριστός έβγαλε από το σώμα της Μαρίας Μαγδαληνής είναι τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα: Θυμός, Απληστία, Λαγνεία, Φθόνος, Περηφάνια, Τεμπελιά, Λαιμαργία.

Φυσικά καθένα από τα δαιμόνια αυτά χωριστά είναι επικεφαλής μιας Λεγεώνας.

Στην αρχαία Αίγυπτο των Φαραώ, ο Μύστης έπρεπε να περιορίσει από την εσωτερική του φύση τα κόκκινα δαιμόνια του Σεθ, αν ήθελε να πετύχει την Αφύπνιση της Συνείδησης.

Αφού δει την πραγματικότητα των ψυχολογικών ελαττωμάτων, ο μαθητής επιθυμεί να αλλάξει, δε θέλει να συνεχίσει στην κατάσταση όπου ζει, με τόσο κόσμο μέσα στον ψυχισμό του και τότε αρχίζει την αυτοπαρατήρηση.

Κατά το μέτρο που προοδεύουμε στην εσωτερική Δουλειά μπορούμε να επαληθεύσουμε από μόνοι μας μια πολύ ενδιαφέρουσα τάξη στο σύστημα εξάλειψης.

Εκπλήσσεται κανείς όταν ανακαλύπτει μια τάξη στην Δουλειά την σχετική με την εξάλειψη των πολυπληθών ψυχικών ακολούθων που προσωποποιούν τα σφάλματά μας.

Το πιο ενδιαφέρον απ' όλα αυτά είναι ότι μια τέτοια διάταξη στην εξάλειψη των ελαττωμάτων πραγματοποιείται σε κλιμακωτή μορφή και διαδικάζεται σύμφωνα με την Διαλεκτική της Συνείδησης.

Ουδέποτε θα μπορούσε η ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ να ξεπεράσει την θαυμάσια εργασία της ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗΣ της ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ.

Τα γεγονότα μας αποδεικνύουν ότι η ψυχολογική τάξη στην δουλειά της εξάλειψης των ελαττωμάτων είναι εγκατεστημένη από το ίδιο μας το εσωτερικό βαθύ ΕΙΝΑΙ.

Πρέπει να διευκρινίσουμε ότι υπάρχει μια ριζική διαφορά ανάμεσα στο Εγώ και στο Είμαι. Το Εγώ ποτέ δε θα μπορούσε να εγκαταστήσει την τάξη σε ψυχολογικά ζητήματα, γιατί από μόνο του είναι το αποτέλεσμα της αταξίας.

Μόνο το ΕΙΝΑΙ έχει την εξουσία να εγκαταστήσει την τάξη στον ψυχισμό μας. Το ΕΙΝΑΙ είναι το ΕΙΝΑΙ και ο λόγος να είναι το ΕΙΝΑΙ, είναι το ίδιο το ΕΙΝΑΙ.

Η τάξη στην Δουλειά της αυτοπαρατήρησης, της εκδίκασης και της εξάλειψης των ψυχολογικών μας ακολούθων, φανερώνεται από την κριτική αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης.

Σε όλα τα ανθρώπινα όντα βρίσκεται η αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης σε λανθάνουσα κατάσταση, όμως αναπτύσσεται με βαθμιαία μορφή κατά το μέτρο που την χρησιμοποιούμε.

Αυτή η αίσθηση μας επιτρέπει να αντιλαμβανόμαστε άμεσα και όχι μέσα από απλούς διανοητικούς συνδυασμούς τα διάφορα Εγώ που ζουν μέσα στον Ψυχισμό μας.

Αυτό το θέμα των αισθητηριακών υπεραντιλήψεων άρχισε να μελετάται στο πεδίο της παραψυχολογίας και εκ των πραγμάτων αποδείχτηκε σε πολλά πειράματα που πραγματοποιήθηκαν δίκαια μέσα από το χρόνο και πάνω στα οποία υπάρχει πολλή τεκμηρίωση.

Όσοι αρνούνται την πραγματικότητα των αισθητηριακών υπεραντιλήψεων είναι αδαείς εκατό τα εκατό, απατεώνες της διάνοησης, μπουτλιαρισμένοι στην Διάνοια των Αισθήσεων.

Εντούτοις η αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης είναι κάτι βαθύτερο, πάει πολύ πιο μακριά από τα απλά θεωρήματα της Παραψυχολογίας, μας επιτρέπει την εσωτερη αυτοπαρατήρηση και την πλήρη επαλήθευση της φοβερής υποκειμενικής πραγματικότητας των διαφόρων δικών μας επιπρόσθετων.

Η διαδοχική τάξη των διαφόρων τμημάτων της εργασίας, των σχετικών με αυτό το τόσο σοβαρό θέμα της εξάλειψης των ψυχικών επιπρόσθετων μας επιτρέπει να συμπεράνουμε μια «Μνήμη-Δουλειά» πολύ ενδιαφέρουσα και μέχρι και πολύ χρήσιμη στο ζήτημα της εσωτερικής ανάπτυξης.

Αυτή η Μνήμη-Δουλειά, είναι πολύ βέβαιο ότι μπορεί να μας δώσει διάφορες ψυχολογικές φωτογραφίες των διαφόρων φάσεων της περασμένης ζωής. Όλες μαζί θα έφερναν στην φαντασία μας μια ζωντανή εικόνα έως και απεχθή αυτού που υπήρξαμε, προτού αρχίσουμε την ριζική ψυχομετατροπική εργασία.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ποτέ δε θα επιθυμούσαμε να επιστρέψουμε σε αυτήν την φοβερή μορφή, ζωντανή αντιπροσώπευση αυτού που υπήρξαμε.

Από αυτήν την άποψη μία τέτοια ψυχολογική φωτογραφία θα γινόταν χρήσιμη σαν μέσο αντιπαράθεσης ανάμεσα σε ένα τροποποιημένο παρόν και σε ένα επιστροφικό παρελθόν, ταγκό, βαρύ και δυσάρεστο.

Η Μνήμη-Δουλειά γράφεται πάντα βάσει διαδοχικών ψυχολογικών γεγονότων καταγραμμένων από το κέντρο της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης.

Υπάρχουν στον ψυχισμό μας ανεπιθύμητα στοιχεία που ούτε από μακριά δεν υποπτευόμαστε.

Το να ανακαλύψει ένας άνθρωπος τίμιος, ανίκανος να πάρει ποτέ τίποτα το ξένο, αξιοσέβαστος και άξιος κάθε τιμής, να ανακαλύψει με ασυνήθιστο τρόπο μια σειρά από ληστές Εγώ που κατοικούν στις πιο βαθιές ζώνες του ίδιου του ψυχισμού, είναι κάτι το τρομαχτικό, όμως δεν είναι αδύνατο.

Το να συμβεί μια εξαιρετική σύζυγος γεμάτη με μεγάλες αρετές ή μια κοπέλα εξέχουσας πνευματικότητας και θαυμάσιας μόρφωσης, μέσω της αίσθησης της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης να ανακαλύψει με ασυνήθιστο τρόπο, ότι στον εσώτερο ψυχισμό της ζει μια ομάδα από πορνοεγώ, καταλήγει αηδιαστικό μέχρι και απαράδεκτο για το διανοητικό κέντρο ή την ηθική έννοια οποιοδήποτε συνετού συμπολίτη, όμως όλα αυτά είναι δυνατά μέσα στο ακριβές πεδίο της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ

Το Είναι και το Ξέρω πρέπει να ισορροπούνται αμοιβαία με σκοπό να εγκαταστήσουν στον ψυχισμό μας την φλόγα της κατανόησης.

Όταν το Ξέρω είναι μεγαλύτερο από το Είναι, προκαλεί διανοητική σύγχυση παντός είδους.

Αν το Είναι είναι μεγαλύτερο από το Ξέρω μπορεί να δώσει περιπτώσεις τόσο σοβαρές όπως εκείνη του ανόητου αγίου.

Στο πεδίο της πρακτικής ζωής συμφέρει να αυτοπαρατηρούμαστε με σκοπό να αυτοανακαλυφθούμε.

Είναι ακριβώς η πρακτική ζωή το ψυχολογικό γύμνασμα μέσα από το οποίο μπορούμε να ανακαλύψουμε τα ελαττώματά μας.

Σε κατάσταση επάγρυπνης αντίληψης, επαγρύπνησης του τι συμβαίνει, θα μπορέσουμε να εξακριβώσουμε άμεσα ότι τα κρυμμένα ελαττώματα αναβλύζουν αυθόρμητα.

Είναι φανερό ότι το ελάττωμα που ανακαλύφτηκε πρέπει να δουλευτεί συνειδητά με σκοπό να το χωρίσουμε από τον ψυχισμό μας.

Προπάντων δεν πρέπει να ταυτιζόμαστε με κανένα Εγώ-ελάττωμα, αν είναι στ' αλήθεια πως θέλουμε να το εξαλείψουμε.

Αν καθώς πατάμε πάνω σε μια σανίδα επιθυμούμε να την σηκώσουμε για να την τοποθετήσουμε κοντά στον τοίχο, δε θα ήταν αυτό δυνατό όσο συνεχίζουμε να πατάμε πάνω της.

Σαφώς πρέπει να αρχίσουμε από το να διαχωρίσουμε την σανίδα από εμάς τους ίδιους κατεβαίνοντας από αυτήν και μετά με τα χέρια να την σηκώσουμε και να την τοποθετήσουμε στον τοίχο.

Παρόμοια, δεν πρέπει να ταυτιζόμαστε με κανένα ψυχικό ακόλουθο, αν στ' αλήθεια επιθυμούμε να το χωρίσουμε από τον ψυχισμό μας.

Όταν ένας ταυτίζεται με αυτό ή εκείνο το Εγώ, εκ των πραγμάτων το ενισχύει αντί να το διαλύει.

Ας υποθέσουμε ότι ένα οποιοδήποτε Εγώ της λαγνείας γίνεται κύριος των κυλίνδρων που έχουμε στο διανοητικό κέντρο για να προβάλει στην οθόνη του νου σκηνές ασέλγειας και σεξουαλικής νοσηρότητας. Αν ταυτιστούμε με αυτές τις παθιασμένες εικόνες αναμφίβολα εκείνο το Εγώ της λαγνείας θα ενδυναμωθεί φοβερά.

Όμως αν εμείς αντί να ταυτιστούμε με αυτήν την οντότητα, την διαχωρίσουμε από τον Ψυχισμό μας θεωρώντας την σαν ένα παρείσακτο δαιμόνιο, σαφώς θα έχει αναβλύσει στο εσωτερικό μας η δημιουργική κατανόηση.

Μετά θα μπορούσαμε να δώσουμε στον εαυτό μας την πολυτέλεια να κρίνουμε αναλυτικά αυτό το ελάττωμα με το σκοπό να συνειδητοποιήσουμε αυτό το ίδιο πλήρως.

Το σοβαρό λάθος των ανθρώπων συνίσταται ακριβώς στην ταυτοποίηση και αυτό είναι το λυπηρό.

Αν ήξεραν οι άνθρωποι την Επιστήμη των Πολλών, αν στ' αλήθεια καταλάβαιναν ότι ούτε η ίδια τους η ζωή τους ανήκει, τότε δε θα έπεφταν στο λάθος της ταύτισης.

Σκηνές θυμού, εικόνες ζήλειας, κλπ, στο πεδίο της πρακτικής ζωής καταλήγουν να είναι χρήσιμες όταν βρισκόμαστε σε διαρκή ψυχολογική αυτοπαρατήρηση.

Τότε επαληθεύουμε ότι ούτε οι σκέψεις μας, ούτε οι επιθυμίες μας, ούτε οι πράξεις μας ανήκουν.

Αναντίρρητα πολλαπλά Εγώ επεμβαίνουν σαν παρείσακτοι κακοί οιωνοί για να βάλουν στον νου μας σκέψεις και στην καρδιά μας συγκινήσεις και στο κινητικό μας κέντρο πράξεις κάθε είδους.

Είναι λυπηρό που δεν είμαστε κύριοι του εαυτού μας, που διάφορες ψυχολογικές οντότητες κάνουν ότι τους αρέσει μαζί μας.

Δυστυχώς ούτε κατά διάνοιαν δεν υποπτευόμαστε αυτό που μας συμβαίνει και ενεργούμε σαν απλές μαριονέτες ελεγχόμενες από αόρατες κλωστές.

Το χειρότερο απ' όλα αυτά είναι ότι αντί να αγωνιζόμαστε για την ανεξαρτησία μας από όλους αυτούς τους μυστικούς τυράννους, κάνουμε το λάθος να τους δυναμώνουμε και αυτό συμβαίνει όταν ταυτιζόμαστε μαζί τους.

Οποιαδήποτε σκηνή του δρόμου, οποιοδήποτε οικογενειακό δράμα, οποιαδήποτε ανόητη διαμάχη μεταξύ συντρόφων οφείλεται αναμφίβολα σε αυτό ή εκείνο το Εγώ και αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να αγνοήσουμε ποτέ.

Η πρακτική ζωή είναι ο ψυχολογικός καθρέφτης όπου μπορούμε να δούμε τον εαυτό μας έτσι όπως ακριβώς είμαστε.

Αλλά προπάντων πρέπει να καταλάβουμε την αναγκαιότητα του να δούμε τον εαυτό μας, την ανάγκη της ριζικής αλλαγής, μόνο έτσι θα έχουμε όρεξη να παρατηρηθούμε πραγματικά.

Όποιος ικανοποιείται από την κατάσταση στην οποία ζει, ο ανόητος, ο αργός, ο αμελής δε θα αισθανθεί ποτέ την επιθυμία να δει μέσα του. Θα αγαπήσει υπερβολικά τον εαυτό του και με κανένα τρόπο δε θα είναι διατεθειμένος να αναθεωρήσει την συμπεριφορά του και τον τρόπο ύπαρξής του.

Θα πούμε ξεκάθαρα ότι σε μερικές κωμωδίες, δράματα και τραγωδίες της πρακτικής ζωής παρεμβαίνουν διάφορα Εγώ που χρειάζεται να καταλάβουμε.

Σε οποιαδήποτε σκηνή παθιασμένης ζήλειας μπαίνουν στο παιχνίδι Εγώ της λαγνείας, της οργής, της αυτοαγάπης, ζήλειες κλπ, κλπ, κλπ, που αργότερα θα πρέπει να κριθούν αναλυτικά, καθένα χωριστά, για να τα καταλάβουμε εξολοκλήρου, με τον προφανή σκοπό να τα εξαλείψουμε ολοκληρωτικά.

Η κατανόηση καταλήγει να είναι πολύ ελαστική, γι' αυτό χρειάζεται να εμβυθύνουμε κάθε φορά και πιο βαθιά. Αυτό που σήμερα καταλάβαμε με έναν τρόπο, αύριο θα το καταλάβουμε καλύτερα.

Θεωρούμενα τα πράγματα από αυτήν την σκοπιά μπορούμε να επιβεβαιώσουμε από μόνοι μας πόσο χρήσιμες είναι οι διάφορες περιστάσεις της ζωής όταν στ' αλήθεια τις χρησιμοποιούμε σαν καθρέφτη για την αυτοανακάλυψη.

Με κανένα τρόπο δε θα προσπαθούσαμε ποτέ να βεβαιώσουμε ότι τα δράματα, οι κωμωδίες και οι τραγωδίες της πρακτικής ζωής συμβαίνουν πάντα όμορφες και τέλειες. Μια τέτοια βεβαίωση θα ήταν παράλογη.

Εντούτοις όσο κι αν είναι παράλογες οι διάφορες καταστάσεις της ύπαρξης, καταλήγουν θαυμάσιες σαν ψυχολογικό γύμνασμα.

Η Δουλειά σε σχέση με την διάλυση των διαφόρων στοιχείων που αποτελούν τον εαυτό μας, καταλήγει τρομερά δύσκολη.

Ανάμεσα στους ρυθμούς του στίχου κρύβεται το έγκλημα. Μέσα στο γλυκό άρωμα των ναών, κρύβεται το έγκλημα.

Το έγκλημα μερικές φορές γίνεται τόσο εκλεπτυσμένο που συγχέεται με την αγιότητα και τόσο σκληρό που φτάνει να μοιάζει με την γλυκύτητα.

Το έγκλημα ντύνεται την τήβενο των δικαστών, την τούνικα του Δασκάλου, τα ρούχα του ζητιάνου, το κουστούμι του κυρίου μέχρι και το χιτώνα του Χριστού.

Η Κατανόηση είναι βασική, όμως στην Δουλειά της διάλυσης των ψυχικών ακολούθων, δεν είναι τα πάντα, όπως θα δούμε στο επόμενο κεφάλαιο.

Γίνεται επείγον, μη αναβλητέο το να γίνουμε συνειδητοί από κάθε Εγώ για να το διαχωρίσουμε από τον Ψυχισμό μας, όμως δεν είναι όλο αυτό, λείπει κάτι ακόμα. (βλ. Κεφ.15).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Η ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ

Φτάσαμε σ' ένα σημείο πολύ ακανθώδες, θέλω να αναφερθώ στο ζήτημα αυτό της Κουνταλίνας, το πύρινο φίδι των μαγικών μας δυνάμεων, που αναφέρεται σε πολλά κείμενα της ανατολίτικης σοφίας.

Αναμφισβήτητα η Κουνταλίνα έχει πολλή τεκμηρίωση και είναι κάτι που αξίζει τον κόπο να ερευνησουμε.

Στα Μεσαιωνικά κείμενα της αλχημείας, η Κουνταλίνα είναι η αστρική υπογραφή του ιερού σπέρματος, η STELLA MARIS, η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ, η οποία οδηγεί σοφά τους εργάτες του Μεγάλου Έργου.

Για τους Aztecas είναι η TONANTZIN, για τους Έλληνες η ΑΓΝΗ ΑΡΤΕΜΙΣ, και στην Αίγυπτο είναι η Ίσιδα, η ΘΕΪΚΗ ΜΗΤΕΡΑ της οποίας κανείς θνητός δεν έχει σηκώσει το πέπλο.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο Εσωτεριστικός Χριστιανισμός ποτέ δεν παρέλειψε να λατρεύει την Θεϊκή Μητέρα Κουνταλίνα, προφανώς είναι η MARAH ή καλύτερα θα λέγαμε η RAM – IO, η ΜΑΡΙΑ.

Αυτό που δεν προσδιόρισαν οι ορθόδοξες θρησκείες, τουλάχιστον όσον αφορά στον εξωτερικό ή δημόσιο κύκλο, είναι η άποψη της Ίσιδας στην ατομική και ανθρώπινη μορφή της.

Σαφώς μόνο μυστικά δίδασκαν στους μυημένους ότι αυτή η Θεϊκή Μητέρα υπάρχει ατομικά μέσα σε κάθε ανθρώπινο Ον.

Δεν είναι περιττό να ξεκαθαριστεί με έμφαση ότι ο Θεός Μητέρα, η Ρέα, η Κυβέλη, η Αδωνία ή όπως θέλουμε να την ονομάσουμε, είναι μια ατομική παραλλαγή του ίδιου μας του ατομικού Είναι εδώ και τώρα.

Πιο συγκεκριμένα θα πούμε ότι ο καθένας μας έχει την ιδιαίτερη, ατομική Θεϊκή Μητέρα του.

Υπάρχουν στον ουρανό τόσες Μητέρες όσα Πλάσματα υπάρχουν πάνω στην γη.

Η Κουνταλίνα είναι η μυστηριώδης ενέργεια που κάνει τον κόσμο να υπάρχει, μια άποψη του BRAHAMA.

Στην έκδηλη ψυχολογική της άποψη, στην απόκρυφη ανατομία του ανθρώπινου όντος, η Κουνταλίνα βρίσκεται τυλιγμένη τρεις και μισή φορές μέσα σε κάποιο μαγνητικό κέντρο που βρίσκεται στο κόκαλο του κόκκυγα.

Εκεί αναπαύεται μωδιασμένη σαν οποιοδήποτε φίδι η Θεϊκή Πριγκίπισσα.

Στο κέντρο αυτού του τσάκρα ή διαμονής της, υπάρχει ένα θηλυκό τρίγωνο ή Γιόνι όπου είναι εγκατεστημένο ένα αρσενικό Λίνγκαμ.

Σε αυτό το ατομικό ή μαγικό Λίνγκαμ που αντιπροσωπεύει την δημιουργική σεξουαλική δύναμη του BRAHAMA, τυλίγεται το ύψιστο φίδι Κουνταλίνα.

Η πύρινη βασίλισσα με μορφή φιδιού ξυπνά με το Μυστικό των Μυστικών από κάποιο αλημιστικό τέχνασμα που δίδαξα καθαρά στο έργο μου με τίτλο: «Το Μυστήριο της Χρυσής Άνθισης».

Αναντίρρητα όταν αυτή η θεϊκή δύναμη ξυπνά, ανεβαίνει νικηφόρα από το κανάλι του νωτιαίου μυελού για να αναπτύξει μέσα μας τις δυνάμεις που θεοποιούν.

Στην υπερβατική Θεϊκή άφατη όψη του το θείο φίδι υπερβαίνοντας το καθαρά φυσιολογικό και ανατομικό, στην

φυλετική του κατάσταση, είναι όπως ήδη είπα το ίδιο μας το Είναι αλλά παράγωγο.

Δεν έχω σκοπό σε αυτό το βιβλίο να διδάξω την τεχνική για την αφύπνιση του ιερού φιδιού.

Μόνο θέλω να τονίσω τον ωμό ρεαλισμό του Εγώ και την εσωτερική επείγουσα ανάγκη, την σχετική με την διάλυση των διαφόρων μη ανθρώπινων στοιχείων του.

Ο νους από μόνος του δε μπορεί να αλλάξει ριζικά κανένα ψυχολογικό ελάττωμα.

Ο νους μπορεί να τιτλοφορεί οποιοδήποτε ελάττωμα, να το περάσει από ένα επίπεδο σε άλλο, να το κρύψει από τον εαυτό του ή από τους άλλους, να το συγχωρέσει κλπ, όμως ποτέ δε θα το εξαλείψει απόλυτα.

Η κατανόηση είναι ένα βασικό μέρος, όμως δεν είναι όλα, χρειάζεται η εξάλειψη.

Όταν έχουμε παρατηρήσει ένα ελάττωμα πρέπει να αναλυθεί και κατανοηθεί ακέραια πριν προχωρήσουμε στην εξάλειψή του.

Χρειαζόμαστε μια δύναμη ανώτερη από τον νου, μια δύναμη ικανή να διαλύει ατομικά οποιοδήποτε Εγώ-ελάττωμα που προηγουμένως έχουμε ανακαλύψει και υποβάλλει σε λεπτομερή, βαθιά εξέταση.

Ευτυχώς αυτή η δύναμη υπόκειται βαθιά πολύ πιο μακριά από το σώμα των φιλοσοφιών και του νου, μολονότι κρατά τους συγκεκριμένους εκθέτες στο κόκαλο του κόκκυγα. Όπως το εξηγήσαμε ήδη σε προηγούμενες παραγράφους του παρόντος κεφαλαίου.

Αφού έχουμε κατανοήσει ολοκληρωτικά οποιοδήποτε Εγώ-ελάττωμα, πρέπει να βυθιστούμε σε βαθύ διαλογισμό ικετεύοντας, παρακαλώντας, ζητώντας από την θεία Μητέρα μας, την ιδιαίτερη και ατομική να εκμηδενίσει το Εγώ-ελάττωμα που προηγουμένως έχουμε κατανοήσει.

Αυτή είναι η ακριβής τεχνική που χρειάζεται για την εξάλειψη των ανεπιθύμητων στοιχείων που φορτωνόμαστε μέσα μας.

Η Θεϊκή Μητέρα Κουνταλίни έχει την δύναμη για να κάνει στάχτη οποιοδήποτε υποκειμενικό και μη ανθρώπινο ψυχολογικό επιπρόσθετο.

Χωρίς αυτήν την διδακτική, χωρίς αυτήν την διαδικασία, κάθε προσπάθεια για την διάλυση του Εγώ, καταλήγει άκαρπη, άχρηστη, παράλογη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΗΣΗΣ

Στο πεδίο της πρακτικής ζωής κάθε άνθρωπος έχει το κριτήριό του, το λίγο ή πολύ ξεπερασμένο τρόπο σκέψης του και ποτέ δεν ανοίγεται στο καινούργιο. Αυτό είναι αναντίρρητο, ασυζήτητο, αναμφίβολο.

Ο νους του διανοούμενου ανθρωποειδούς είναι εκφυλισμένος, βλαμμένος, σε αληθινή κατάσταση καθοδικής εξέλιξης.

Πραγματικά η διάνοηση της σημερινής ανθρωπότητας μοιάζει με μια παλιά μηχανική δομή αδρανή και παράλογη, ανίκανη από μόνη της για οποιοδήποτε φαινόμενο αυθεντικής ελαστικότητας.

Λείπει από τον νου η ευκαμψία, βρίσκεται εγκλωβισμένος ανάμεσα σε πολλαπλούς αυστηρούς και αναχρονιστικούς κανόνες.

Καθένας έχει το κριτήριό του και καθορισμένους άκαμπτους κανόνες, μέσα στους οποίους δρα και αντιδρά ακατάπαυστα.

Το πιο σοβαρό όλου αυτού του ζητήματος είναι ότι οι χιλιάδες των κριτηρίων αντιστοιχούν σε χιλιάδες διεφθαρμένους και παράλογους κανόνες.

Εν πάση περιπτώσει οι άνθρωποι ποτέ δεν αισθάνονται λανθασμένοι, κάθε κεφάλι είναι ένας κόσμος και

δεν υπάρχει αμφιβολία πως ανάμεσα σε τόσους νοητικούς ελιγμούς υπάρχουν πολλά σοφίσματα διασκεδαστικά και ανυπόφορες ανοησίες.

Όμως το στενό κριτήριο του πλήθους, ούτε κατά διάνοιαν δεν υποπτεύεται το διανοητικό μποτιλιάρισμα στο οποίο βρίσκεται.

Αυτοί οι σύγχρονοι άνθρωποι με μυαλό κατσαρίδας σκέφτονται το καλύτερο για τον εαυτό τους, θεωρούν πως είναι φιλελεύθεροι, υπερ-ιδιοφυείς, πιστεύουν πως έχουν πολύ πλατύ κριτήριο.

Οι αγνοούντες μορφωμένοι καταλήγουν να είναι οι πιο δύσκολοι, γιατί στην πραγματικότητα, μιλώντας αυτήν την φορά με σωκρατικό τρόπο θα λέγαμε: «Όχι μόνο δεν ξέρουν, αλλά επιπλέον αγνοούν ότι δεν ξέρουν».

Οι απατεώνες της διάνοησης προσηλωμένοι στους παλαιούς κανόνες του παρελθόντος διαδικάζονται βίαια προς όφελος του ίδιου τους του μποτιλιάρισματος και αρνούνται με έμφαση την αποδοχή οποιουδήποτε πράγματος αν δεν ταιριάζει μέσα στους χαλύβδινους κανόνες τους.

Σκέφτονται οι δοκησίσοφοι μορφωμένοι ότι όλα όσα για τον άλφα ή βήτα λόγο παρεκκλίνουν από τον άκαμπτο δρόμο των σκουριασμένων διαδικασιών τους, είναι παράλογα εκατό τα εκατό. Έτσι με τον τρόπο αυτό οι φτωχοί αυτοί άνθρωποι με το τόσο δύσκολο κριτήριο αυτοεξαπατούνται άθλια.

Θεωρούν πως είναι ιδιοφυείς οι ψευτοσοφοί αυτής της εποχής, βλέπουν με περιφρόνηση όσους έχουν την τόλμη να απομακρυνθούν από τους σαρακοφαγωμένους απ' το χρόνο κανόνες τους. Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι ούτε κατά διάνοιαν δεν υποπτεύονται την ωμή πραγματικότητα της ίδιας τους της αδεξιότητας.

Η διανοητική τσιγκουνιά των ξεπερασμένων νοών είναι τέτοια που φτάνει στο να απαιτεί αποδείξεις για αυτό που είναι το αληθινό, για αυτό που δεν ανήκει στον νου.

Δε θέλουν να καταλάβουν οι άνθρωποι της ραχιτικής και ανεπιεικούς διανόησης ότι η εμπειρία του Αληθινού έρχεται μόνο με την απουσία του Εγώ.

Ασυζητητί, με κανένα τρόπο δε θα ήταν δυνατόν να αναγνωρίσει κανείς άμεσα τα μυστήρια της ζωής και του θανάτου εφόσον δεν ανοίξει μέσα του την Εσωτερική Διάνοια.

Δεν είναι περιττό να επαναλάβουμε στο κεφάλαιο αυτό, ότι μόνο η Υπερθετική Συνείδηση του Είναι μπορεί να γνωρίσει την αλήθεια.

Η Εσωτερική Διάνοια μπορεί να λειτουργήσει μόνο με τα δεδομένα που φέρει η κοσμική Συνείδηση του ΕΙΝΑΙ.

Η υποκειμενική διανόηση με την ορθολογιστική της διαλεκτική, δε μπορεί να ξέρει τίποτα πάνω σε αυτό που διαφεύγει της δικαιοδοσίας της.

Ξέρουμε πια ότι οι αντιλήψεις περιεχομένου της ορθολογιστικής διαλεκτικής, επεξεργάζονται με τα δεδομένα των αισθήσεων εξωτερικής αντίληψης

Όσοι βρίσκονται μπιτολιαρισμένοι μέσα στις νοητικές διαδικασίες τους και τους σταθερούς τους κανόνες, φέρνουν πάντοτε αντίσταση σ' αυτές τις επαναστατικές ιδέες.

Μόνο διαλύοντας το Εγώ ριζικά και οριστικά είναι δυνατή η αφύπνιση της Συνείδησης και το πραγματικό άνοιγμα της Εσωτερικής Διάνοιας.

Όμως, όπως αυτές οι επαναστατικές δηλώσεις δε μπαίνουν μέσα στην τυπική λογική, ούτε στην διαλεκτική λογική, η υποκειμενική αντίδραση των εκφυλιζόμενων διανοιών αντιτάσσει βίαιη αντίσταση.

Θέλουν αυτοί οι φτωχοί άνθρωποι της διανόησης να βάλουν τον ωκεανό μέσα σ' ένα κρυστάλλινο ποτήρι, υποθέτουν ότι το πανεπιστήμιο μπορεί να ελέγξει όλη την σοφία του Σύμπαντος και ότι όλοι οι νόμοι του Κόσμου είναι υποχρεωμένοι να υποταχθούν στους παλιούς τους ακαδημαϊκούς κανόνες.

Ούτε κατά διάνοιαν δεν υποπτεύονται αυτοί οι γεμάτοι σοφία ανόητοι την εκφυλιστική κατάσταση στην οποία βρίσκονται.

Μερικές φορές υπερέχουν τέτοιοι άνθρωποι για μια στιγμή όταν έρχονται στον κόσμο του εσωτερισμού, όμως γρήγορα σβήνουν, σα στιγμιαία φωτιά, εξαφανίζονται από το πανόραμα των πνευματικών ανησυχιών, τους καταπίνει η διάνοηση και εξαφανίζονται από το προσκήνιο για πάντα.

Η επιφανειακότητα της διάνοησης δε μπορεί ποτέ να εισχωρήσει στο ιδιαίτερο βάθος του Είναι, όμως οι υποκειμενικές διαδικασίες του ορθολογισμού μπορούν να οδηγήσουν τους ανόητους σε κάθε είδους συμπεράσματα, φανταχτερά αλλά παράλογα.

Η δύναμη διατύπωσης λογικών αντιλήψεων με κανένα τρόπο δεν περιπλέκει την εμπειρία του πραγματικού.

Το πειστικό παιγνίδι της ορθολογιστικής διαλεκτικής αυτο-γοητεύει τον ορθολογιστή κάνοντάς τον πάντα να συγχέει το γάτο με το λαγό.

Η λαμπρή σειρά ιδεών συγχέει τον απατεώνα της διάνοησης και του δίνει μια αυτάρκεια τόσο παράλογη όσο για να απορρίπτει ότι δεν μυρίζει σκόνη βιβλιοθήκης και πανεπιστημιακή μελάνη.

Το «delirium tremens» των μεθυσμένων αλκοολικών έχει ξεκάθαρα συμπτώματα, αλλά εκείνο των μεθυσμένων από τις θεωρίες συγχέεται εύκολα με την μεγαλοφυΐα.

Φτάνοντας στο σημείο αυτό του κεφαλαίου μας θα πούμε ότι σίγουρα είναι πολύ δύσκολο να ξέρουμε πού τελειώνει ο διανοουμενισμός των απατεώνων και πού αρχίζει η τρέλα.

Όσο συνεχίζουμε να είμαστε εγκλωβισμένοι μέσα στους σάπιους και ξεπερασμένους κανόνες της διάνοησης, θα είναι κάτι περισσότερο από αδύνατη η εμπειρία αυτού που

δεν είναι του νου, αυτού που δεν είναι του χρόνου, αυτού που είναι το πραγματικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ

Μερικοί ψυχολόγοι συμβολίζουν την Συνείδηση με ένα μαχαίρι απόλυτα ικανό να διαχωρίσει από μας ότι έχει προσκολληθεί πάνω μας και μας απορροφά την δύναμη.

Πιστεύουν οι ψυχολόγοι αυτοί πως ο μόνος τρόπος διαφυγής από την επήρεια αυτού ή εκείνου του Εγώ είναι η παρατήρησή του κάθε φορά με περισσότερη σαφήνεια, με σκοπό να το κατανοούμε για να γινόμαστε πιο συνειδητοί από το ίδιο.

Σκέφτονται οι άνθρωποι αυτοί ότι έτσι διαχωρίζεται κανείς ενδεχομένως από αυτό ή εκείνο το Εγώ, έστω και αν η αιτία είναι το πάχος της κόψης ενός μαχαιριού.

Με τον τρόπο αυτό, λένε, το Εγώ χωρισμένο από την Συνείδηση μοιάζει σαν κομμένο φυτό.

Συνειδητοποίηση οποιουδήποτε Εγώ, κατ' αυτούς, σημαίνει χωρισμός του από τον ψυχισμό μας και καταδίκη του σε θάνατο.

Αναντίρρητα μια τέτοια αντίληψη, εμφανώς πειστικότερη, αποτυγχάνει στην πράξη.

Το Εγώ που με το μαχαίρι της Συνείδησης κόπηκε από την προσωπικότητά μας, αποδιωγμένο από το σπίτι σα μαύρο πρόβατο, συνεχίζει να υπάρχει στο ψυχολογικό διάστημα, μεταβάλλεται σε δαιμόνιο πειρασμού, επιμένει στην επιστροφή του στο σπίτι, δεν παρατείνεται τόσο εύκολα, δε θέλει με κανένα τρόπο να τρώει το πικρό ψωμί της εξορίας, ζητά κάποια ευκαιρία και με την παραμικρή απροσεξία της φρουράς ξαναβολεύεται μέσα στον ψυχισμό μας.

Το πιο σοβαρό είναι ότι μέσα στο εξορισμένο Εγώ βρίσκεται πάντοτε αποκλεισμένο ένα συγκεκριμένο ποσοστό Ουσίας, Συνείδησης.

Όλοι αυτοί οι ψυχολόγοι που σκέφτονται έτσι, δεν έχουν κατορθώσει ποτέ να διαλύσουν κανένα από τα Εγώ τους, στην πραγματικότητα έχουν αποτύχει.

Όσο προσπαθείται η αποφυγή του θέματος αυτού της Κουνταλίνι το πρόβλημα είναι πολύ σοβαρό.

Στην πραγματικότητα, ο «Αχάριστος Γιος» δεν προοδεύει ποτέ στην Εσωτερική Δουλειά με τον εαυτό του.

Σαφώς, «Αχάριστος Γιος» είναι όλοι εκείνοι που περιφρονούν την Ίσιδα, την ιδιαίτερη, ατομική Κοσμική Θεϊκή Μητέρα μας.

Η Ίσιδα είναι ένα από τα αυτόνομα μέρη του ίδιου μας του Είναι, όμως παραγόμενο απ' αυτό, το φλεγόμενο Φίδι των Μαγικών μας δυνάμεων, η ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ.

Προφανώς μόνο η Ίσιδα έχει απόλυτη δύναμη για να διαλύσει οποιοδήποτε Εγώ. Αυτό είναι αναπόφευκτο, αναθεώρητο, αμετάβλητο.

Κουνταλίνι είναι σύνθετη λέξη: «ΚΟΥΝΤΑ» μας θυμίζει το απαίσιο όργανο Κουνταρτιγουαδόρ, «ΛΙΝΙ» είναι όρος των Ατλάντων που σημαίνει Τέλος.

«ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ» σημαίνει: «Τέλος του απαίσιου οργάνου ΚΟΥΝΤΑΡΤΙΓΟΥΑΔΟΡ». Είναι λοιπόν επείγον να μην συγχέουμε την «ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ» με το «ΚΟΥΝΤΑΡΤΙΓΟΥΑΔΟΡ».

Έχουμε ήδη πει σε περασμένο κεφάλαιο ότι το Φλογισμένο Φίδι των μαγικών μας δυνάμεων βρίσκεται τυλιγμένο τρεις και μισή φορές μέσα σε ένα ορισμένο Μαγνητικό Κέντρο που βρίσκεται στο Κοκκυγικό κόκαλο, βάση της σπονδυλικής στήλης.

Όταν ανεβαίνει το Φίδι είναι η Κουνταλίνι, όταν κατεβαίνει, είναι το απαίσιο όργανο Κουνταρτιγουαδόρ.

Διά μέσου του «ΛΕΥΚΟΥ ΤΑΝΤΡΙΣΜΟΥ» το Φίδι προωθείται νικητήριο μέσα από το κανάλι του νωτιαίου μυελού της σπονδυλικής στήλης, ξυπνώντας τις δυνάμεις που θεοποιούν.

Διά μέσου του «ΜΑΥΡΟΥ ΤΑΝΤΡΙΣΜΟΥ» το Φίδι κατακρημνίζεται από τον κόκκυγα προς τις ατομικές κολάσεις του ανθρώπου. Με αυτόν τον τρόπο, πολλοί μετατρέπονται σε Δαίμονες φοβερά διεστραμμένους.

Όσοι διαπράττουν το σφάλμα να αποδώσουν στο ανοδικό Φίδι όλα τα αριστερά και σκοτεινά χαρακτηριστικά του καθοδικού Φιδιού, αποτυγχάνουν οριστικά στην Δουλειά με τον εαυτό τους.

Οι άσχημες συνέπειες του «ΑΠΑΙΣΙΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ ΚΟΥΝΤΑΡΤΙΓΟΥΑΔΟΡ» μπορούν να εκμηδενιστούν μόνο με την «ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ».

Δεν είναι περιττό να ξεκαθαρίσουμε ότι αυτές οι άσχημες συνέπειες βρίσκονται αποκρυσταλλωμένες στο ΠΟΛΛΑΠΛΟ ΕΓΩ της Επαναστατικής Ψυχολογίας.

Η Υπνωτιστική δύναμη του καθοδικού Φιδιού έχει την ανθρωπότητα βυθισμένη στην ασυνειδησία.

Μόνο το ανοδικό Φίδι, σε αντίθεση, μπορεί να μας αφυπνίσει. Η αλήθεια αυτή αποτελεί αξίωμα της Ερμητικής Σοφίας.

Τώρα θα καταλάβουμε καλύτερα την βαθύτερη σημασία της ιερής λέξης «ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ».

Η συνειδητή Θέληση αντιπροσωπεύεται πάντα από την ιερή γυναίκα, την Μαρία, την Ίσιδα, που συνθλίβει το κεφάλι του καθοδικού Φιδιού.

Δηλώνω ειλικρινά εδώ και χωρίς δισταγμό ότι το διπλό ρεύμα φωτός, η ζωντανή και αστρική φωτιά της γης, απεικονίστηκε με το φίδι με κεφάλι ταύρου, τράγου ή σκύλου στα Αρχαία Μυστήρια.

Είναι το διπλό Φίδι στο Κηρύκειο του Ερμή. Είναι το φίδι του πειρασμού της Εδέμ. Όπως είναι επίσης χωρίς την παραμικρή αμφιβολία το Χάλκινο Φίδι του Μωϋσή, το τυλιγμένο στο «ΤΑΥ», δηλαδή στο «Γενεσιουργό ΛΙΝΓΚΑΜ».

Είναι ο «Τράγος» του Σαμπάτ και ο Μπαφομέτο των Ναϊτών Γνωστικών, το HYLE του Παγκόσμιου Γνωστικισμού.

Η διπλή ουρά φιδιού που σχηματίζει τα πόδια του Ηλιακού Πετεινού των ABRAXAS.

Στο «MAYPO ΛΙΝΓΚΑΜ» το βυθισμένο στο μεταλλικό «YONI», σύμβολα του Θεού Σίβα, της Ινδικής Θεότητας, βρίσκεται το μυστικό κλειδί για την αφύπνιση και την ανάπτυξη του ανοδικού Φιδιού ή ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ, με την προϋπόθεση να μη ξεχειλίσει ποτέ στην ζωή το «Ποτήρι του Ερμή του Τρισμέγιστου», του τρεις φορές μεγάλου Θεού «Ίβις του Θωτ».

Μιλήσαμε για όσους ξέρουν να καταλαβαίνουν πίσω από τις γραμμές αυτές. Όποιος έχει κατανόηση ας καταλάβει γιατί εδώ υπάρχει σοφία.

Οι μαύροι ΤΑΝΤΡΙΣΚΟΙ είναι διαφορετικοί, αυτοί ξυπνούν και αναπτύσσουν το απαίσιο όργανο ΚΟΥΝΤΑΡΤΙΓΟΥΑΔΟΡ, το φίδι του πειρασμού της Εδέμ, όταν στις ιεροτελεστίες τους διαπράττουν στο ασυγχώρητο έγκλημα του να ξεχειλίσουν το «Ιερό Κρασί».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΧΩΡΑ

Ασυζητητί, όπως ακριβώς υπάρχει η εξωτερική χώρα στην οποία ζούμε, έτσι υπάρχει επίσης μέσα μας η ψυχολογική χώρα.

Οι άνθρωποι ποτέ δεν αγνοούν την πόλη ή την επαρχία στην οποία ζουν, δυστυχώς συμβαίνει να μη γνωρίζουν τον ψυχολογικό χώρο όπου βρίσκονται.

Σε μια δεδομένη στιγμή ο οποιοσδήποτε ξέρει σε ποιο προάστειο ή αποικία βρίσκεται, όμως δε συμβαίνει το ίδιο στον ψυχολογικό τομέα. Συνήθως οι άνθρωποι ούτε κατά διάνοιαν υποπτεύονται σε κάποια δεδομένη στιγμή το πεδίο της Ψυχολογικής Χώρας που έχουν μπει.

Όπως ακριβώς στο φυσικό κόσμο υπάρχουν αποικίες από τίμιους καλλιεργημένους ανθρώπους, έτσι επίσης συμβαίνει στην ψυχολογική επαρχία καθενός μας. Δεν

υπάρχει αμφιβολία ότι υπάρχουν αποικίες πολύ κομψές και όμορφες.

Όπως ακριβώς στο φυσικό κόσμο υπάρχουν αποικίες ή περίχωρα με φοβερά επικίνδυνα δρομάκια γεμάτα ληστές, έτσι το ίδιο συμβαίνει επίσης στην ψυχολογική περιοχή του εσωτερικού μας.

Όλα εξαρτώνται από το είδος των ανθρώπων που μας συνοδεύουν. Αν έχουμε φίλους μέθυσους θα παραβρισκόμαστε στα μπαρ και αν οι τελευταίοι αυτοί είναι σάτυροι, χωρίς αμφιβολία το μέλλον μας θα είναι στα πορνεία.

Μέσα στην ψυχολογική μας χώρα ο καθένας έχει τους συντρόφους του, τα ΕΓΩ του. Αυτά θα μας πηγαίνουν εκεί που πρέπει να μας πηγαίνουν σύμφωνα με τα ψυχολογικά μας χαρακτηριστικά.

Μια ενάρετη και τίμια κυρία, θαυμαστή σύζυγος, με παραδειγματική συμπεριφορά, που ζει σ' ένα ωραίο σπίτι στο φυσικό κόσμο, εξαιτίας των λάγων Εγώ της θα μπορούσε να βρίσκεται σε άντρα πορνείας μέσα στην ψυχολογική της χώρα.

Ένας σεβαστός κύριος ακηλίδωτης τιμιότητας, εξαιρετικός πολίτης, θα μπορούσε μέσα στον ψυχολογικό του χώρο να βρίσκεται σε μια σπηλιά κλεφτών εξαιτίας των απαίσιων συντρόφων του, των ΕΓΩ της κλοπής, των καταβυθισμένων μέσα στο ασυνείδητο.

Ένας ερημίτης και μετανοημένος, πιθανά ένας μοναχός που ζει αυστηρά μέσα στο κελί του σε κάποιο μοναστήρι, θα μπορούσε να βρεθεί τοποθετημένος ψυχολογικά σε μια αποικία δολοφόνων, πιστολάδων, ληστών, ναρκομανών, εξαιτίας ακριβώς των ΕΓΩ του παρασυνείδητου ή ασυνείδητου, των βυθισμένων βαθιά μέσα στις πιο βαθιές περιστροφές του ψυχισμού του.

Για κάποια αιτία λέγεται ότι υπάρχει πολλή αρετή μέσα στους κακούς, όπως υπάρχει και πολλή κακία μέσα στους ενάρετους.

Πολλοί ιεροποιημένοι άγιοι ακόμα και τώρα ζουν μέσα στα ψυχολογικά άντρα της κλοπής και στα πορνεία.

Αυτό που βεβαιώνουμε με έμφαση, θα μπορούσε να σκανδαλίσει τους υποκριτές, τους θεοσεβούμενους, τους αγνοούντες μορφωμένους, τους δείχτες σοφίας, όμως ποτέ τους πραγματικούς ψυχολόγους.

Αν και θα φαινόταν απίστευτο, μέσα στο λιβάνι της προσευχής κρύβεται το έγκλημα, μέσα στους ρυθμούς των στίχων κρύβεται επίσης το έγκλημα, κάτω από τον ιερό θόλο των πιο θείων ιερών το έγκλημα ντύνεται το χιτώνα της αγιότητας και του ανώτατου λόγου.

Μέσα στα απύθμενα βάθη των πιο σεβαστών αγίων, ζουν τα ΕΓΩ της πορνείας, της κλοπής, της ανθρωποκτονίας, κλπ.

Απάνθρωποι σύντροφοι κρυμμένοι μέσα στα ανεξιχνίαστα βάθη του ασυνείδητου.

Για το λόγο αυτό, υπέφεραν πολύ οι διάφοροι άγιοι της ιστορίας, ας θυμηθούμε τους πειρασμούς του Αγίου Αντωνίου, όλες εκείνες τις βδελυγμίες ενάντια στις οποίες έπρεπε να αγωνιστεί ο αδελφός μας Φραγκίσκος της Ασίζης.

Εντούτοις δεν τα είπαν όλα αυτοί οι άγιοι και το μεγαλύτερο μέρος των ερημιτών σιώπησε.

Εκπλήσσεται κανείς σα σκεφτεί ότι μερικοί μετανοήσαντες και αγιότατοι ερημίτες, ζουν στις ψυχολογικές αποικίες της πορνείας και της κλοπής.

Όμως είναι άγιοι και αν ακόμα δεν έχουν ανακαλύψει αυτά τα φοβερά πράγματα του ψυχισμού τους, όταν θα τα ανακαλύψουν θα ντύσουν την σάρκα τους με τρίχινους σάκους*, θα νηστεύουν, ίσως να αυτομαστιγώνονται και να ικετεύουν την θείκη τους μητέρα ΚΟΥΝΤΑΛΙΝΙ να εξαλείψει μέσα από τον ψυχισμό τους αυτούς τους κακούς συντρόφους που βρίσκονται στα σκοτεινά αυτά άντρα της ίδιας τους της ψυχολογικής χώρας.

Πολλά έχουν πει οι διάφορες θρησκείες για την ζωή μετά το θάνατο και το υπερπέραν.

Ας μην σπάνε το κεφάλι τους οι φτωχοί άνθρωποι για το τι υπάρχει πέρα από την άλλη πλευρά, πέρα από τον τάφο.

Αναντίρρητα, μετά το θάνατο καθένας συνεχίζει να ζει στην παντοτινή του ψυχολογική αποικία.

Ο ληστής θα συνεχίσει στα άντρα των ληστών, ο λάγνος στα πορνεία θα συνεχίσει σε φάντασμα κακών ωιών, ο οργίλος, ο ευέξαπτος θα συνεχίσει να ζει στα επικίνδυνα στενά του ελαττώματος και της οργής, εκεί που επίσης λάμπει το μαχαίρι και ηχούν οι πιστολιές.

Η ίδια η Ουσία είναι πολύ όμορφη, ήρθε από ψηλά από τα αστέρια και δυστυχώς βρίσκεται βουτηγμένη μέσα σε όλα αυτά τα Εγώ που φέρουμε μέσα μας.

Αντίθετα η Ουσία μπορεί να ξαναβρεί το δρόμο, να γυρίσει στο σημείο της αρχικής εκκίνησης, να επιστρέψει στα αστέρια, όμως πρώτα πρέπει να ελευθερωθεί από τους κακούς συντρόφους της που την κρατούν στα πρόθυρα του χαμού.

Όταν ο Φραγκίσκος της Ασίζης και ο Αντώνιος της Πάντοβα, διάσημοι Χριστικοποιημένοι Δάσκαλοι ανακάλυψαν μέσα τους τα Εγώ του χαμού, υπέφεραν όσο δε λέγεται και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι βάσει Συνειδητών Εργασιών και Ηθελημένων Ταλαιπωριών κατάφεραν να κάνουν κοσμική σκόνη όλο αυτό το συνάφι των απάνθρωπων στοιχείων που ζούσαν μέσα τους. Αναντίρρητα οι Άγιοι αυτοί Χριστικοποιήθηκαν και γύρισαν στο σημείο της αρχικής εκκίνησης, αφού είχαν πολύ υποφέρει.

Προπάντων είναι αναγκαίο, επείγον, μη αναβλητέο, το Μαγνητικό Κέντρο που με ανώμαλο τρόπο έχουμε εγκαταστήσει στην λανθασμένη μας προσωπικότητα, να μεταφερθεί στην Ουσία. Έτσι θα μπορέσει να αρχίσει ο ολοκληρωμένος άνθρωπος το ταξίδι του από την

προσωπικότητα προς τα αστέρια, ανεβαίνοντας με διδακτικό, προοδευτικό τρόπο, σκαλί-σκαλί στο βουνό του ΕΙΝΑΙ.

Όσο συνεχίζει το Μαγνητικό Κέντρο να βρίσκεται εγκατεστημένο στην απατηλή μας προσωπικότητα, θα συνεχίζουμε να ζούμε στα πιο απάισια ψυχολογικά άντρα. Ακόμα κι αν στην πρακτική ζωή είμαστε εξαίρετοι πολίτες.

Καθένας έχει ένα Μαγνητικό Κέντρο που τον χαρακτηρίζει: Ο έμπορος έχει το Μαγνητικό Κέντρο του εμπορίου και εξαιτίας αυτού ελίσσεται στις αγορές και τραβάει ότι συγγενικό προς αυτό, αγοραστές και εμπορεύματα.

Ο επιστήμονας έχει στην προσωπικότητά του το Μαγνητικό Κέντρο της επιστήμης και γι' αυτό τραβάει προς αυτόν όλα τα επιστημονικά θέματα, βιβλία, εργαστήρια κλπ.

Ο εσωτεριστής έχει μέσα του το Μαγνητικό Κέντρο του εσωτερισμού και όπως αυτού του είδους το κέντρο στρέφεται διαφορετικά στα θέματα της προσωπικότητας, αναμφισβήτητα για το λόγο αυτό συμβαίνει η μεταφορά.

Όταν το Μαγνητικό Κέντρο εγκαθίσταται στην Συνείδηση, δηλαδή στην Ουσία, τότε αρχίζει η επιστροφή του ολοκληρωμένου ανθρώπου στα αστέρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Το ψυχολογικό ξεδίπλωμα του ανθρώπου μας επιτρέπει να αποσαφηνίσουμε την ωμή πραγματικότητα ενός ανώτερου επιπέδου στον καθένα από μας.

Όταν κάποιος έχει μπορέσει να επαληθεύσει αφ' εαυτού και με άμεσο τρόπο το συγκεκριμένο γεγονός της ύπαρξης δύο ανθρώπων στον εαυτό του, ο κατώτερος στο κανονικό επίπεδο το κοινό και συνηθισμένο, ο ανώτερος σε μια οκτάβα πιο ανυψωμένη, τότε όλα αλλάζουν και στην περίπτωση αυτή προσπαθούμε να ενεργούμε στην ζωή σύμφωνα με τις βασικές αρχές που φέρει στα βάθη του ΕΙΝΑΙ του.

Όπως υπάρχει μια εξωτερική ζωή, έτσι επίσης υπάρχει και μια εσωτερική.

Ο εξωτερικός άνθρωπος δεν είναι το παν, το ψυχολογικό ξεδίπλωμα μας δείχνει την πραγματικότητα του Εσωτερικού Ανθρώπου.

Ο εξωτερικός άνθρωπος έχει τον τρόπο ύπαρξής του, είναι κάτι με ποικίλλες δραστηριότητες και χαρακτηριστικές αντιδράσεις στην ζωή, μια μαριονέτα που κινείται από αόρατα σκοινιά.

Ο Εσωτερικός Άνθρωπος είναι το αυθεντικό ΕΙΝΑΙ, διαδράζεται σε άλλους, πολύ διαφορετικούς νόμους, δε θα μπορούσε ποτέ να μετατραπεί σε ρομπότ.

Ο εξωτερικός άνθρωπος δεν κάνει ούτε βελονιά χωρίς δαχτυλήθρα, αισθάνεται κακοπληρωμένος, λυπάται τον εαυτό του, αυτοθεωρείται υπερβολικά. Αν είναι στρατιώτης φιλοδοξεί να γίνει στρατηγός, αν είναι εργάτης κάποιου εργοστασίου διαμαρτύρεται όταν δεν τον προωθούν, θέλει οπωσδήποτε να αναγνωριστεί δεόντως η αξία του, κλπ.

Κανείς δε θα μπορούσε να φτάσει στην ΔΕΥΤΕΡΗ Γέννηση, να ξαναγεννηθεί, όπως λέει το Ευαγγέλιο του Κυρίου, όσο συνεχίζει να ζει με την ψυχολογία του κατώτερου, κοινού και συνηθισμένου ανθρώπου.

Όταν αναγνωρίζει κανείς την ίδια του την μηδαμινότητα και την εσωτερική του αθλιότητα, όταν έχει το θάρρος να ξανακοιτάξει την ζωή του, αναμφισβήτητα φτάνει να μάθει από μόνος του ότι δεν κατέχει με κανένα τρόπο αξίες κανενός είδους.

«Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι ούτοι τεύξονται την βασιλείαν των Ουρανών».

Φτωχοί στο πνεύμα ή ζητιάνοι του πνεύματος είναι στην πραγματικότητα αυτοί που αναγνωρίζουν την ίδια τους την μηδαμινότητα, την αδιαντροπιά και την εσωτερική τους αθλιότητα. Αυτό το είδος των όντων ασυζητητί λαμβάνουν την φώτιση.

«Πιο εύκολα περνά μια καμήλα από την τρύπα μιας βελόνας, παρά ένας πλούσιος μπαίνει στην Βασιλεία των Ουρανών».

Είναι φανερό ότι ο νους εμπλουτισμένος από τόσες αξίες, στολισμούς και παράσημα, διακεκριμένες κοινωνικές αρετές και πολύπλοκες ακαδημαϊκές θεωρίες, δεν είναι φτωχός στο πνεύμα, οπότε ποτέ δε θα μπορούσε να μπει στην βασιλεία των ουρανών.

Ο θησαυρός της πίστης είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την είσοδο στην Βασιλεία των ουρανών. Όσο δεν έχει πραγματοποιηθεί μέσα στον καθένα μας το ψυχολογικό ξεδίπλωμα, η ΠΙΣΤΗ είναι κάτι παραπάνω από αδύνατο.

Η ΠΙΣΤΗ είναι η αγνή γνώση, η άμεση εμπειρική σοφία.

Η ΠΙΣΤΗ πάντοτε συγχέεται με τις μάταιες πεποιθήσεις, οι Γνωστικοί δεν πρέπει ποτέ να πέσουμε σ' ένα τόσο σοβαρό λάθος.

Η ΠΙΣΤΗ είναι άμεση εμπειρία του πραγματικού, εξαίρετη βίωση του Εσωτερικού Ανθρώπου, αυθεντική, θεϊκή επίγνωση.

Ο Εσωτερικός Άνθρωπος γνωρίζοντας από άμεση μυστικιστική εμπειρία τους ίδιους του τους εσωτερικούς κόσμους, είναι σαφές ότι γνωρίζει επίσης τους εσωτερικούς κόσμους όλων των προσώπων που κατοικούν στην επιφάνεια της Γης.

Κανείς δε θα μπορούσε να γνωρίζει τους εσωτερικούς κόσμους του πλανήτη Γη, του ηλιακού συστήματος και του γαλαξία όπου ζούμε, αν δεν είχε προηγουμένως γνωρίσει τους δικούς του εσωτερικούς κόσμους. Αυτό είναι παρόμοιο με τον αυτόχειρα που δραπετεύει από την ζωή από λάθος πόρτα.

Οι υπεραντιλήψεις του ναρκομανή έχουν την ιδιαίτερη ρίζα τους στο απαίσιο όργανο ΚΟΥΝΤΑΡΤΙΓΚΟΥΑΔΟΡ (το φίδι του πειρασμού της Εδέμ).

Η Συνείδηση εγκλωβισμένη ανάμεσα στα πολλαπλά στοιχεία που αποτελούν το Εγώ διαδικάζεται σε σχέση με τον ίδιο της τον εγκλωβισμό.

Η εγωιστική συνείδηση καταλήγει τότε σε κωματώδη κατάσταση με υπνωτιστικές ψευδαισθήσεις πολύ παρόμοιες με εκείνες οποιοδήποτε υποκειμένου που βρίσκεται κάτω από την επήρεια του άλφα ή βήτα ναρκωτικού.

Μπορούμε να παρουσιάσουμε αυτό το ζήτημα με τον εξής τρόπο: Οι ψευδαισθήσεις της εγωιστικής συνείδησης είναι ίδιες με κείνες τις ψευδαισθήσεις που προκαλούνται από τα ναρκωτικά.

Σαφώς οι δύο αυτές μορφές των ψευδαισθήσεων έχουν τις πρώτες αιτίες τους στο απαίσιο όργανο ΚΟΥΝΤΑΡΤΙΓΚΟΥΑΔΟΡ. (βλ. κεφ. 15).

Αναμφίβολα, τα ναρκωτικά εκμηδενίζουν τις ακτίνες άλφα, οπότε αναντίρρητα χάνεται η εγγενής σύνδεση μεταξύ νου και εγκεφάλου. Αυτό εκ των πραγμάτων οδηγεί σε ολοκληρωτική αποτυχία.

Ο ναρκομανής μετατρέπει το ελάττωμα σε θρησκεία και παρεκτρεπόμενος σκέφτεται να δοκιμάσει την πραγματικότητα κάτω από την επίδραση των ναρκωτικών, αγνοώντας ότι οι υπεραντιλήψεις που προκαλεί η μαριχουάνα, το LSD, η μορφίνη, τα παραισθησιογόνα μανιτάρια, η κοκαΐνη, η ηρωίνη, το χασίς, τα καταπραϋντικά χάπια σε υπερβολή, οι αμφεταμίνες, τα βαρβιτουρικά κλπ, κλπ, είναι απλές παραισθήσεις επεξεργασμένες από το απαίσιο όργανο Κουνταρτιγουαδάρ.

Οι ναρκομανείς εξελισσόμενοι καθοδικά, εκφυλιζόμενοι στο χρόνο, βυθίζονται στο τέλος με οριστικό τρόπο μέσα στους κόσμους της κόλασης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ανάμεσα στην σκέψη και το συναίσθημα υπάρχει μια μεγάλη διαφορά, αυτό είναι αμετάβλητο.

Υπάρχει μια μεγάλη ψυχρότητα ανάμεσα στους ανθρώπους, είναι το κρύο του πράγματος χωρίς σημασία, του επιφανειακού.

Πιστεύουν τα πλήθη ότι σημαντικό είναι αυτό που δεν είναι σημαντικό, υποθέτουν ότι η τελευταία μόδα ή το τελευταίο μοντέλο του αυτοκινήτου ή αυτό το θέμα του βασικού μισθού είναι το μόνο σοβαρό.

Αποκαλούν σοβαρό πράγμα τα χρονικά της ημέρας, την ερωτική περιπέτεια, την καθιστική ζωή, το ποτήρι λικέρ, τις ιπποδρομίες, τους αγώνες αυτοκινήτων, τις ταυρομαχίες, το κουτσομπολιό, τις συκοφαντίες, κλπ.

Σαφώς όταν ο άντρας της κάθε ημέρας ή η γυναίκα από το σαλόνι ομορφιάς ακούν κάτι πάνω στον εσωτερισμό και όπως αυτό δεν είναι στο πρόγραμμά τους, ούτε στις γιορτές τους, ούτε στην σεξουαλική τους ευχαρίστηση, απαντούν με κάτι οτιδήποτε γεμάτο με φοβερή ψυχρότητα ή απλά, συστρέφουν το στόμα, σηκώνουν τους ώμους και αποσύρονται με αδιαφορία.

Αυτή η ψυχολογική απάθεια, αυτή η ψυχρότητα που τρομάζει, βασίζεται σε δύο πράγματα: Πρώτον στην πιο τρομερή άγνοια και δεύτερον στην πιο απόλυτη έλλειψη πνευματικών ανησυχιών.

Λείπει μια επαφή, ένα ηλεκτρικό σοκ, κανείς στο «μαγαζί» δεν το έδωσε, ούτε σε ότι νομιζόταν σοβαρό, ούτε χειρότερα ακόμα στις απολαύσεις του κρεβατιού.

Αν κάποιος ήταν ικανός να δώσει το στιγμιαίο ηλεκτρικό άγγιγμα στο βλακώδη ψυχρό ή στην επιφανειακή γυναικούλα, το σπίθισμα της καρδιάς, κάποια περίεργη

ανάμνηση, ένα δεν ξέρω τι υπερβολικά εσώτερο, ίσως τότε όλα να ήταν διαφορετικά.

Όμως κάτι αντικαθιστά την μυστική φωνούλα, το πρώτο προαίσθημα, τον εσώτερο πόθο, πιθανόν κάποια ανοησία, το ωραίο καπέλο κάποιας βιτρίνας ή μαγαζιού, το εξαιρετικό γλυκό κάποιου εστιατορίου, η συνάντηση ενός φίλου που αργότερα δεν έχει για μας καμιά σημασία, κλπ.

Ανοησίες, βλακείες, που χωρίς να είναι Υπερβατικές, έχουν βέβαια δύναμη σε μια δεδομένη στιγμή για να σβήσουν την πρώτη πνευματική ανησυχία, τον εσώτερο πόθο, την ασήμαντη σπίθα φωτός, το προαίσθημα που χωρίς να ξέρουμε γιατί, μας ανησύχησε για ένα λεπτό.

Αν αυτοί που σήμερα είναι ζωντανά πτώματα, ψυχροί ξενύχτηδες του κλαμπ ή απλά έμποροι ομπρελών στο κατάστημα της οδού Βασιλικού, δεν είχαν πνίξει την πρώτη εσώτερη ανησυχία τους, θα ήταν την στιγμή αυτή φωτεινοί φάροι του πνεύματος, μύστες του φωτός, αυθεντικοί Άνθρωποι με την πιο απόλυτη έννοια της λέξης.

Το σπίθισμα, το προαίσθημα, ένα μυστηριακό στέναγμα, ένα δεν ξέρω τι, έγινε αισθητό κάποια φορά από τον κρεοπώλη της γωνίας, από τον παπουτσογυαλιστή ή από τον διακεκριμένο γιατρό. Όμως όλα ήταν μάταια, οι ανοησίες της προσωπικότητας σβήνουν πάντα το πρώτο σπίθισμα του φωτός, μετά συνεχίζει η ψυχρότητα της πιο τρομερής αδιαφορίας.

Ασυζητητί τους ανθρώπους τους καταπίνει η Σελήνη αργά ή γρήγορα. Η αλήθεια αυτή είναι αναπτόρεπτη.

Δεν υπάρχει κανείς που να μην είχε αισθανθεί στην ζωή του κάποτε ένα προαίσθημα, μία παράξενη ανησυχία. Δυστυχώς οποιοδήποτε στοιχείο της προσωπικότητας, όσο ανόητο κι αν είναι, είναι αρκετό για να κάνει κοσμική σκόνη αυτό που στην σιωπή της νύχτας μας συγκίνησε για μια στιγμή.

Η Σελήνη κερδίζει πάντοτε τις μάχες αυτές, αυτή τρέφεται, δυναμώνει ακριβώς με τις ίδιες τις αδυναμίες μας.

Η Σελήνη είναι φοβερά μηχανιστική, το σεληνιακό ανθρωποειδές στερημένο εντελώς από οποιαδήποτε ηλιακή ανησυχία, είναι ασυνάρτητο και κινείται στον κόσμο των ονείρων του.

Αν κάποιος έκανε αυτό που κανείς δεν κάνει, αυτό είναι να αναζωογονήσει την εσώτερη ανησυχία που ξεπηδά ίσως από το μυστήριο κάποιας νύχτας, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μακροπρόθεσμα θα αφομοίωνε την ηλιακή ευφυΐα και θα μετατρέπεται για το λόγο αυτό σε Ηλιακό Άνθρωπο.

Αυτό είναι, ακριβώς, αυτό που θέλει ο Ήλιος, όμως αυτές τις σεληνιακές σκιές, τις τόσο ψυχρές, απαθέστατες και αδιάφορες, πάντα τις καταπίνει η Σελήνη. Μετά ακολουθεί η εξίσωση του θανάτου.

Ο θάνατος εξισώνει τα πάντα. Οποιοδήποτε ζωντανό πτώμα στερημένο από ηλιακές ανησυχίες, εκφυλίζεται τρομαχτικά με προοδευτικό τρόπο μέχρι που το καταπίνει η Σελήνη.

Ο Ήλιος θέλει να δημιουργήσει Ανθρώπους, κάνει αυτήν την δοκιμή στο εργαστήριο της φύσης. Δυστυχώς, το πείραμα αυτό δεν του έδωσε πολύ καλά αποτελέσματα. Η Σελήνη καταπίνει τους ανθρώπους.

Εντούτοις, αυτά που λέμε δεν ενδιαφέρουν κανένα, πολύ λιγότερο τους αγνοούντες μορφωμένους. Αυτοί αισθάνονται σαν την μαμά των κλωσόπουλων ή τον μπαμπά του Ταρζάν.

Ο Ήλιος έχει τοποθετήσει μέσα στους σεξουαλικούς αδένες του Διανοούμενου Ζώου του σφαλερά ονομαζόμενου άνθρωπος, ορισμένα ηλιακά σπέρματα που αναπτυγμένα κατάλληλα θα μπορούσαν να μας μετατρέψουν σε αυθεντικούς Ανθρώπους.

Όμως, το ηλιακό πείραμα καταλήγει τρομαχτικά δύσκολο ακριβώς εξαιτίας της σεληνιακής ψυχρότητας.

Οι άνθρωποι δεν θέλουν να συνεργαστούν με τον Ήλιο και για το λόγο αυτό μακροπρόθεσμα οι ηλιακοί σπόροι

εξελίσσονται καθοδικά, εκφυλίζονται και χάνονται αξιοθρήνητα.

Το κυρίαρχο σημείο κλειδί του έργου του Ήλιου βρίσκεται στην διάλυση των ανεπιθύμητων στοιχείων που φέρουμε μέσα μας.

Όταν μια ανθρώπινη φυλή χάνει κάθε ενδιαφέρον για τις ηλιακές ιδέες, ο Ήλιος την καταστρέφει γιατί δεν του χρησιμεύει πια στο πείραμά του.

Όπως συμβαίνει η φυλή αυτή να έχει γίνει ανυπόφορα σεληνιακή, φοβερά επιφανειακή και μηχανιστική, δε χρησιμεύει πια για το ηλιακό πείραμα, ένας υπεραρκετός λόγος για τον οποίο θα καταστραφεί.

Για να υπάρξει διαρκής πνευματική ανησυχία, χρειάζεται να περάσει το Μαγνητικό Κέντρο βαρύτητας στην Ουσία, στην Συνείδηση.

Δυστυχώς, οι άνθρωποι έχουν το Μαγνητικό Κέντρο βαρύτητας στην προσωπικότητα, στον καφέ, στο μπαρ, στις τραπεζικές διαπραγματεύσεις, στα πορνεία ή στην αγορά, κλπ.

Σαφώς, όλα αυτά είναι τα ενδιαφέροντα της προσωπικότητας και το Μαγνητικό Κέντρο της τραβάει όλα αυτά τα πράγματα. Αυτό είναι αναπότρεπτο και οποιοσδήποτε με κοινή λογική μπορεί να το εξακριβώσει από μόνος του και με άμεσο τρόπο.

Δυστυχώς, διαβάζοντας όλα αυτά οι απατεώνες της διανοήσης συνηθισμένοι να συζητούν υπερβολικά ή να σωπαίνουν με μια ανυπόφορη περηφάνια, προτιμούν να πετάξουν με περιφρόνηση το βιβλίο και να διαβάσουν μια εφημερίδα.

Μερικές ρουφηξιές καλού καφέ και τα χρονικά της μέρας καταλήγουν θαυμάσια τροφή για τα λογικά θηλαστικά.

Εντούτοις, αυτοί αισθάνονται τον εαυτό τους πολύ σοβαρό, αναμφισβήτητα οι ίδιες τους οι δοκησιοσφίες τους έχουν εξαπατήσει και αυτά τα πράγματα ηλιακού τύπου που

είναι γραμμένα στο βιβλίο αυτό το αυθάδικο, τους ενοχλούν υπερβολικά. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι τα μποξέμικα μάτια των ανθρωπάριων της λογικής δεν θα τολμούσαν να συνεχίσουν την μελέτη αυτού του έργου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

Το μόνο σημαντικό στην ζωή είναι η οριστική, πλήρης και ριζική αλλαγή. Τα υπόλοιπα, ειλικρινά δεν έχουν την παραμικρή σημασία.

Ο διαλογισμός καταλήγει βασικός όταν ειλικρινά θέλουμε μια τέτοια αλλαγή.

Με κανένα τρόπο δεν επιθυμούμε το μάταιο, επιφανειακό, μη υπερβατικό διαλογισμό.

Χρειάζεται να γίνουμε σοβαροί και να αφήσουμε στην άκρη τόσες ανοησίες που αφθονούν εκεί στον φτηνό ψευτοεσωτερισμό και τον ψευτοαποκρυφισμό.

Πρέπει να ξέρουμε να είμαστε σοβαροί, πρέπει να ξέρουμε να αλλάζουμε, αν πραγματικά θέλουμε να μην αποτύχουμε στην Εσωτεριστική Δουλειά.

Εκείνος που δεν ξέρει να διαλογιστεί, ο επιφανειακός, ο αδαής, δε θα μπορέσει ποτέ να διαλύσει το Εγώ, θα είναι πάντα η ανίσχυρη σανίδα μέσα στην ταραγμένη θάλασσα της ζωής.

Το ελάττωμα που ανακαλύπτουμε στο πεδίο της πρακτικής ζωής, οφείλουμε να το καταλάβουμε βαθειά διά μέσου της τεχνικής του διαλογισμού.

Το διδακτικό υλικό για το διαλογισμό βρίσκεται ακριβώς στα διάφορα περιστατικά ή στις καθημερινές περιστάσεις της πρακτικής ζωής, αυτό είναι αναπότρεπτο.

Οι άνθρωποι διαρκώς διαμαρτύρονται για τα δυσάρεστα περιστατικά, ποτέ δεν ξέρουν να δουν την χρησιμότητα αυτών των περιστατικών

Εμείς, αντί να διαμαρτυρόμαστε για τις δυσάρεστες περιστάσεις, πρέπει να βγάλουμε από αυτές, διά μέσου του διαλογισμού όλα εκείνα τα στοιχεία που είναι χρήσιμα για την ψυχική μας ανάπτυξη.

Ο βαθύς διαλογισμός πάνω σε αυτήν ή εκείνη την ευχάριστη ή δυσάρεστη κατάσταση, μας επιτρέπει να νοιώσουμε μέσα μας την γεύση, το αποτέλεσμα.

Είναι απαραίτητο να γίνει μια απόλυτη ψυχολογική διαφοροποίηση ανάμεσα σε αυτό που είναι η γεύση δουλειάς και η γεύση ζωής.

Εν πάση περιπτώσει, για να αισθανθούμε μέσα μας την γεύση δουλειάς, απαιτείται πλήρης αναστροφή της στάσης με την οποία κανονικά αντιμετωπίζονται οι περιστάσεις της ύπαρξης.

Κανείς δε θα μπορούσε να δοκιμάσει την γεύση δουλειάς όσο θα διέπραττε το λάθος να ταυτίζεται με τα διάφορα περιστατικά.

Σίγουρα, η ταύτιση εμποδίζει την πρέπουσα ψυχολογική εκτίμηση των γεγονότων.

Όταν κανείς ταυτίζεται με αυτό ή εκείνο το συμβάν, δεν πετυχαίνει με κανένα τρόπο να βγάλει από αυτό τα χρήσιμα στοιχεία για την αυτοανακάλυψη και την εσωτερική ανάπτυξη της Συνείδησης.

Ο Εσωτεριστικός Εργάτης που επιστρέφει στην ταύτιση αφού έχει χάσει την φύλαξή του, ξανα-αισθάνεται την γεύση ζωής αντί για την γεύση δουλειάς.

Αυτό δείχνει ότι η ψυχολογική στάση, η προηγουμένως αντιστραμμένη, έχει γυρίσει στην κατάσταση της ταύτισης.

Οποιαδήποτε δυσάρεστη περίσταση πρέπει να ξαναφτιαχτεί μέσα από την συνειδητή φαντασία με την βοήθεια της τεχνικής του διαλογισμού.

Ο ανασχηματισμός οποιασδήποτε σκηνής μας επιτρέπει να εξακριβώσουμε από μόνοι μας και άμεσα την παρεμβολή διαφόρων εγώ που συμμετέχουν σε αυτήν.

Παραδείγματα: Μια σκηνή ερωτικής ζήλειας. Σε αυτήν παρεμβαίνουν Εγώ οργής, ζήλειας μέχρι και μίσους.

Το να καταλάβουμε κάθε ένα από αυτά τα Εγώ, καθένα από αυτούς τους παράγοντες, συνεπάγεται εκ των πραγμάτων βαθύ στοχασμό, συγκέντρωση, διαλογισμό.

Η έντονη τάση να ρίχνουμε το λάθος στους άλλους είναι εμπόδιο, φραγμός για την κατανόηση των ίδιων μας των λαθών.

Δυστυχώς το να καταστρέψουμε μέσα μας την τάση να ενοχοποιούμε τους άλλους καταλήγει να είναι ένα πολύ δύσκολο έργο.

Στο όνομα της αλήθειας πρέπει να πούμε ότι εμείς είμαστε οι μόνοι φταίχτες των διαφόρων δυσάρεστων περιστάσεων της ζωής.

Τα διάφορα ευχάριστα ή δυσάρεστα συμβάντα υπάρχουν με μας ή χωρίς εμάς και επαναλαμβάνονται μηχανικά και σε διαρκή μορφή.

Ξεκινώντας από αυτήν την αρχή, κανένα πρόβλημα δεν μπορεί να έχει τελική λύση.

Τα προβλήματα είναι της ζωής και αν υπήρχε μια τελική λύση, η ζωή δεν θα ήταν ζωή αλλά θάνατος.

Οπότε, μπορεί να υπάρξει τροποποίηση των συνθηκών και των προβλημάτων, όμως ποτέ δεν θα πάψουν να επαναλαμβάνονται και ποτέ δεν θα έχουν μια τελική λύση.

Η ζωή είναι ένας τροχός που γυρίζει μηχανικά με όλες τις ευχάριστες ή δυσάρεστες καταστάσεις που υποτροπιάζουν πάντα.

Δεν μπορούμε να σταματήσουμε τον τροχό, οι καταστάσεις, καλές ή κακές, διαδικάζονται πάντοτε μηχανικά, μπορούμε μόνο να αλλάξουμε την στάση μας μπρος στα γεγονότα της ζωής.

Σύμφωνα με το πώς εμείς θα μαθαίνουμε να βγάζουμε το υλικό για το Διαλογισμό μέσα από τις ίδιες αυτές

καταστάσεις της ύπαρξης, θα προχωράμε στην αυτοανακάλυψη.

Σε οποιαδήποτε δυσάρεστη ή ευχάριστη κατάσταση υπάρχουν διάφορα Εγώ που πρέπει να κατανοηθούν απόλυτα με την τεχνική του Διαλογισμού.

Αυτό σημαίνει ότι οποιοδήποτε σύνολο από Εγώ που επεμβαίνουν σε αυτό ή εκείνο το δράμα, την κωμωδία ή την τραγωδία της πρακτικής ζωής, αφού κατανοηθεί ολοκληρωτικά θα πρέπει να εξαλειφτεί με την δύναμη της Θεϊκής Μητέρας Κουνταλίनि.

Κατά το μέτρο που χρησιμοποιούμε την αίσθηση της ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης, κι αυτή επίσης θα αναπτύσσεται θαυμαστά. Τότε θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε εσωτερικά τα Εγώ, όχι μόνο πριν να τα δουλέψουμε αλλά επίσης και κατά την διάρκεια ολόκληρης της Δουλειάς.

Όταν τα Εγώ αυτά αποκεφαλίστούν και διαλυθούν, αισθανόμαστε μια μεγάλη ανακούφιση, μια μεγάλη ευτυχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΥΠΟΤΡΟΠΗ

Ένας άνθρωπος είναι αυτό που είναι η ζωή του. Αν ένας άνθρωπος δε δουλεύει την ίδια του την ζωή, χάνει άθλια τον καιρό του.

Μόνο εξαλείφοντας τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε μέσα μας, μπορούμε να φτιάξουμε με την ζωή μας ένα αριστούργημα.

Ο θάνατος είναι η επιστροφή στην αρχή της ζωής, με την δυνατότητα επανάληψής της εκ νέου στην σκηνή μιας νέας ύπαρξης.

Οι διάφορες σχολές ψευτο-εσωτεριστικού και ψευτο-αποκρυφιστικού τύπου υποστηρίζουν την αιώνια θεωρία των διαδοχικών ζωών. Μια τέτοια έννοια είναι εσφαλμένη.

Η ζωή είναι μια ταινία. Τελειώνοντας την προβολή τυλίγουμε την ταινία στην μπομπίνα της και την παίρνουμε μαζί μας στην αιωνιότητα.

Η επαναφορά υπάρχει, η επιστροφή υπάρχει. Ερχόμενοι στον κόσμο προβάλλουμε πάνω στο πανί της ύπαρξης την ίδια ταινία, την ίδια ζωή.

Μπορούμε να δεχτούμε την θέση των διαδοχικών υπάρξεων, όχι όμως των διαδοχικών ζωών γιατί η ταινία είναι η ίδια.

Το ανθρώπινο όν έχει ένα τρία τα εκατό Ουσία ελεύθερη και ενενήντα επτά τα εκατό Ουσία εγκλωβισμένη μέσα στα Εγώ.

Στην επιστροφή, το τρία τα εκατό ελεύθερης Ουσίας εμποτίζει ολοκληρωτικά το γονιμοποιηθέν αυγό. Ασυζητητί, συνεχίζουμε στην σπορά των απογόνων μας.

Η Προσωπικότητα είναι διαφορετική. Δεν υπάρχει κανένα αύριο για την προσωπικότητα του νεκρού. Αυτή η τελευταία διαλύεται σιγά - σιγά στο πάνθεον ή νεκροταφείο.

Στο νεογέννητο ενσωματώνεται μόνο το μικρό ποσοστό ελεύθερης Ουσίας. Αυτό δίνει στο πλάσμα αυτοσυνειδησία και εσωτερική ομορφιά.

Τα διάφορα Εγώ που επιστρέφουν, κάνουν βόλτες γύρω από το νεογέννητο, πηγαινοέρχονται ελεύθερα οπουδήποτε, θα ήθελαν να μπουν μέσα στην οργανική μηχανή, όμως αυτό δεν είναι δυνατόν όσο δεν έχει δημιουργηθεί μία νέα προσωπικότητα.

Συμφέρει να ξέρουμε ότι η προσωπικότητα είναι ενεργειακή και ότι σχηματίζεται με την εμπειρία μέσα από το χρόνο.

Είναι γραμμένο ότι η προσωπικότητα πρέπει να δημιουργηθεί κατά την διάρκεια των πρώτων επτά χρόνων της παιδικής ηλικίας και ότι μετά ενισχύεται και δυναμώνει με όλες τις εμπειρίες της πρακτικής ζωής.

Τα Εγώ αρχίζουν να παρεμβαίνουν μέσα στην οργανική μηχανή λίγο - λίγο κατά το μέτρο που η νέα προσωπικότητα διαμορφώνεται ..

Ο θάνατος είναι μια αφαίρεση κλασμάτων, όταν τελειώσει το μαθηματικό εγχείρημα, το μόνο που συνεχίζει είναι οι Αξίες. (αυτές είναι τα Εγώ, καλά και κακά, χρήσιμα και άχρηστα, θετικά και αρνητικά).

Οι Αξίες στο αστρικό φως έλκονται και απωθούνται μεταξύ τους σύμφωνα με τους νόμους του Παγκόσμιου Μαγνητισμού.

Εμείς είμαστε μαθηματικά σημεία στο διάστημα που χρησιμεύουμε σαν οχήματα σε καθορισμένα σύνολα Αξιών.

Μέσα στην ανθρώπινη προσωπικότητα του καθένα μας υπάρχουν πάντα οι αξίες αυτές που χρησιμεύουν σαν βάση στο Νόμο της Υποτροπής.

Όλα ξανασυμβαίνουν έτσι όπως διαδικάστηκαν συν το αποτέλεσμα ή τις επιπτώσεις των προηγούμενων μας πράξεων.

Καθώς συμβαίνει να υπάρχουν μέσα στον καθένα μας πολλά Εγώ από προηγούμενες ζωές, μπορούμε να βεβαιώσουμε με έμφαση ότι καθένα από αυτά είναι ένα διαφορετικό πρόσωπο.

Αυτό μας καλεί να καταλάβουμε ότι μέσα στον καθένα μας ζουν πάρα πολλά πρόσωπα με διαφορετικές υποχρεώσεις.

Μέσα στην προσωπικότητα ενός ληστή υπάρχει μια πραγματική σπηλιά ληστών, μέσα στην προσωπικότητα ενός ανθρωποκτόνου υπάρχει ολόκληρη λέσχη φονιάδων. Μέσα στην προσωπικότητα ενός λάγνου υπάρχει ένα πορνείο. Μέσα στην προσωπικότητα οποιασδήποτε πόρνης υπάρχει ολόκληρο πορνείο, κλπ.

Καθένα από τα πρόσωπα αυτά που κουβαλάμε μέσα στην ίδια μας την προσωπικότητα, έχει τα προβλήματά του και τις υποχρεώσεις του.

Άνθρωποι που ζουν μέσα στους ανθρώπους, πρόσωπα που ζουν μέσα στα πρόσωπα. Αυτό είναι αναπόφευκτο, αναμφισβήτητο.

Το πιο σοβαρό είναι ότι καθένα από τα άτομα αυτά ή Εγώ που ζουν μέσα μας έρχεται από αρχαίες υπάρξεις και έχει καθορισμένες υποχρεώσεις.

Το Εγώ που στην περασμένη ύπαρξη είχε μια ερωτική περιπέτεια στην ηλικία των τριάντα ετών, στην νέα ύπαρξη θα περιμένει αυτήν την ηλικία για να εκδηλωθεί και όταν φτάσει η στιγμή θα αναζητήσει το πρόσωπο των ονείρων του, θα έρθει σε τηλεπαθητική επαφή με αυτό και στο τέλος θα έρθει η επανασύνδεση και η επανάληψη της σκηνης.

Το Εγώ που στην ηλικία των σαράντα ετών είχε μια δικαστική υπόθεση για υλικά αγαθά, στην νέα ύπαρξη θα περιμένει αυτήν την ηλικία για να επαναλάβει το ίδιο ζήτημα.

Το Εγώ που στην ηλικία των είκοσι πέντε ετών τσακώθηκε με έναν άλλο στην καντίνα ή το μπαρ, θα περιμένει στην νέα ύπαρξή του την νέα ηλικία των εικοσιπέντε ετών για να αναζητήσει τον αντίπαλό του και να επαναλάβει την τραγωδία.

Αναζητιούνται μεταξύ τους τα Εγώ του ενός και του άλλου υποκειμένου μέσω των τηλεπαθητικών κυμάτων και μετά ξανασυναντιούνται για να επαναλάβουν μηχανικά τα ίδια.

Αυτή είναι πραγματικά η μηχανή του Νόμου της Υποτροπής, αυτή είναι η τραγωδία της ζωής.

Μέσα από χιλιάδες χρόνια, οι διάφορες προσωπικότητες ξανασυναντιούνται για να ξαναζήσουν τα ίδια δράματα, κωμωδίες και τραγωδίες.

Το ανθρώπινο άτομο δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια μηχανή στην υπηρεσία αυτών των Εγώ με τις τόσες υποχρεώσεις.

Το χειρότερο όλου αυτού του ζητήματος είναι ότι όλες αυτές οι υποχρεώσεις των ανθρώπων, που φέρουμε στο

εσωτερικό μας, εκπληρώνονται χωρίς προηγουμένως να λάβει η δική μας κατανόηση καμιά πληροφορία.

Η ανθρώπινη προσωπικότητά μας, με αυτήν την έννοια, μοιάζει με κάρο συρόμενο από πολλά άλογα.

Υπάρχουν ζωές ακριβέστατης επανάληψης, υποτροπιάζουσες υπάρξεις που ποτέ δεν αλλάζουν.

Με κανένα τρόπο δε θα μπορούσαν να επαναληφθούν οι κωμωδίες, τα δράματα και οι τραγωδίες της ζωής πάνω στην οθόνη της ύπαρξης, αν δεν υπήρχαν ηθοποιοί.

Οι ηθοποιοί όλων αυτών των σκηνών είναι τα Εγώ που κουβαλάμε μέσα μας και που έρχονται από αρχαίες υπάρξεις.

Αν διαλύσουμε τα Εγώ του θυμού, οι τραγικές σκηνές βίας σταματάνε αναπόφευκτα.

Αν διαλύσουμε σε κοσμική σκόνη τους μυστικούς πράκτορες της απληστίας, τα προβλήματά της θα σταματήσουν ολοκληρωτικά.

Αν εκμηδενίσουμε τα Εγώ της λαγνείας, οι σκηνές της πορνείας και της ασέλγειας σταματάνε.

Αν κάνουμε στάχτη τα μυστικά πρόσωπα του φθόνου, τα γεγονότα του θα κλείσουν ριζικά.

Αν σκοτώσουμε τα Εγώ της περηφάνιας, της ματαιοδοξίας, της έπαρσης, της αυτοσημασίας, οι γελοίες σκηνές αυτών των ελαττωμάτων θα σταματήσουν από έλλειψη ηθοποιών.

Αν εξαλείψουμε από τον ψυχισμό μας τους παράγοντες της τεμπελιάς, της αδράνειας, της αστάθειας, οι φριχτές σκηνές αυτού του είδους των ελαττωμάτων δε θα μπορέσουν να επαναληφθούν από έλλειψη ηθοποιών.

Αν κονιορτοποιήσουμε τα απαίσια Εγώ της λαιμαργίας, της βουλιμίας, θα σταματήσουν τα συμπόσια, τα μεθύσια, κλπ, από έλλειψη ηθοποιών.

Όπως συμβαίνει και αυτά τα πολλαπλά Εγώ διαδικάζονται δυστυχώς στα διάφορα Επίπεδα του Είναι, γίνεται αναγκαίο να γνωρίσουμε τις αιτίες τους, την καταγωγή

τους και τις χριστικές διαδικασίες που τελικά θα πρέπει να μας οδηγήσουν στο θάνατο του εαυτού μας και στην τελική λύτρωση.

Η μελέτη του Εσώτερου Χριστού, η μελέτη του Χριστικού εσωτερισμού είναι βασική, όταν πρόκειται να προκαλέσουμε μέσα μας μια ριζική και οριστική αλλαγή. Αυτό είναι που θα μελετήσουμε σε επόμενα κεφάλαια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Ο ΕΣΩΤΕΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Ο Χριστός είναι η Φωτιά της Φωτιάς, η Φλόγα της Φλόγας, η Αστρική Υπογραφή της Φωτιάς.

Πάνω στον Σταυρό του Μάρτυρα του Γολγοθά καθορίζεται το Μυστήριο του Χριστού με μία μόνο λέξη που αποτελείται από τέσσερα γράμματα: INRI, «IGNIS NATURA RENOVATUR INTEGRAM» (Η Φωτιά Ανανεώνει Ακατάπαυστα την Φύση).

Ο ερχομός του Χριστού στην καρδιά του Ανθρώπου, μας αλλάζει ριζικά.

Ο Χριστός είναι ο ΗΛΙΑΚΟΣ ΛΟΓΟΣ, Πολλαπλή και Τέλεια Ενότητα. Ο Χριστός είναι η ζωή που πάλλεται σε ολόκληρο το σύμπαν, είναι αυτό που είναι, αυτό που πάντοτε ήταν και που πάντοτε θα είναι.

Έχουν ειπωθεί πολλά πάνω στο Κοσμικό Δράμα. Ασυζητητί, το Δράμα αυτό σχηματίζεται από τα τέσσερα Ευαγγέλια.

Μας έχει ειπωθεί ότι το Κοσμικό Δράμα το έφεραν οι Ελοΐμ στην Γη. Ο μεγάλος Κύριος της Ατλαντίδας αντιπροσώπευσε το Δράμα αυτό με Σάρκα και Οστά.

Ο Μεγάλος Καβίρ Ιησούς ανέλαβε επίσης να αντιπροσωπεύσει το ίδιο Δράμα δημόσια στην Ιερή Γη.

Και να γεννιόταν ο Χριστός χίλιες φορές στην Βηθλεέμ, δε θα χρησίμευε σε τίποτε αν δεν γεννηθεί επίσης και στην καρδιά μας.

Και να θανατωνόταν και να ανασταίνονταν την τρίτη μέρα μέσα απ' τους νεκρούς, σε τίποτα δε θα χρησίμευε αυτό αν δεν πεθάνει και αναστηθεί μέσα μας επίσης.

Το να προσπαθεί κανείς να ανακαλύψει την φύση και την ουσία της φωτιάς, είναι να προσπαθεί κανείς να ανακαλύψει το Θεό του οποίου η πραγματική παρουσία πάντα αποκαλύφθηκε κάτω από την πύρινη εμφάνιση.

Η φλεγόμενη βάτος (Έξοδος, κεφ 3, παρ 2) και η Πυρκαγιά του Σινά στην παράδοση των Δέκα Εντολών (Έξοδος, κεφ. 19, παρ. 18) είναι δύο εκδηλώσεις μέσα από τις οποίες, ο Θεός εμφανίστηκε στο Μωϋσή.

Κάτω από την μορφή κάποιου όντος από Ίασπι και Σαρδόνυχα, στο χρώμα της φλόγας, καθισμένο σε θρόνο πυρακτωμένο και λαμπρό, ο Άγιος Ιωάννης περιγράφει τον ιδιοκτήτη του Σύμπαντος (Αποκάλυψη, κεφ. 4, παρ. 3-5).

Ο Θεός μας είναι μια αδηφάγος φωτιά, γράφει ο Απόστολος Παύλος στην Επιστολή του προς Εβραίους.

Ο Εσώτερος Χριστός, η Ουράνια Φωτιά, πρέπει να γεννηθεί μέσα μας και γεννιέται στ' αλήθεια όταν έχουμε προχωρήσει αρκετά στην Ψυχολογική Δουλειά.

Ο Εσώτερος Χριστός πρέπει να εξαλείψει από την Ψυχολογική μας Φύση τις ίδιες τις αιτίες του λάθους, τα ΕΓΩ ΑΙΤΙΕΣ.

Δεν θα ήταν πιθανή η διάλυση των αιτιών του Εγώ, όσο ο Εσώτερος Χριστός δεν έχει γεννηθεί μέσα μας.

Η Ζωτική και Φιλοσοφική Φωτιά, ο Εσώτερος Χριστός είναι η Φωτιά της Φωτιάς, το αγνό του αγνού.

Η Φωτιά μάς τυλίγει και μας λούζει από παντού, μας έρχεται από τον αέρα, από το νερό και από την ίδια την γη, που είναι οι συντηρητές της και τα διάφορα οχήματα της.

Η Ουράνια Φωτιά πρέπει να αποκρυσταλλωθεί μέσα μας, είναι ο Εσώτερος Χριστός, ο εσωτερικός βαθύς Σωτήρας μας.

Ο Εσώτερος Χριστός, πρέπει να πάρει την ευθύνη ολόκληρου του Ψυχισμού μας, των Πέντε Κυλίνδρων της οργανικής μηχανής, όλων μας των Διανοητικών, Συγκινησιακών, Κινητικών, Ενστικτωδών και Σεξουαλικών διαδικασιών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Η ΧΡΙΣΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Ο Εσώτερος Χριστός αναδύεται εσωτερικά στην Δουλειά την σχετική με την διάλυση του Ψυχολογικού Εγώ.

Σαφώς, ο Εσωτερικός Χριστός έρχεται μόνο στην κορυφαία στιγμή των σκόπιμων προσπαθειών μας και των θεληματικών ταλαιπωριών μας.

Η έλευση της Χριστικής φωτιάς είναι το πιο σημαντικό γεγονός της ίδιας μας της ζωής.

Ο Εσώτερος Χριστός παίρνει τότε την ευθύνη όλων των διανοητικών, συγκινησιακών, κινητικών, ενστικτωδών και σεξουαλικών διαδικασιών μας.

Ασυζητητί, ο Εσώτερος Χριστός είναι ο βαθύς εσωτερικός μας Σωτήρας.

Αυτός, ενώ είναι τέλειος, μπαίνοντας μέσα μας θα έμοιαζε ατελής, ενώ είναι αγνός, θα φαινόταν σα να μην ήταν, ενώ είναι δίκαιος θα έμοιαζε σα να μην ήταν.

Αυτό είναι παρόμοιο με τις διάφορες αντανάκλασεις του φωτός. Αν χρησιμοποιούμε μπλε ματογυάλια, όλα θα μας φαίνονται μπλε και αν χρησιμοποιούμε κόκκινου χρώματος, θα βλέπουμε όλα τα πράγματα με το χρώμα αυτό.

Αυτός, αν και είναι λευκός, όταν ιδωθεί απ' έξω, καθένας θα τον δει μέσα από το ψυχολογικό γυαλί με το οποίο τον κοιτάζει, γι' αυτό είναι που δεν τον βλέπουν οι άνθρωποι κοιτώντας τον.

Παίρνοντας την ευθύνη όλων των ψυχολογικών διαδικασιών μας, ο Κύριος της τελειότητας υποφέρει ανείπωτα.

Μετατρεμένος σε άνθρωπο ανάμεσα σε ανθρώπους, πρέπει να περάσει από πολλές δοκιμασίες και να υποφέρει ανείπωτους πειρασμούς.

Ο πειρασμός είναι φωτιά, ο θρίαμβος πάνω στον πειρασμό είναι φως.

Ο Μυημένος πρέπει να μάθει να ζει επικίνδυνα. Έτσι είναι γραμμένο. Αυτό το ξέρουν οι Αλχημιστές.

Ο Μυημένος πρέπει να διατρέξει με αποφασιστικότητα στο μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού. στην μια πλευρά και στην άλλη του δύσκολου δρόμου υπάρχουν τρομαχτικοί άβυσσοι.

Στο δύσκολο Μονοπάτι της διάλυσης του Εγώ υπάρχουν περίπλοκοι δρόμοι που έχουν την ρίζα τους ακριβώς στον πραγματικό δρόμο.

Σαφώς, από το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού ξεκινούν πολλά μονοπάτια που δεν οδηγούν πουθενά. Μερικά από αυτά μας οδηγούν στην άβυσσο και στην απελπισία.

Υπάρχουν μονοπάτια που θα μπορούσαν να μας κάνουν μεγαλειότητες αυτών ή εκείνων των περιοχών του Σύμπαντος, όμως που με κανένα τρόπο δε θα μας έφερναν την επιστροφή στην αγκαλιά του Αιώνιου Κοινού Κοσμικού Πατέρα.

Υπάρχουν μονοπάτια γοητευτικά, με αγιότατη εμφάνιση, άφατα. Δυστυχώς, μπορούν μόνο να μας οδηγήσουν στην βυθισμένη καθοδική εξέλιξη των κόσμων της κόλασης.

Στην Δουλειά της διάλυσης του Εγώ, χρειάζεται να παραδοθούμε απόλυτα στον Εσώτερο Χριστό.

Μερικές φορές, εμφανίζονται προβλήματα που δύσκολα λύνονται. Αμέσως ο δρόμος χάνεται σε ανεξήγητους λαβύρινθους και δεν ξέρουμε από πού συνεχίζει. Μόνο η απόλυτη υπακοή στον Εσωτερικό Χριστό και στον Πατέρα

που βρίσκεται εν κρυπτώ μπορεί σε παρόμοιες περιπτώσεις να μας προσανατολίσει σοφά.

Το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού είναι γεμάτο κινδύνους από μέσα κι απ' έξω.

Η συμβατική ηθική δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Η ηθική είναι δέσμια των συνηθειών, της εποχής, του τόπου.

Αυτό που σε περασμένες εποχές υπήρξε ηθικό, τώρα καταλήγει να είναι ανήθικο. Ότι υπήρξε ηθικό το Μεσαίωνα, σ' αυτούς τους μοντέρνους καιρούς μπορεί να καταλήξει ανήθικο. Αυτό που είναι ηθικό σε μια χώρα, είναι ανήθικο σε άλλη, κλπ.

στην Δουλειά της διάλυσης του Εγώ, συμβαίνει μερικές φορές, όταν σκεφτόμαστε ότι πηγαίνουμε πολύ καλά, να καταλήγουμε να πηγαίνουμε πολύ άσχημα.

Οι αλλαγές είναι απαραίτητες κατά την διάρκεια της εσωτεριστικής προόδου, όμως οι αντιδραστικοί άνθρωποι παραμένουν εγκλωβισμένοι στο παρελθόν, απολιθώνονται στο χρόνο και βροντούν και αστράφτουν ενάντια μας, κατά το μέτρο που πραγματοποιούμε ψυχολογικές προόδους σε βάθος και ριζικές αλλαγές.

Οι άνθρωποι δεν αντέχουν τις αλλαγές του Μυημένου, θέλουν να συνεχίσει να είναι απολιθωμένος σε πολλαπλά χθες.

Οποιαδήποτε αλλαγή που πραγματοποιεί ο Μυημένος, χαρακτηρίζεται αμέσως σαν ανήθικη.

Βλέποντας τα πράγματα από αυτήν την γωνία, στο φως της Χριστικής Δουλειάς, μπορούμε να ξεκαθαρίσουμε σαφώς, την αναποτελεσματικότητα των διαφόρων ηθικών κανόνων που έχουν γραφτεί στον κόσμο.

Ασυζητητί, ο εκδηλωμένος Χριστός και παρόλα αυτά, κρυφός, στην καρδιά του αληθινού Ανθρώπου, όταν παίρνει την ευθύνη των διαφόρων ψυχολογικών μας καταστάσεων, καθώς είναι άγνωστος για τον κόσμο, αξιολογείται εκ των

πραγμάτων σαν σκληρός, ανήθικος και διεστραμμένος.

Καταλήγει να είναι παράδοξο το ότι οι άνθρωποι λατρεύουν το Χριστό και παρ' όλα αυτά, του προσάπτουν τόσους φρικώδεις χαρακτηρισμούς.

Ολοφάνερα, οι ασυνείδητοι και κοιμισμένοι άνθρωποι θέλουν μόνο έναν ιστορικό, ανθρωπομορφικό Χριστό, αγαλμάτων και άρρηκτων δογμάτων, στον οποίο να μπορούν να βολεύουν εύκολα όλους τους κανόνες της αδέξιας και οπισθοδρομικής ηθικής τους και όλες τις προκαταλήψεις και τις συνθήκες τους.

Ο κόσμος δε μπορεί ποτέ να κατανοήσει τον Εσώτερο Χριστό στην καρδιά του ανθρώπου. Τα πλήθη λατρεύουν μόνο το άγαλμα του Χριστού και αυτό είναι όλο.

Όταν κανείς μιλά στα πλήθη, όταν κανείς τους δηλώνει την σκληρή πραγματικότητα του Επαναστατικού Χριστού, του Κόκκινου Χριστού, του Χριστού Αντάρτη, αμέσως δέχεται προσδιορισμούς όπως: Βλάσφημος, αιρετικός, κακόβουλος, βέβηλος, ιερόσυλος, κλπ.

Έτσι είναι τα πλήθη, πάντα ασυνείδητα, πάντα κοιμισμένα. Τώρα θα καταλάβουμε γιατί ο σταυρωμένος Χριστός στο Γολγοθά αναφωνεί με όλες τις δυνάμεις της ψυχής του: Πατέρα μου, συγχώρησέ τους γιατί δε γνωρίζουν τι κάνουν!

Ο Χριστός ο ίδιος, ενώ είναι Ένας, εμφανίζεται σαν πολλοί. Γι' αυτό ειπώθηκε ότι είναι Πολλαπλή και Τέλεια Ενότητα. Σε αυτόν που ξέρει, ο λόγος δίνει δύναμη. Κανείς δεν τον πρόφερε, κανείς δεν θα τον προφέρει, παρά μόνον εκείνος που ΤΟΝ ΕΧΕΙ ΕΝΣΑΡΚΩΜΕΝΟ.

Να τον ενσαρκώνουμε είναι το βασικό στην προχωρημένη Δουλειά του πολλαπλού Εγώ.

Ο κύριος της τελειότητας δουλεύει μέσα μας, κατά το μέτρο που προσπαθούμε συνειδητά στην Δουλειά με τον εαυτό μας.

Γίνεται τρομαχτικά επίπονη η Δουλειά που ο Εσώτερος Χριστός πρέπει να πραγματοποιήσει μέσα στον ίδιο μας τον ψυχισμό.

Είναι αλήθεια ότι ο Εσωτερικός μας Δάσκαλος πρέπει να ζήσει όλο το δρόμο του μαρτυρίου του στα ίδια τα βάθη της ίδιας μας της ψυχής.

Είναι γραμμένο: Συν Αθηνά και χείρα κίνει. Επίσης είναι γραμμένο: Βοηθήσου και εγώ θα σε βοηθήσω.

Η ικεσία στην Θεϊκή Μητέρα Κουνταλίνα είναι βασική όταν πρόκειται να διαλύσουμε ανεπιθύμητα ψυχικά επιπρόσθετα, όμως ο Εσώτερος Χριστός στα πιο απομακρυσμένα βάθη του εαυτού μας ενεργεί σοφά σύμφωνα με τις ίδιες τις ευθύνες που Αυτός ρίχνει πάνω στους ώμους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Ο ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ασυζητητί, υπάρχει κάποια σκοτεινή πλευρά του ίδιου μας του εαυτού που δε γνωρίζουμε ή δε δεχόμαστε. Πρέπει να φέρουμε το φως της Συνείδησης σε αυτήν την σκοτεινή πλευρά του εαυτού μας.

Όλος το αντικείμενο των Γνωστικών σπουδών μας είναι να καταφέρουμε ώστε η γνώση του εαυτού μας να γίνει πιο συνειδητή.

Όταν υπάρχουν πολλά πράγματα στον εαυτό μας που δε γνωρίζουμε ούτε και τα δεχόμαστε, τότε τα πράγματα αυτά μας περιπλέκουν τρομαχτικά την ζωή και στ' αλήθεια προκαλούν διάφορες τυχαίες καταστάσεις που θα μπορούσαν να αποφευχθούν μέσα από την γνώση του εαυτού.

Το χειρότερο από όλα αυτά είναι ότι προβάλλουμε την άγνωστη και ασυνείδητη αυτή πλευρά του εαυτού μας σε άλλα άτομα και τότε την βλέπουμε σε αυτά.

Για παράδειγμα: Τα βλέπουμε σαν να ήταν απατεώνες, άπιστα, τσιγκούνηδες, κλπ, σε σχέση με ότι κουβαλάμε στο εσωτερικό μας.

Η Γνώση, ειδικά πάνω σε αυτό λέει ότι ζούμε σ' ένα πολύ μικρό μέρος του εαυτού μας. Αυτό σημαίνει ότι η Συνείδησή μας εκτείνεται μόνο σ' ένα μέρος πολύ περιορισμένο του εαυτού μας.

Η ιδέα της Γνωστικής Εσωτεριστικής Δουλειάς είναι να επεκτείνουμε σαφώς την ίδια μας την Συνείδηση.

Αναμφίβολα, όσο δε σχετιζόμαστε καλά με τον εαυτό μας, ούτε με τους άλλους θα σχετιζόμαστε καλά και το αποτέλεσμα θα είναι συγκρούσεις παντός είδους.

Είναι απαραίτητο να φτάσουμε να είμαστε πολύ πιο συνειδητοί του εαυτού μας μέσα από την άμεση αυτοπαρατήρησή του.

Ένας γενικός Γνωστικός κανόνας στην Εσωτεριστική Γνωστική Δουλειά είναι ότι όταν δεν καταλαβαινόμαστε με ένα πρόσωπο, μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι αυτό είναι το ίδιο σημείο ενάντια στο οποίο πρέπει να δουλέψουμε με τον εαυτό μας.

Αυτό που τόσο κριτικάρουμε στους άλλους είναι κάτι που αναπαύεται στην σκοτεινή πλευρά του εαυτού μας και που δεν το γνωρίζουμε ούτε θέλουμε να το αναγνωρίσουμε.

Όταν βρισκόμαστε σε μια τέτοια κατάσταση, η σκοτεινή μας πλευρά είναι πολύ μεγάλη, όταν όμως το φως της αυτοπαρατήρησης του εαυτού μας φωτίζει αυτήν την σκοτεινή πλευρά, η Συνείδηση μεγαλώνει μέσα από την γνώση του εαυτού.

Αυτό είναι το Μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού, πιο πικρό και από την χολή. Πολλοί το ξεκινούν, πολύ σπάνιοι είναι αυτοί που φτάνουν στο τέρμα.

Όπως ακριβώς η Σελήνη έχει μια κρυφή πλευρά που δε φαίνεται, μια άγνωστη πλευρά, έτσι επίσης συμβαίνει με την Ψυχολογική Σελήνη που φέρουμε στο εσωτερικό μας.

Σαφώς αυτή η Ψυχολογική Σελήνη είναι σχηματισμένη από το Εγώ, τον εαυτό μου, Εμένα τον ίδιο.

Σε αυτήν την Ψυχολογική Σελήνη κουβαλάμε απάνθρωπα στοιχεία που τρομάζουν, που τρομοκρατούν και που με κανένα τρόπο δε θα δεχόμαστε ότι έχουμε.

Σκληρός δρόμος είναι αυτός της ΕΣΩΤΕΡΗΣ ΑΥΤΟΠΡΑΓΜΑΤΩΣΗΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ. Πόσα χάσματα. Πόσο δύσκολα βήματα. Πόσοι φοβεροί λαβύρινθοι!

Μερικές φορές ο εσωτερικός δρόμος, μετά από πολλές στροφές και περιστροφές, τρομαχτικές ανόδους και επικινδυνότητες καθόδους, χάνεται σε αμμώδεις ερήμους, δεν ξέρουμε προς τα πού συνεχίζει και ούτε μία αχτίδα φωτός δεν τον φωτίζει.

Μονοπάτι γεμάτο κινδύνους από μέσα κι απ' έξω. Δρόμος ανείπτων μυστηρίων όπου φυσά μόνο μια πνοή θανάτου.

Σε αυτόν τον εσωτερικό δρόμο, όταν ένας πιστεύει ότι προχωρά πολύ καλά, στην πραγματικότητα πάει πολύ άσχημα.

Σε αυτόν τον εσωτερικό δρόμο όταν ένας νομίζει ότι πάει πολύ άσχημα, συμβαίνει να πηγαίνει πολύ καλά.

Σε αυτόν το μυστικό δρόμο υπάρχουν στιγμές όπου κανείς δεν ξέρει ποιο είναι το καλό ούτε ποιο είναι το κακό.

Αυτό που κανονικά απαγορεύεται, μερικές φορές καταλήγει να είναι το σωστό. Έτσι είναι ο εσωτερικός δρόμος

...

Όλοι οι ηθικοί κανόνες στον εσωτερικό δρόμο περιττεύουν. Μια ωραία παροιμία ή ένα ωραίο ηθικό δίδαγμα, σε μια δεδομένη στιγμή μπορεί να γίνει πολύ σοβαρό εμπόδιο για την Εσώτερη Αυτοπραγμάτωση του Είναι.

Ευτυχώς ο Εσώτερος Χριστός από τα ίδια τα βάθη του Είναι μας, δουλεύει εντατικά, υποφέρει, κλαίει, διαλύει επικινδυνότατα στοιχεία που φέρουμε στο εσωτερικό μας.

Ο Χριστός γεννιέται σαν ένα μωρό στην καρδιά του Ανθρώπου, όμως κατά το μέτρο που προχωρά εξαλείφοντας τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φέρουμε μέσα μας, λίγο-λίγο μεγαλώνει μέχρι να μετατραπεί σε έναν ολοκληρωμένο Άνθρωπο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ

Στην βαθιά εσωτερική δουλειά, μέσα στο πεδίο της αυστηρής ψυχολογικής αυτοπαρατήρησης, πρέπει να ζήσουμε άμεσα όλο το κοσμικό δράμα.

Ο Εσώτερος Χριστός πρέπει να εξαλείψει όλα τα ανεπιθύμητα στοιχεία που κουβαλάμε μέσα μας.

Τα πολλαπλά ψυχικά ακόλουθα στα ψυχολογικά μας βάθη φωνάζουν ζητώντας την σταύρωση του Εσωτερικού Κυρίου.

Ασυζητητί, καθένας από μας φέρει μέσα στον ψυχισμό του τους τρεις προδότες.

Ο Ιούδας, το δαιμόνιο της επιθυμίας. Ο Πιλάτος, το δαιμόνιο του νου. Ο Καϊάφας, το δαιμόνιο της κακής θέλησης.

Αυτοί οι τρεις Προδότες σταυρώνουν τον Κύριο των Τελειοτήτων μέσα στα ίδια τα βάθη της ψυχής μας.

Πρόκειται για τρεις συγκεκριμένους τύπους βασικών απάνθρωπων στοιχείων στο κοσμικό δράμα.

Αναμφίβολα το αναφερθέν δράμα βιώνεται πάντα κρυφά στα βάθη της υπερθετικής Συνείδησης του Είναι.

Το κοσμικό δράμα δεν είναι αποκλειστική ιδιοκτησία του Μεγάλου Καβίρ Ιησού όπως υποθέτουν πάντα οι αγνοούντες μορφωμένοι.

Οι Μυημένοι όλων των εποχών, οι Δάσκαλοι όλων των αιώνων, έπρεπε να ζήσουν το κοσμικό δράμα μέσα τους, εδώ και τώρα.

Όμως, ο Ιησούς ο Μεγάλος Καβίρ είχε την τόλμη να αντιπροσωπεύσει αυτό το εσώτερο δράμα δημόσια, στον

δρόμο και στο φως της ημέρας, για να ανοίξει την έννοια της μύησης σε όλα τα ανθρώπινα πλάσματα, χωρίς διαφοροποιήσεις φυλής, φύλου, τάξης ή χρώματος.

Είναι θαυμάσιο το ότι υπήρξε κάποιος που δίδαξε δημόσια το εσώτερο δράμα σε όλους τους λαούς της γης.

Ο Εσώτερος Χριστός, χωρίς να είναι λάγνος πρέπει να εξαλείψει από μέσα του τα ψυχολογικά στοιχεία της λαγνείας.

Ο Εσώτερος Χριστός, ενώ είναι από μόνος του ειρήνη και αγάπη, πρέπει να εξαλείψει από μέσα του τα ανεπιθύμητα στοιχεία της οργής.

Ο Εσώτερος Χριστός, χωρίς να είναι άπληστος, πρέπει να εξαλείψει από μέσα του τα ανεπιθύμητα στοιχεία της απληστίας.

Ο Εσώτερος Χριστός, χωρίς να είναι φθονερός, πρέπει να εξαλείψει από μέσα του τα ψυχικά επιπρόσθετα του φθόνου.

Ο Εσώτερος Χριστός, ενώ είναι τέλεια ταπεινοφροσύνη, απέραντη μετριοφροσύνη, απόλυτη απλότητα, πρέπει να εξαλείψει από μέσα του τα αηδιαστικά στοιχεία της περηφάνιας, της ματαιοδοξίας, της υπεροψίας.

Ο Εσώτερος Χριστός, ο Λόγος, ο Δημιουργικός Λόγος, που ζει πάντα σε συνεχή δραστηριότητα, πρέπει να εξαλείψει στο εσωτερικό μας, στον εαυτό του και από μόνος του τα ανεπιθύμητα στοιχεία της αδράνειας, της τεμπελιάς, της ακινησίας.

Ο Κύριος της Τελειότητας, συνηθισμένος σε όλες τις νηστείες, εγκρατής, ποτέ φίλος των μεθυσιών και των μεγάλων συμποσίων, πρέπει να εξαλείψει από μέσα του τα απαίσια στοιχεία της λαιμαργίας.

Περίεργη συμβίωση αυτή του Χριστού-Ιησού. Ο Χριστός-Άνθρωπος. Σπάνια ανάμιξη του Θείου και του ανθρώπινου, του τέλειου και του ατελούς. Πάντα σταθερή δοκιμασία για τον Λόγο.

Το πιο ενδιαφέρον όλων αυτών είναι ότι ο Μυστικός Χριστός είναι πάντα ο θριαμβευτής. Κάποιος που νικά σταθερά τα σκοτάδια. Κάποιος που εξαλείφει τα σκοτάδια μέσα στον εαυτό του, εδώ και τώρα.

Ο Μυστικός Χριστός είναι ο Κύριος της Μεγάλης Ανταρσίας, που απορρίπτουν οι Ιερείς, οι Γέροντες και οι Γραμματείς του ναού.

Οι Ιερείς τον μισούν. Δηλαδή, δεν τον καταλαβαίνουν, θέλουν ο Κύριος των Τελειοτήτων να ζει αποκλειστικά στο χρόνο σύμφωνα με τα άρρηκτα δόγματά τους.

Οι Γέροντες, δηλαδή, της γης οι κάτοικοι, οι καλοί οικοδεσπότες, οι συνετοί άνθρωποι, οι πεπειραμένοι άνθρωποι, μισούν τον Λόγο, τον Κόκκινο Χριστό, το Χριστό της Μεγάλης Ανταρσίας, γιατί αυτός ξεφεύγει από τον κόσμο, από τις συνήθειες και τα απαρχαιωμένα έθιμά τους, τα αντιδραστικά και απολιθωμένα σε πολλά χθες.

Οι Γραμματείς του ναού, οι απατεώνες της διανόησης μισούν τον Εσώτερο Χριστό γιατί αυτός είναι η αντίθεση του Αντίχριστου, του εκδηλωμένου εχθρού όλου αυτού του σκουπιδοτόπου των πανεπιστημιακών θεωριών που τόσο αφθονεί στις αγορές σωμάτων και ψυχών.

Οι τρεις Προδότες μισούν θανάσιμα το Μυστικό Χριστό και τον οδηγούν στο θάνατο μέσα σε μας τους ίδιους και μέσα στον ίδιο μας τον ψυχολογικό χώρο.

Ο Ιούδας, το δαιμόνιο της επιθυμίας, πάντα πουλάει τον Κύριο για τριάντα αργύρια. Δηλαδή, για αλκοολούχα ποτά, για λεφτά, φήμη, ματαιότητες, πορνείες, μοιχείες, κλπ.

Ο Πιλάτος, το δαιμόνιο του νου, πάντα «νίπτει τας χείρας», πάντα δηλώνει αθώος, ποτέ δε φταίει, δικαιολογείται συνεχώς στον εαυτό του και στους άλλους, ψάχνει υπεκφυγές, προφάσεις για να ξεφύγει από τις ίδιες του τις ευθύνες, κλπ.

Ο Καϊάφας, το δαιμόνιο της κακής θέλησης, προδίδει διαρκώς τον Κύριο μέσα μας. Ο Λατρευτός Εσώτερος του δίνει το ραβδί για να βοσκήσει τα πρόβατά του, εντούτοις ο

κυνικός προδότης μετατρέπει το βωμό σε κρεβάτι των ηδονών, διαρκώς πορνεύεται, μοιχεύει, πουλά τα μυστήρια, κλπ.

Αυτοί οι τρεις Προδότες κάνουν τον Λατρευτό Εσώτερο Κύριο να υποφέρει κρυφά χωρίς καμιά ευσπλαχνία.

Ο Πιλάτος του βάζει αγκαθωτό στεφάνι στους κροτάφους, τα κακοήθη Εγώ τον μαστιγώνουν, τον βρίζουν, τον κακολογούν στον ψυχολογικό εσώτερο χώρο χωρίς οίκτο κανενός είδους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

ΤΑ ΕΓΩ ΑΙΤΙΕΣ

Τα πολυάριθμα υποκειμενικά στοιχεία που αποτελούν το Εγώ έχουν αιτιατές ρίζες.

Τα Εγώ αιτίες είναι συνδεδεμένα με τους νόμους της Αιτίας και του Αποτελέσματος. Σαφώς δε μπορεί να υπάρξει αιτία χωρίς αποτέλεσμα, ούτε αποτέλεσμα χωρίς αιτία. Αυτό είναι αναντίρρητο, αναμφισβήτητο.

Θα ήταν αδιανόητη η εξάλειψη των διαφόρων απάνθρωπων στοιχείων που φορτωνόμαστε στο εσωτερικό μας, αν δεν εξαλείψαμε ριζικά τις εγγενείς αιτίες των ψυχολογικών μας ελαττωμάτων.

Σαφώς τα Εγώ αιτίες βρίσκονται συνδυασμένα εσώτατα με καθορισμένα καρμικά χρέη.

Μόνο η πιο βαθιά μετάνοια και οι αντίστοιχες διαπραγματεύσεις με τους Κυρίου του Νόμου, μπορούν να μας δώσουν την ευτυχία να καταφέρουμε την διάλυση όλων αυτών των αιτιατών στοιχείων καθώς με την μια ή την άλλη μορφή μπορούν να μας οδηγήσουν στην οριστική εξάλειψη των ανεπιθύμητων στοιχείων.

Οι εγγενείς αιτίες των λαθών μας, σίγουρα μπορούν να ξεριζωθούν από μέσα μας, χάρη στην αποτελεσματική δουλειά του Εσώτερου Χριστού.

Σαφώς τα Εγώ αιτίες συνήθως έχουν τρομαχτικά δύσκολα συμπλέγματα.

Παράδειγμα: Ένας σπουδαστής του εσωτερισμού θα μπορούσε να έχει εξαπατηθεί από τον εκπαιδευτή του και σαν αποτέλεσμα ο νεόφυτος αυτός να γίνει σκεπτικιστής. Σε αυτήν την συγκεκριμένη περίπτωση το Εγώ αιτία που προκαλεί αυτό το σφάλμα, θα μπορούσε να διαλυθεί μόνο μέσω της ύψιστης εσωτερικής μετάνοιας και με πολύ ειδικές εσωτεριστικές διαπραγματεύσεις.

Ο Εσώτερος Χριστός μέσα σε μας τους ίδιους δουλεύει εντατικά εξαλείφοντας με βάση Συνειδητές Δουλειές και Θεληματικές Ταλαιπωρίες όλες αυτές τις μυστικές αιτίες των σφαλμάτων μας.

Ο Κύριος της Τελειότητας πρέπει να ζει μέσα στα εσώτερα μας βάθη όλο το κοσμικό δράμα.

Εκπλήσσεται κανείς όταν βλέπει στον αιτιατό κόσμο όλα τα βασανιστήρια από τα οποία περνά ο Κύριος της Τελειότητας.

Στον αιτιατό κόσμο ο Μυστικός Χριστός περνά από όλες τις ανείπωτες πίκρες του Μαρτυρικού του Δρόμου.

Αναμφίβολα, ο Πιλάτος «νίπτει τας χείρας του» και δικαιολογείται, όμως στο τέλος καταδικάζει το Λατρευτό στο σταυρικό θάνατο.

Καταλήγει εξαιρετική για το διορατικό Μυημένο η άνοδος στο Γολγοθά.

Αναμφίβολα η ηλιακή Συνείδηση ολοκληρωμένη με τον Ίντιμο, σταυρωμένη στο μεγαλόσταυρο του Γολγοθά, προφέρει τρομερές φράσεις που στα ανθρώπινα όντα δεν έχει δοθεί να συλλαμβάνουν.

Η τελική φράση «Πατέρα μου, στα χέρια σου παραδίδω το πνεύμα μου» ακολουθείται από αστραπές, βροντές και μεγάλους κατακλυσμούς.

Μετάπειτα ο Εσώτερος Χριστός μετά την αποκαθήλωση τοποθετείται στον Ιερό του Τάφο.

Μέσα από το θάνατο ο Εσώτερος Χριστός σκοτώνει το θάνατο. Πολύ πιο αργά χρονικά, ο Εσώτερος Χριστός πρέπει να αναστηθεί μέσα μας.

Αναντίρρητα, η Χριστική Ανάσταση έρχεται να μας μετασχηματίσει ριζικά.

Οποιοσδήποτε Αναστημένος Δάσκαλος κατέχει εξαιρετικές δυνάμεις πάνω στην φωτιά, στον αέρα, στα νερά και στην γη.

Αναμφίβολα οι Αναστημένοι Δάσκαλοι αποκτούν την αθανασία όχι μόνο ψυχολογικά αλλά και σωματικά.

Ο Ιησούς, ο Μεγάλος Καβίρ ζει ακόμα με το ίδιο φυσικό σώμα που είχε στην Ιερή Γη. Ο Κόντε Σαιν Ζερμαίν, που μετέτρεπε το μολύβι σε χρυσό και έκανε διαμάντια πρώτης ποιότητας στους αιώνες: 15^ο, 16^ο, 17^ο, 18^ο κλπ, ζει ακόμα.

Ο αινιγματικός και πανίσχυρος Κόντε Καλλιόστρο που έκανε την Ευρώπη να σαστίσει τόσο με τις δυνάμεις του στους αιώνες: 16^ο, 17^ο και 18^ο είναι ένας αναστημένος Δάσκαλος και ακόμα διατηρεί το ίδιο φυσικό του σώμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ένας Κώδικας της Αναουάκ έγραφε: «Οι θεοί δημιούργησαν τους ανθρώπους από ξύλο και αφού τους δημιούργησαν, τους συγχώνευσαν με την θεϊκότητα». Όμως κατόπιν προσθέτει: «Δεν κατορθώνουν όλοι οι άνθρωποι να συγχωνευθούν με την θεϊκότητα».

Ασυζητητί, το πρώτο που χρειάζεται είναι η δημιουργία του Ανθρώπου προτού μπορέσει να ολοκληρωθεί με το Πραγματικό.

Το Διανοούμενο Ζώο το λανθασμένα ονομαζόμενο άνθρωπος, με κανένα τρόπο δεν είναι ο άνθρωπος.

Αν συγκρίνουμε τον άνθρωπο με το Διανοούμενο Ζώο, θα μπορέσουμε τότε να εξακριβώσουμε από μόνοι μας το

συγκεκριμένο γεγονός ότι το Διανοούμενο Ζώο αν και φυσικά μοιάζει με τον άνθρωπο, ψυχολογικά είναι απόλυτα διαφορετικό.

Δυστυχώς, όλοι σκέφτονται λανθασμένα, υποθέτουν ότι είναι Άνθρωποι, και προσδιορίζονται σαν τέτοιοι.

Πάντοτε πιστεύαμε ότι ο άνθρωπος είναι ο βασιλιάς της δημιουργίας. Το Διανοούμενο Ζώο, μέχρι σήμερα, δεν έχει αποδείξει ότι είναι βασιλιάς ούτε του ίδιου του εαυτού του. Εάν δεν είναι βασιλιάς των ίδιων του των ψυχολογικών διαδικασιών, αν δεν μπορεί να τις διευθύνει με την θέλησή του, πολύ λιγότερο θα μπορεί να κυβερνήσει την Φύση.

Με κανένα τρόπο δε θα μπορούσαμε να δεχτούμε τον Άνθρωπο σα σκλάβο, ανίκανο να αυτοκυβερνηθεί και να έχει μετατραπεί σε παιχνίδι των ζωικών δυνάμεων της φύσης.

Ή είναι βασιλιάς του σύμπαντος ή δεν είναι. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, αποδεικνύεται ασυζητητί το συγκεκριμένο γεγονός ότι δεν έχει φτάσει ακόμα στην κατάσταση του Ανθρώπου.

Μέσα στους σεξουαλικούς αδένες του Διανοούμενου Ζώου, ο Ήλιος έχει τοποθετήσει τους σπόρους για τον Άνθρωπο.

Σαφώς, οι σπόροι αυτοί μπορούν να αναπτυχθούν ή να χαθούν οριστικά.

Αν θέλουμε να αναπτυχθούν οι σπόροι αυτοί, γίνεται απαραίτητη η συνεργασία με τις προσπάθειες που καταβάλλει ο Ήλιος για να δημιουργήσει Ανθρώπους.

Ο νόμιμος Άνθρωπος πρέπει να δουλέψει εντατικά με σαφή σκοπό να εξαλείψει από μέσα του τα ανεπιθύμητα στοιχεία που φορτωνόμαστε στο εσωτερικό μας.

Αν ο πραγματικός Άνθρωπος δεν εξαλείψει από τον εαυτό του αυτά τα στοιχεία, θα αποτύχει δυστυχώς. Θα μετατραπεί σε μια αποβολή της Κοσμικής Μητέρας, σε μια αποτυχία.

Ο Άνθρωπος που στ' αλήθεια δουλεύει πάνω στον εαυτό του με σκοπό να αφυπνίσει την Συνείδηση, θα μπορέσει να ενοποιηθεί με το θείο.

Προφανώς, ο Ηλιακός Άνθρωπος ενοποιημένος με την θεότητα, μετατρέπεται εκ των πραγμάτων και αυτοδίκαια σε ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ.

Δεν είναι τόσο εύκολο να φτάσει κανείς στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ. Αναμφισβήτητα, ο δρόμος που οδηγεί στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ βρίσκεται πέρα από το καλό και το κακό.

Ένα πράγμα είναι καλό όταν μας συμφέρει και κακό όταν δε μας συμφέρει. Ανάμεσα στους ρυθμούς του σίχου κρύβεται επίσης και το έγκλημα. Υπάρχει πολλή αρετή στον κακούργο και πολλή κακία στον ενάρετο.

Ο δρόμος που οδηγεί στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ είναι το μονοπάτι της Κόψης του Ξυραφιού, αυτός ο δρόμος είναι γεμάτος κινδύνους από μέσα κι απ' έξω.

Το κακό είναι επικίνδυνο, το καλό επίσης είναι επικίνδυνο. Ο τρομαχτικός δρόμος βρίσκεται πέρα από το καλό και το κακό, είναι φοβερά σκληρός.

Οποιοσδήποτε ηθικός κανόνας μπορεί να μας εμποδίσει στο δρόμο προς τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ. Η προσκόλληση σε αυτά ή εκείνα τα χθες, σε αυτές ή εκείνες τις σκηνές μπορεί να μας εμποδίσει στο δρόμο που φτάνει ως τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ.

Οι κανόνες, οι διαδικασίες, όσο και αν είναι σοφές, αν βρίσκονται μπλεγμένες σε αυτόν ή εκείνο το φανατισμό, σε αυτήν ή εκείνη την προκατάληψη, σε αυτήν ή εκείνη την αντίληψη, μπορούν να μας εμποδίσουν στο να προχωρήσουμε προς τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ γνωρίζει το καλό του κακού και το κακό του καλού. Χουφτώνει το ξίφος της κοσμικής δικαιοσύνης και βρίσκεται πέρα από το καλό και το κακό.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ, ρευστοποιώντας μέσα του όλες τις αξίες, καλές και κακές, έχει μετατραπεί σε κάτι που κανείς δεν καταλαβαίνει, είναι η ακτίνα, είναι η φλόγα του Παγκόσμιου Πνεύματος της ζωής που απαστράπτει στο πρόσωπο ενός Μωϋσή.

Σε κάθε αντίσκηνο του δρόμου, κάποιος ερημίτης προσφέρει τις δωρεές του στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ, όμως αυτός συνεχίζει το δρόμο του πιο πέρα από τους καλούς σκοπούς των ερημιτών.

Αυτό που είπαν οι άνθρωποι, κάτω από το ιερό κατώφλι των ναών είναι πολύ όμορφο, αλλά ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ βρίσκεται πιο πέρα από τα θεοσεβούμενα ρητά των ανθρώπων.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι ο κεραυνός και ο Λόγος του είναι η βροντή που διαλύει τις δυνάμεις του καλού και του κακού.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ απαστράπτει στα σκοτάδια, όμως αυτά μισούν τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ.

Τα πλήθη χαρακτηρίζουν τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ σαν διεστραμμένο για το ίδιο το γεγονός ότι δεν χωράει μέσα στα αδιαμφισβήτητα δόγματα, ούτε μέσα στις ευλαβείς φράσεις, ούτε μέσα στην υγιή ηθική των σοβαρών ανθρώπων.

Οι άνθρωποι απεχθάνονται τον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ και τον σταυρώνουν ανάμεσα σε εγκληματίες γιατί δεν τον καταλαβαίνουν, γιατί τον προδικάζουν βλέποντάς τον μέσα από τον ψυχολογικό φακό όλων όσων νομίζονται άγια, ακόμα και αν είναι μοχθηρά.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι σαν τον κεραυνό που πέφτει πάνω στους διεστραμμένους ή σαν την λάμψη από κάτι που δε γίνεται κατανοητό και που χάνεται ύστερα μέσα στο μυστήριο.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ δεν είναι ούτε άγιος ούτε διεστραμμένος, βρίσκεται πιο πέρα από την αγιότητα και την διαστροφή. Όμως οι άνθρωποι τον αξιολογούν σαν άγιο ή διεστραμμένο.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ λάμπει για μια στιγμή ανάμεσα στα σκοτάδια αυτού του κόσμου και μετά εξαφανίζεται για πάντα.

Μέσα στον ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟ απαστράπτει φλογερός ο Κόκκινος Χριστός. Ο Επαναστατικός Χριστός, ο Κύριος της Μεγάλης Ανταρσίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

ΤΟ ΑΓΙΟ ΓΚΡΑΑΛ

Το Άγιο Γκράαλ απαστράπτει μέσα στην βαθιά νύχτα όλων των εποχών. Οι Ιππότες του Μεσαίωνα στην εποχή των σταυροφοριών, αναζήτησαν μάταια το Ιερό Γκράαλ στην Ιερή Γη, όμως δεν το βρήκαν.

Όταν ο Προφήτης Αβραάμ γύριζε από τον πόλεμο ενάντια στους βασιλιάδες των Σοδόμων και των Γομόρων, λένε ότι συνάντησε τον Μελχισεδέκ, το Πνεύμα της Γης. Σίγουρα αυτό το Μεγάλο Ον ζούσε σ' ένα κάστρο τοποθετημένο ακριβώς σ' εκείνο το τόπο όπου αργότερα χτίστηκε η Ιερουσαλήμ, η αγαπημένη πόλη των Προφητών.

Λέει ο μύθος των αιώνων και αυτό το ξέρουν οι θεοί και οι άνθρωποι, ότι ο Αβραάμ γιόρτασε το Γνωστικό Χρίσμα με την μοιρασιά του ψωμιού και του κρασιού παρόντος του Μελχισεδέκ.

Δεν είναι περιττό να βεβαιώσουμε ότι ο Αβραάμ παρέδωσε τότε στον Μελχισεδέκ την Δεκάτη και τα Πρωτόλεια όπως είναι γραμμένο στο Βιβλίο του Νόμου.

Ο Αβραάμ πήρε από τα χέρια του Μελχισεδέκ το Ιερό Γκράαλ. Πολύ αργότερα στον χρόνο, αυτή η κούπα παραδόθηκε στο ναό της Ιερουσαλήμ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Βασίλισσα του Σαβά λειτούργησε σα μεσάζοντας για το γεγονός αυτό. Παρουσιάστηκε μπροστά στο Βασιλιά Σολομώντα με το Άγιο Γκράαλ και αφού τον υπόταξε σε αυστηρές δοκιμασίες του παρέδωσε αυτό το τόσο πολύτιμο κόσμημα.

Ο Μεγάλος Καβίρ Ιησούς ήπια σε αυτήν την κούπα στην ιερή τελετουργία του τελευταίου δείπνου όπως είναι γραμμένο στα τέσσερα Ευαγγέλια.

Ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας γέμισε την Κούπα με το αίμα που πήγαζε από τις πληγές του Λατρευτού στο Βουνό του Γολγοθά.

Όταν η Ρωμαϊκή αστυνομία ερεύνησε το μέγαρο του αναφερόμενου Συγκλητικού δε βρήκε αυτό το πολύτιμο κόσμημα.

Ο Ρωμαίος Συγκλητικός δεν έκρυψε μόνο το τόσο πολύτιμο κόσμημα αλλά επιπλέον μαζί με αυτό φύλαξε κάτω από την γη την λόγχη του Λογγίνου με την οποία ο Ρωμαίος εκατόνταρχος πλήγωσε το πλευρό του Κυρίου.

Ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας κλείστηκε σε μια φοβερή φυλακή επειδή δεν ήθελε να παραχωρήσει το Ιερό Γκράαλ.

Όταν ο αναφερόμενος Συγκλητικός βγήκε από την φυλακή έφυγε για την Ρώμη μεταφέροντας το Ιερό Γκράαλ.

Φτάνοντας στην Ρώμη, ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας έπεσε στους διωγμούς του Νέρωνα κατά των Χριστιανών και έφυγε για τις ακτές της Μεσογείου.

Μια νύχτα στον ύπνο του εμφανίστηκε ένας άγγελος και του είπε: «Αυτό το δυσκοπώτερο έχει μεγάλη δύναμη γιατί μέσα του βρίσκεται το αίμα του Λυτρωτή του Κόσμου». Ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας, υπακούοντας στις διαταγές του αγγέλου, έθαψε αυτό το δυσκοπώτερο σ' έναν ναό που βρίσκεται στο Μονσεράτ, στην Καταλωνία της Ισπανίας.

Με τον καιρό, το δυσκοπώτερο αυτό έγινε αόρατο μαζί με τον ναό και μέρος από το βουνό.

Το Ιερό Γκράαλ είναι το ποτήρι του Ερμή, η κούπα του Σολομώντα, η πολύτιμη υδρία όλων των ναών των μυστηρίων.

Στην Κιβωτό της Διαθήκης δεν έλειπε ποτέ το Ιερό Γκράαλ με την μορφή της κούπας ή δοχείου μέσα στο οποίο βρισκόταν τοποθετημένο το Μάννα της ερήμου.

Το Ιερό Γκράαλ αλληγορίζει με έμφαση το θηλυκό ΥΟΝΙ. Μέσα σε αυτήν την ιερή κούπα βρίσκεται το νέκταρ της αθανασίας, το Σώμα των μυστικιστών, το ύστατο ποτό των Άγιων Θεών.

Ο Κόκκινος Χριστός πίνει από το Άγιο Γκράαλ την υπέρτατη ώρα της Χριστικοποίησης, έτσι είναι γραμμένο στο Ευαγγέλιο του Κυρίου.

Ποτέ δε λείπει το Ιερό Γκράαλ από το Βωμό του Ναού. Σαφώς ο Ιερέας πρέπει να πει το κρασί του φωτός στην Άγια Κούπα.

Θα ήταν παράλογο να υποθέσουμε ένα Ναό Μυστηρίων μέσα από τον οποίο να λείπει η ευλογημένη Κούπα όλων των εποχών.

Αυτό έρχεται να μας θυμίσει την Γκουϊνεβίρ, την Βασίλισσα των Χίνας, εκείνη που κέρναγε το κρασί στο Λάνσελοτ στις εξαίσιες κούπες των SUFRA και MANTI.

Οι αθάνατοι Θεοί τρέφονται με το ποτό που περιέχεται στην Άγια Κούπα. Όσοι μισούν την Ευλογημένη Κούπα, βλασφημούν ενάντια στο Άγιο Πνεύμα.

Ο Υπεράνθρωπος πρέπει να τρέφεται με το νέκταρ της αθανασίας που περιέχεται στο θείο Δισκοπότηρο του Ναού.

Η μεταβολή της δημιουργικής ενέργειας είναι βασική όταν θέλει κανείς να πει από το Άγιο Ποτήρι.

Ο Κόκκινος Χριστός, πάντοτε επαναστατικός, πάντοτε αντάρτης, πάντοτε ηρωϊκός, πάντοτε θριαμβευτής, υψώνει το ποτήρι στην υγεία των Θεών πίνοντας στο χρυσό Δισκοπότηρο.

Σηκώστε καλά το ποτήρι σας και προσοχή να μη χύσετε ούτε σταγόνα από το πολύτιμο κρασί.

Θυμηθείτε ότι το έμβλημά μας είναι Thelema (Θέληση).

Μέσα από τον πάτο του Δισκοπότηρου, συμβολική μορφή του θηλυκού σεξουαλικού οργάνου, βλασταίνουν φλόγες που απαστράπτουν στο αναψοκοκκινισμένο πρόσωπο του Υπερανθρώπου.

Οι άφατοι Θεοί όλων των γαλαξιών πίνουν πάντα από το ποτό της αθανασίας στο αιώνιο Δισκοπότηρο.

Το σεληνιακό κρύο παράγει καθοδικές εξελίξεις στο χρόνο. Είναι απαραίτητο να πίνουμε από το ιερό κρασί του φωτός στο άγιο Ποτήρι της Αλχημείας.

Η πορφύρα των ιερών Βασιλιάδων, η βασιλική κορώνα και ο πυρογενής χρυσός, είναι μόνο για τον Κόκκινο Χριστό.

Ο Κύριος του Κεραυνού και της Βροντής χουφτώνει στο δεξί του χέρι το Άγιο Γκράαλ και πίνει το χρυσό κρασί για να τραφεί.

Όσοι ξεχειλίζουν το Ποτήρι του Ερμή κατά την διάρκεια της χημικής συνουσίας, εκ των πραγμάτων μετατρέπονται σε υπάνθρωπα πλάσματα του υπο-κόσμου.

Όλα όσα έχουμε γράψει εδώ, έχουν πλήρη τεκμηρίωση στο βιβλίο μου με τίτλο «Ο Τέλειος Γάμος».